Neale Donald Walsch

Ce Vrea Dumnezeu

Foarte puţini oameni vor fi în stare să creadă ceea ce este cuprins în această carte.

Cel puţin la început.

Ar putea fi una dintre cele mai incredibile cărţi ale tuturor timpurilor. Această carte îi răspunde celei mai importante întrebări din istoria omenirii.

Ce vrea Dumnezeu?

Pentru mulţi, răspunsul va fi absolut uimitor.

Chiar şi pentru aceia care nu vor fi complet surprinşi, răspunsul va fi cu totul şi cu totul neaşteptat. Nici măcar nu se va apropia de ideile pe care oamenii le au, de obicei despre Dumnezeu.

Părerea omenirii despre Dumnezeu creează, de fapt, ideile omenirii despre viaţă şi despre oameni. Idei absolut neobişnuite despre Dumnezeu vor produce idei absolut neobişnuite despre viaţă şi despre oameni. Dacă omenirea ar fi în stare să folosească ceva chiar în acest moment, atunci despre acest lucru este vorba.

Ne aflăm astăzi în pragul unui război cultural global. Mingile de deschidere au fost deja lansate.

Ciocnirile cu adevărat mari, bătăliile incredibile ale Lumii Viitorului probabil că urmează să vină.

Dată fiind direcţia spre care pare că se îndreaptă omenirea, arată ca şi când acest conflict major este inevitabil. Nu e aşa. Există ceva extrem de puternic, care ar putea să/l oprească: idei radical diferite despre Dumnezeu, despre Viaţă şi despre oameni.

Dacă vor fi acceptate şi adoptate, aceste idei vor crea direcţii cu totul deosebite de a trăi şi de a exista. Valorile se vor schimba. Priorităţile se vor schimba. Structurile puterii şi deţinătorii puterii se vor schimba.

Unii dintre cei ce deţin puterea doresc să nu se întâmple nimic din toate cele de mai sus.

Acest lucru face din cartea de faţă nu numai una dintre cele mai incredibile cărţi ale tuturor timpurilor, dar şi una dintre cele mai periculoase.

Cât timp a trecut de când nu aţi mai citit o carte periculoasă?

Veţi pătrunde în cartea de faţă şi veţi ieşi din ea, într-un timp foarte scurt. Este o carte scurtă. Deci, nu numai că e periculoasă, dar se şi parcurge rapid.

Rapid şi periculos. Deseori aceasta este o combinaţie fascinantă. Poate chiar şi puţin incitantă.

Periculos şi captivant sunt cele două faţete ale aceleiaşi monede. Pe care din cele două le veţi trăi ca experienţă, e în funcţie de ce anume vreţi să vă apropiaţi, sau de ce vă îndepărtaţi.

Pe ce cale sunteţi, în privinţa schimbării? Doriţi ca lucrurile să rămână neschimbate, pe cât se poate, sau doriţi ca ele să se modifice?

Dacă doriţi ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, s-ar putea ca această carte să vi se pară periculoasă. Dacă abia aşteptaţi ca lucrurile să se schimbe, o veţi găsi captivantă. Ce alegeţi?

„Păi…”, aţi putea spune, „asta ar depinde despre ce este vorba aici.

Discutăm despre viaţa mea? Despre serviciul meu? Despre mariajul meu? Despre relaţiile mele? Despre sănătatea mea? Sau discutăm despre ţara mea? Despre lume, în general? Despre scena politică internaţională? Despre provocările globale, cărora le face faţă omenirea?”

Aşa că, daţimi voie să vă dau o mână de ajutor. Vorbim aici despre toate acestea. Despre absolut fiecare în parte. Nu doar despre un lucru sau altul – ci despre toate.

Şi asta, deoarece informaţiile din această carte

ar putea schimba totul.

Schimbarea ar putea fi un lucru periculos de sugerat, nu numai celor ce deţin puterea (pentru care schimbarea este ameninţarea supremă), dar şi oamenilor obişnuiţi (pentru care schimbarea este ameninţătoare, pur şi simplu, deoarece îi conduce într-o zonă necunoscută).

Fostul vicepreşedinte al Statelor Unite, Al Gore, să exprimat foarte exact, într-un interviu acordat ziarului New Yorker, în septembrie 2004: „Într-o lume a schimbărilor decorcentante, unde forţe complexe şi considerabile ameninţă punctele de reper familiare şi confortabile, impulsul natural este de a apuca tulpina copacului cu cele mai adânci rădăcini, de a te ţine bine pentru a-ţi păstra viaţa ta dragă şi de a nu pune niciodată la îndoială posibilitatea că nu aceasta este sursa mântuirii tale”.

Ultima parte a acestei fraze spune povestea omenirii şi a lui Dumnezeu, în câteva cuvinte. Al Gore confirmă acest lucru prin următoarea lui declaraţie.

„Cele mai adânc, rădăcini”, spune el „sunt ancorate în cele mai vechi tradiţii filosofice şi religioase”. Perspicacitatea lui Al Gore ne pune în faţă o întrebare răsunătoare: vom găsi drumul înainte

îndreptându-ne spre înapoi? Răspunsul este nu.

Şi după cum notează fostul vicepreşedinte, noi nu ne punem niciodată problema că dacă tradiţiile noastre filosofice şi religioase nu vor fi sursa mântuirii noastre – prezumtiv deoarece ne simţim ameninţaţi de astfel de întrebări – ar putea exista un moment când a nu pune la îndoiala aceste tradiţii ar reprezenta o şi mai mare primejdie? Răspunsul este da.

Şi acum suntem într-un astfel de moment.

Cel mai mare pericol în lumea de astăzi nu este de a ne pune întrebări, ci de a presupune că avem toate răspunsurile; nu invitaţia spre schimbare, ci tendinţa de a fugi de schimbare; nu idei absolut noi despre Dumnezeu şi despre Viaţă, ci mereu aceleaşi vechi idei.

Dacă unele dintre aceste idei vechi continuă să fie acceptate, viaţa pe care rasa umană o cunoaşte acum ar putea să nu supravieţuiască după prima jumătate a secolului al douăzeci şi unulea. În modul în care se desfăşoară lucrurile, s-ar putea să nu supravieţuiască nici măcar după primul trimestru.

Da, ştiu că aceasta sună a exagerare. Dar nu este.

Cumpărăţi ziarul de dimineaţă. Urmăreşte

programul la televizor.

În anii imediat următori, rasa umană ar putea face un salt dramatic înainte, în procesul său evolutiv, sau s-ar putea prăbuşi, poticnindu-se şi împiedicându-se şi, în cele din urmă surpându-se sub greutatea propriilor greşeli din trecut.

S-a mai întâmplat şi înainte.

Este ceea ce se poate petrece, atunci când evoluţia tehnologică o ia înaintea dezvoltării morale, etice şi spirituale. Este momentul când universul trebuie să se descurce cu copiii care se joacă cu chibriturile.

În momentul de faţă, aceştia suntem noi.

Rasa umană se află în faza copilăriei din cadrul evoluţie, sale. Nu e nimic greşit în asta. Copilăria poate fi un moment minunat. Dar, în acelaşi timp, este vremea când trebuie să fim foarte atenţi.

Dacă urmărim ceea ce facem în timpul copilăriei; dacă, aşa cum sugerează autorul Robert Fulghum, privim în ambele direcţii, înainte de a trece strada; dacă învăţăm să împărţim cu ceilalţi; dacă ne ţinem de mâini şi nu ne pierdem din vedere unul pe celălalt; dacă renunţăm să lovim şi spunem că ne pare rău, atunci când simţim acest lucru; dacă ne curăţăm

propria mizerie; dacă nu ne mai luptăm cu fraţii şi surorile noastre – vom ajunge în faza în care vom evolua şi viitorul nostru ar putea fi spectaculos.

Cred cu tărie că acest lucru se va întâmpla. Cred că viitorul pe care suntem pe cale să-l creăm, urmează să fie spectaculos! Dar ştiu, la fel de bine, că lucrurile ar putea-o lua şi în altă direcţie. Şi ştiu că, dacă nu începem să ne purtăm corespunzători chiar aşa se va întâmpla. A nu înţelege acest lucru, ar putea fi un gest temerar. Mai mult decât temerar. Ar fi iresponsabil. Este exact ceea ce ar face un copil.

Cei mai mulţi oameni vor să creadă că omenirea este indestructibilă, că specia noastră nu poate fi eradicată sau eliminată, că nimeni şi nimic nu o poate influenţa negativ, într-un mod larg răspândit sau ireversibil.

Luând în considerare evenimente mondiale recente, acest lucru pare să sugereze că cei mai mulţi dintre oameni sunt dispuşi să creadă ceea ce este de necrezut. Şi aceasta aduce la suprafaţă o întrebare interesantă. Dacă oamenii sunt dispuşi să creadă ceea ce este de necrezut, de ce să nu creadă ceea ce cuprinde această carte?

Mulţi oameni vor fi, pur şi simplu, înfricoşaţi să

creadă ceea ce este în această carte. O idee şocant de neobişnuită urmează a fi prezentată aici, în doar aproximativ 12.000 de cuvinte. Dar opus acestei idei, este faptul că, în unele ţări, ai fi condamnat la moarte, dacă ai spune, cu voce tare, lucrurile conţinute în această carte.

Dar nu de o mulţime înfuriată. De guvern.

Ai putea fi acuzat de a fi comis crime împotriva legilor ţării şi condamnat la moarte. În alte ţări, chiar dacă nu ai fi ucis, ai putea fi criticat, defăimat şi ostracizat. Ai putea fi îndepărtat din poziţia influentă pe care o deţii şi, în mod cert, viziunile tale ar fi marginalizate.

Da, chiar atât de periculos este ceea ce e scris aici. Evident, Ce vrea

Dumnezeu nu conţine o informaţie neimportantă. De fapt, ea este atât de importantă, încât cuvintele sunt prezentate cu majuscule sau cu caractere italice oriunde acest termen este folosit, pe parcursul cărţii.

Vedeţi voi, milioane de oameni din întreaga lume şi-au trăit vieţile pe baza informaţiilor pe care le-au primit până acum, despre Ce vrea Dumnezeu – iar dacă acest subiect este inexact, omenirea ar putea fi într-o mare încurcătură.

Informaţiile anterioare existente în lume despre acest subiect nu sunt conforme cu realitatea.

Omenirea se află într-o mare încurcătură.

Omenirea nu trebuie să fie într-o astfel de stare de confuzie. Se întâmplă pentru că asta a ales. Oamenii ar putea alege altceva.

Sunt convins că, în curând, acest lucru se va întâmpla. Sunt convins că oamenilor le-a cam ajuns. Lea ajuns atâta violenţă, teroare şi ucideri. Lea ajuns conflictele, certurile şi luptele care duc la toate astea. Lea ajuns propriile vieţi care nu funcţionează, relaţiile care se destramă, propriile cariere care se prăbuşesc şi visele care se dizolvă şi dispar.

Lea ajuns tot ce înseamnă zbucium în această lume, fiecare zi plină de ostilităţi şi dificultăţi, pretutindeni pe glob. Lea ajuns să urmărească modul în care societatea umană face doi paşi înainte şi un pas înapoi, târându-se în permanenţă fără niciun rost.

Rasa umană îşi pierde răbdarea cu ea însăşi. Cred că oamenii îşi spun:

„Ar trebui să existe şi altă cale”. Devine din ce în ce mai clar că ea există. Pur şi simplu, trebuie să facem această alegere.

Câteodată, oamenii cred că trebuie să trăiască în

modul în care trăiesc, deoarece nu au altă alternativă. Aspectul lucrurilor dă adesea impresia că această idee este foarte, foarte reală. Dar niciodată nu este reală. Niciodată.

Oamenii au posibilitatea de a alege, iar cartea de faţă urmează se va dovedească acest lucru. Oamenii au posibilitatea de a alege în viaţa pe care şi-o creează şi au posibilitatea de a alege modul în care îşi trăiesc viaţa acum. Înainte de a ajunge la ultima pagină, veţi primi cel mai puternic instrument care există – şi cu care puteţi să faceţi o alegere adevărată. Deocamdată reţineţi acest lucru: oamenii care fac o alegere diferită sunt acei oameni care creează o lume diferită.

A venit momentul pentru Cei care fac alegeri să avanseze cu un pas. În caz contrar, lumea va continua să se mişte în aceeaşi direcţie în care se mişcă acum. Aceasta nu e direcţia în care omenirea declară că ar vrea să meargă. Şi totuşi, ce vrea omenirea să facă în această privinţă? Iată întrebarea care stă în faţa noastră, în acest moment.

Dacă cea mai înaltă idee a omenirii în privinţa direcţiei în care doreşte să o ia nu este definită acum, cea mai joasă idee ar putea fi îmbrăţişată, în lipsă de altceva. Acest lucru se întâmplă acum, în mintea unor

oameni, în multe părţi ale lumii.

Există oameni care spun că totul este aşa cum este, deoarece aşa trebuie să fie. Ei spun că acestea sunt vremuri apocaliptice – şi că asta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Cu toate acestea, oamenii pot fi mântuiţi, spun ei. Oamenii nu trebuie părăsiţi. Atunci când suferinţa este foarte puternică, oamenii pot fi mântuiţi. Tot ce trebuie să facă este ca, în cele din urmă, să accepte Vestea cea bună.

Ei bine, am o veste bună pentru voi. Omenirea nu înţelege Ce vrea Dumnezeu.

Luaţi în considerare următorul lucru: dacă omenirea înţelege Ceea Ce Vrea Dumnezeu şi dacă situaţia prezentă în lume este cea mai bună pe care ea o poate crea, după toţi aceşti ani, folosind această informaţie, cât de multă speranţă poate să existe pentru un viitor mai luminos?

Dacă ştim tot ce este cu adevărat important de ştiut despre Dumnezeu – şi dacă totul despre Dumnezeu a fost revelat, totul a fost deja învăţat, totul a fost spus şi cântat, iar omenirea a ajuns în această situaţie, atunci la ce au folosit toate acestea?

Dar dacă mai este ceva nou de învăţat pentru

noi, ceva în plus de înţeles despre Dumnezeu, atunci e încă posibil să apară o schimbare a condiţiei umane. Speranţa se întoarce. Nu speranţa pentru ceva mai bine în Viaţa de Apoi – după ce viaţa, aşa cum am cunoscut-o noi pe Pământ, a fost distrusă – ci speranţa pentru ceva mai bun chiar aici şi chiar acum, înainte ca totul să fi fost distrus.

Cu toate acestea, speranţa nu poate fi împlinită, până când nu se vor pune întrebări extrem de importante – şi ele nu îşi vor găsi şi răspunsul.

E adevărat că omenirea este extrem de încăpăţânată, complet refractară şi absolut incapabilă să-şi depăşească cele mai primitive instincte? Sau e cumva posibil să mai existe vreo învăţătură de acumulat, să mai lipsească încă unele date, iar vreun aspect important despre Dumnezeu şi Viaţă să nu fie încă înţeles?

E oare posibil ca însăşi informaţia să fie problema, şi nu receptorii informaţiei?

E oare posibil ca percepţia omenirii despre Dumnezeu şi Viaţă să nu fie atât de „greşită”, ci mai degrabă incompletă?

A venit, în cele din urmă, timpul ca oamenii să deschidă larg porţile întrebărilor despre Dumnezeu,

într-o manieră cu totul nouă?

Pentru mult prea mult timp discuţiile lumii despre Dumnezeu sau mişcat doar într-o singură direcţie, conduse în principal de aceia care spun că noi înţelegem tot ce este cu adevărat important de înţeles despre Dumnezeu şi care pretind că problemele omenirii nu sunt cauzate de către fiinţele umane care nu reuşesc să înţeleagă, ci de către fiinţele umane care nu reuşesc să acţioneze în conformitate cu ceea ce au înţeles.

Aceasta este o noţiune populară – dar, de fapt, este o concepţie greşită. În realitate, exact opusul este valabil. E vorba de oamenii care au acţionat în baza a ceea ce au înţeles ei despre Dumnezeu şi, în felul acesta, au creat cele mai mari probleme.

Există oameni care sunt convinşi că ei ştiu Ce anume vrea Dumnezeu.

Aceştia sunt cei care, crezând că ei ştiu Ceea Ce Vrea Dumnezeu, au iniţiat cei două sute de ani de Cruciade Creştine şi ororile inchiziţiei, căutând să supună lumea pentru Creştinătate.

Aceştia sunt cei care, crezând că ştiu Ce Vrea Dumnezeu, le-au cerut armatelor musulmane să-şi trimită jefuitorii pretutindeni, ca să cucerească orice

teritoriu şi orice cultură şi să le aducă sub stăpânirea Islamului.

Aceşti sunt cei care, crezând că ştiu Ce vrea Dumnezeu, sau numit singuri Poporul Ales şi au revendicat pământuri pe care le-au declarat a fi fost iniţial ale lor, ignorând faptul ca istoria a făcut ca timp de mii de ani ele să fie locuite de alţii pe care iau gonit şi iau obligat să trăiască în alt loc şi în alt mod, ca şi cum ar fi fost cetăţeni de mâna a doua fără a avea drepturi egale, în propria lor casă.

Aceştia sunt cei care, crezând că ei ştiu Ce vrea Dumnezeu, au spânzurat oameni în pieţele oraşelor, iar pe unele femei le-au ars pe rug, arătând Cartea Sfântă şi declarându-le vrăjitoare.

Sunt cei care, crezând că ştiu Ce vrea Dumnezeu, au iniţiat legi ce le interziceau oamenilor de diferite rase să se căsătorească între ei, sau ca adulţii să se angajeze prin consimţământ, în anumite practici sexuale.

Sunt cei care, crezând că ei ştiu Ce vrea Dumnezeu au creat prohibiţii culturale, interzicându-le oamenilor să cânte sau să danseze, să picteze imagini ale anumitor persoane sau să cânte alte cântece decât cele sfinte.

Sunt cei care, crezând că ei ştiu Ce vrea Dumnezeu, au spus că este interzis să rosteşti sau să scrii numele Domnului – dar că este în regulă să ucizi în numele lui.

Oare, toate acestea sunt, cu adevărat, Ceea Ce Vrea Dumnezeu? Sunteţi siguri?

Este important să fiţi siguri, deoarece nu vorbim aici despre lucruri mărunte.

Am fost învăţaţi multe lucruri despre Ce vrea Dumnezeu. Oare aceste învăţături sunt corecte? Hai să aruncăm o privire.

Iată o scurtă analiză a unora dintre lucrurile pe care mulţi oameni le-au învăţat de la strămoşii lor, de la părinţi, de la profesori şi de la alte persoane competente din viaţa lor, despre Ce vrea Dumnezeu. Pentru unii dintre voi va fi dur să treacă prin această analiză. Încercaţi totuşi.

Asemenea mesaje, transmise de-a lungul timpului, au creat viziunile de astăzi, ideile şi experienţele a milioane de oameni care au aderat cumva, sau trăiesc în cadrul unor culturi ce au fost profund afectate de doctrinele Iudaismului, Creştinismului sau Islamului, cele trei mari religii organizate ale omenirii. O parte a acestor învăţături

sau transformat în alte religii. Rezultatul este faptul că o uriaşă parte a populaţiei lumii a fost expusă acestor idei şi profund afectată de ele. Să începem cu subiectele cele mai evidente.

Dumnezeu.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca ei să înţeleagă că El e Fiinţa Supremă, Creatorul Cerului şi al Pământului, Cel care Dă Viaţă, Omnipotentul, Omniscientul, Omniprezentul şi înţeleptul aflat dincolo de înţelegerea Umană.

Dumnezeu este Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, separat de omenire, dar creatorul acesteia, după propria Sa imagine. Separat de viaţă, dar Creatorul acesteia, ca darul Său pentru omenire.

Multor oameni li-sa spus că Dumnezeu este un singur Dumnezeu, un

Dumnezeu unificat, Singurul Dumnezeu care există. Allah înseamnă de fapt

„Dumnezeu”. Unor oameni li-sa spus că acest Unic Dumnezeu este divizat în Trei Părţi, dintre care una a devenit fiinţă umană. Unora li-sa spus că nu există doar un singur Dumnezeu. Iar altora li-sa spus că nu există niciun fel de Dumnezeu. Majoritatea oamenilor din secolul al XXIle-a cred că nici nu există

vreun fel de Dumnezeu.

Multora dintre cei care cred în Dumnezeu li-sa spus că Ce vrea

Dumnezeu este Iubire şi Dreptate.

Pentru a împlini primul mandat, Dumnezeu ia îngăduit fiecărui om o mare şi repetată şansă de a se împăca cu El.

Pentru a împlini al doilea mandat, Dumnezeu, la sfârşitul fiecărei vieţi umane, vine la Judecata de Apoi a fiecărui suflet omenesc, decizând dacă sufletul a câştigat răsplata veşnică în Ceruri, sau pedeapsa veşnică în Iad.

Multor oameni li-sa spus că Dumnezeu este un Dumnezeu invidios, un Dumnezeu răzbunător, plin de mânie, care foloseşte violenţa directă asupra fiinţelor umane – şi care îi îndeamnă şi chiar le ordonă oamenilor să facă acest lucru, unul altuia.

Li-sa spus şi că Dumnezeu este compătimitor, Dumnezeu este milostiv, Dumnezeu este îndurător, Dumnezeu este iubitor şi nu vrea decât ceea ce este mai bun pentru oameni. Singurul lucru pe care îl au aceştia de făcut este să i se supună.

Oamenii ştiu exact cum să i se supună lui Dumnezeu, deoarece chiar El le-a spus ce să facă şi ce

să nu facă. Totul este scris acolo, în Sfintele Scripturi.

Poate fi găsit şi în cuvintele şi în învăţăturile reprezentantului personal al lui

Dumnezeu pe Pământ.

Acestea sunt credinţele majorităţii oamenilor.

Un rezultat al acestei învăţături este că mulţi oameni sunt înspăimântaţi de Dumnezeu. Dar ei îl şi iubesc. Astfel, mulţi confundă frica cu dragostea, văzându-le legate în vreun fel. Când este vorba de Dumnezeu, ne place să fim înfricoşaţi (am creat chiar o virtute din „Doamne fereşte”) şi ne este teamă să nu-l iubim (ni-sa ordonat „Iubeştel pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată fiinţa ta, cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău”).

Oamenilor le este frică de ceea ce ar putea să le facă Dumnezeu, dacă nu L ascultă. El îi va pedepsi cu chinuri veşnice. Ca atare, când îşi organizează viaţa, când interpretează situaţii şi evenimente sau când iau hotărâri, mulţi oameni se bazează pe modul în care înţeleg cuvântul lui Dumnezeu, dorinţa lui Dumnezeu şi ce anume acceptă Dumnezeu.

Când preşedintele Statelor Unite a fost întrebat dacă a cerut vreodată sfatul tatălui său, el a răspuns că sfaturile le caută la un „Părinte mai înalt”.

În ziua următoare alegerii sale, în noiembrie 2004, lui Bush i-a fost trimisă o scrisoare din partea lui Bob Jones III, preşedinte al colegiului fundamentalist care îi poartă numele în care i se spunea că ar trebui să-şi folosească mandatul electoral pentru a numi judecători conservatori şi să aprobe legislaţia „definită de normele biblice”.

În realegerea ta, Dumnezeuţia acordat cu generozitate America – deşi ea nu merită asta – o dojană la adresa programului păgân”, ia scris Jones lui Bush, într-o scrisoare de felicitare postată pe Websiteul universităţi, în 3 noiembrie 2004. „Ţi-sa încredinţat un mandat. Puneţi programul pe foc şi lasă! să ardă. Nu le datorezi liberalilor nimic. Ei te dispreţuiesc, deoarece îl dispreţuiesc pe Cristosul tău”, spunea scrisoarea.

Când liderul spiritual de atunci al Hamasului, Abdel Aziz Rantisi, a ţinut o cuvântare la Universitatea Islamică din Gaza, în martie 2004, a spus celor adunaţi acolo că „Dumnezeu a declarat război” Americii, lui Bush şi primului ministru israelian Ariel Sharon. Rantisi a adăugat: „Războiul lui Dumnezeu continuă împotriva lor şi pot să văd victoria venind dinspre pământurile Palestinei, prin mâna Hamasului.

Două săptămâni mai târziu, Rantisi era mort, ucis de un atac cu rachetă asupra maşinii sale.

Să menţionat mai devreme în această carte, că „Ideile omenirii despre

Dumnezeu dau naştere ideilor omenirii despre viaţă şi despre oameni”.

Este dureros de clar. Este dureros de evident. Cuvântul lui Dumnezeu şi Mesagerul Lui Dumnezeu.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca să fie recunoscut

Cuvântul Domnului, aşa cum este conţinut în Sfintele Scripturi şi Textele

Sacre, iar Mesagerul Lui Dumnezeu să fie respectat, ascultat şi urmat.

Există multe Sfinte Scripturi şi Texte Sacre, cum ar fi Adi Granth, Bhagavad Gītā, Cartea Mormonilor, Ḥadīth, I Ching, Kojiki, Lunvii, Mahābhārata, Mathnawi, Noul Testament, Pali Canon, Qur an, Talmud, Tao Te

Ching, Torah Upanishadele, Vedele şi Yoga Sutrele, ca să numim doar câteva. Multor oameni li-sa spus că numai una dintre acestea este cea corectă. Restul sunt greşite. Dacă alegi învăţăturile celor „greşite”, vei ajunge în Iad.

Există mulţi mesageri, printre care Noe, Abraham, Moise, Confucius, Siddharta Gautama (cel care a fost numit Buddha), Iisus din Nazareth (care a fost numit Salvatorul), Mahomed (care a fost numit Marele Profet), Patanjai (care a fost numit Iluminatul), Bha” u „llah (care a fost numit Binecuvântatul), Jalal al Din Rumi (care a fost numit Maestrul), Paramahansa Yoganada (care a fost numit Maestrul), Joseph Smith (căruia isa spus în multe feluri) şi alţii. Multor oameni li-sa spus că numai unul dintre aceşti mesageri este cel corect. Restul sunt greşiţi. Dacă alegi mesajul unuia dintre cei „greşiţi”, te vei duce în Iad.

Un rezultat al acestor învăţături este că, de mii de ani, oamenii încearcă să-şi imagineze care este textul corect şi care este mesagerul corect. Adepţii anumitor mesageri şi credincioşii anumitor texte au căutat să convingă restul lumii că mesagerul şi textul convingerilor lor este singurul spre care oamenii ar trebui să-şi întoarcă faţa.

În multe ocazii de-a lungul istoriei, aceste încercări de dialog sau transformat în violenţă. Cu greu a existat vreo zi pe această planetă, în care nu-sa purtat vreo bătălie sau vreun om nu a fost ucis în

numele Domnului sau pentru cauza lui Dumnezeu.

Sfintele Scripturi ale religiilor principale indică faptul că răzbunarea, pedepsirea şi uciderea în numele Domnului şi în numele mesagerului lui Dumnezeu sunt acceptabile şi, în anumite circumstanţe, chiar necesare.

Mulţi oameni din această lume cred că asta este Ce vrea Dumnezeu.

Rai şi Iad.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să aibă vieţi frumoase şi că, după moarte, oamenii buni vor merge în Ceruri sau în Paradis, în timp ce oamenii răi vor merge în Iad, în Gheena, sau în Hades. Cei din Ceruri vor trăi într-o veşnică binecuvântare, reuniţi cu Dumnezeu, iar cei din Iad vor trăi împreună cu alţi făcători de rele, care au fost condamnaţi la tortură eternă. Unde va merge sufletul fiecărui muritor, va fi hotărât la Ziua Judecăţii de Apoi.

Unor oameni li-sa spus că Iadul este o experienţă temporară, în cursul căreia păcătoşii sunt chinuiţi de demoni, până când datoriile faţă de diavol, create în cursul vieţii lor, au fost plătite, în timp ce alţii au fost informaţi că Iadul nu e decât o fază în călătoria

sufletului, care trece prin multe experienţe ale reîncarnării.

Un rezultat al acestei învăţături: milioane de oameni şi-au structurat întreaga viaţă în jurul luptei de a evita „să meargă în Iad” şi a speranţei de „a ajunge în Rai”. Ei au făcut lucruri extraordinare şi deseori chiar şocante, pentru a atinge acest rezultat.

Conceptele de Cer şi Iad le-au format nu numai comportamentul, dar şi întreaga înţelegere a vieţii înseşi. De asemenea, ele au modelat întreaga istorie a omenirii.

Viaţa.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca viaţa să fie o şcoală, un loc de învăţătură, o perioadă a încercărilor, o scurtă şi preţioasă oportunitate de a trimite sufletul înapoi la Ceruri, la Dumnezeu, de unde a venit.

Multor oameni li-sa spus, de asemenea, că atunci când viaţa se sfârşeşte, începe adevărata bucurie. Întreaga viaţă trebuie considerată un preludiu, o platformă pe care-sa clădit experienţa sufletului pentru eternitate. Viaţa ar trebui trăită cu un ochi aţintit spre Viaţa de Apoi, căci ceea ce se câştigă acum, va continua să fie trăit veşnic.

Majoritatea oamenilor crede că Ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să înţeleagă că viaţa constă în ceea ce ei pot vedea, auzi, gusta, atinge şi mirosi – şi nimic în plus.

Un rezultat al acestor învăţături: oamenii cred că viaţa nu este uşoară şi nici nu se presupune a fi. Ea este o luptă permanentă. În decursul acestei lupte, orice nu e perceput decât prin cele cinci simţuri este considerat

„Supranatural sau „ocult” şi, ca atare, intră în categoria „înţelegere cu Diavolul”.

şi „lucrătura Satanei”.

Oamenii se luptă să se întoarcă la Dumnezeu şi la iertarea Lui. Se luptă să se întoarcă înapoi acasă. Acesta ar fi sensul vieţii. Este vorba despre lupta sufletului, care trăieşte în corp şi tânjeşte să se întoarcă acasă, să revină la Dumnezeul de care a fost separat.

Majoritatea oamenilor care au o credinţă religioasă se concentrează asupra Paradisului şi Iadului. Cei care cred că „a ajunge în Rai” este scopul final al vieţii şi care cred, cu adevărat şi cu patimă, că intrarea lor în Ceruri poate fi garantată de anumite acţiuni făcute cât timp sunt pe Pământ, vor căuta să

se poarte în acel fel.

Vor avea grijă ca păcatele lor să fie mărturisite cu regularitate şi ca iertarea lor să fie la zi, astfel ca, dacă vor muri subit, sufletul lor să fie pregătit pentru Judecata de Apoi. Vor posti ore în şir, zile sau săptămâni, vor face pelerinaje spre locurile sfinte, vor merge necondiţionat la biserică, templu sau sinagogă în fiecare săptămână, vor da zeciuiala, vor mânca sau nu vor mânca anumite mâncăruri, vor purta sau nu vor purta anumite haine, vor spune sau nu vor spune anumite cuvinte şi se vor angaja în tot felul de ceremonii şi ritualuri.

Vor asculta regulile religiei lor, vor onora obiceiurile tradiţiei credinţei lor şi vor urma instrucţiunile conducătorilor lor spirituali, pentru aI demonstra lui Dumnezeu că ei sunt oameni respectabili – şi astfel, locul lor va fi rezervat în Paradis.

Dacă sunt suficient de necăjiţi, de oprimaţi şi de nefericiţi, unii îşi vor sacrifica propriile vieţi şi vor omorî alţi, oameni chiar şi pe cei nevinovaţi şi pe cei complet nepregătiţi pentru promisiunea unei recompense în Ceruri.

(Dacă acea promisă recompensă se întâmplă să

fie şaptezeci şi două de tinere virgine cu ochii negri, cu care să-ţi petreci eternitatea, dacă oamenii respectivi se întâmpla să fie bărbaţi între optsprezece şi treizeci de ani, cu un viitor îndoielnic şi o sărăcie umilitoare, cu un prezent plin de nedreptăţi, şansele ca ei să ia o astfel de decizie distructivă vor creşte înzecit.)

Vor face aceste lucruri, deoarece cred că asta este Ceea Ce vrea

Dumnezeu.

Dar, oare, asta să fie, cu adevărat?

Viziunile omenirii asupra multor lucruri au fost influenţate de ideile noastre despre Dumnezeu şi despre dorinţele Lui, astfel încât este dificil să hotărâm ce aspecte ale vieţii să includem în această listă. Adevărul e că această explorare ar putea ocupa întreaga carte. Nu vom fi chiar atât de extinşi. Ne vom limita studiul la câteva subiecte: Bărbatul şi Femeia, Căsătoria, Sexul, Homosexualitatea, Iubirea, Banii, Liberul arbitru, Suferinţa, Moralitatea şi Moartea.

Să privim la ceea ce strămoşii şi învăţătorii noştri contemporani ne-au spus despre aceste lucruri. Să vedem Ce vrea Dumnezeu.

Bărbatul şi Femeia.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca omenirea să înţeleagă faptul că Dumnezeu este bărbat. Rezultatul a fost că cei care cred într-o zeitate de orice fel, consideră că acest lucru este adevărat. Ideea că Dumnezeu e de sex masculin este atât de atotpătrunzătoare, încât e de-a dreptul şocant să auzim că cineva se referă la Dumnezeu ca la „ea”.

Multora li-sa spus că Dumnezeu vrea ca bărbaţii şi femeile să aibă anumite roluri şi să fie trataţi într-un anumit fel şi că El ar fi specificat aceste lucruri, în Sfânta Scriptură. Un rezultat al acestor învăţături este că, în aproape toate culturile lumii, bărbaţii sunt consideraţi superiori femeilor. Într-unele dintre ele, acest lucru se manifestă ca norme culturale, care nu le permit femeilor să meargă la şcoală, să aibă poziţii sociale înalte sau pline de responsabilitate, să părăsească locuinţa fără a fi însoţite de o rudă masculină, sau să permită ca vreo parte a corpului lor să fie văzută în public, cerândulise să fie acoperite din cap şi până în picioare. (Multe dintre aceste restricţii culturale se justifică ca fiind un semn de respect şi protecţie pentru femei, sau ca protejarea bărbatului de „tentaţii”.)

Mărturia unei femei la tribunal are jumătate din

valoarea celei a unui bărbat – ceea ce înseamnă că e nevoie de două femei martor, pentru a fi o dovadă acceptată. Mărturia unei femei în ce priveşte bătăile soţului, cruzimea sau infidelitatea va fi ignorată, dacă ea nu va aduce şi o altă mărturie care să o confirme, în timp ce un bărbat îşi poate trimite nevasta la moarte prin bătaie cu pietre, declarând pur şi simplu că ea a comis un adulter. Simpla sa declaraţie este suficientă.

Partea de moştenire a unei femei este acceptată ca jumătate din cea a unui frate. Logica acestei decizii este că bărbatul este responsabil pentru familia sa, din punct de vedere financiar, în timp ce femeia nu este. Această logică e identică şi în alte culturi, şi a făcut ca, la muncă egală, femeile să nu câştige acelaşi salarii ca şi bărbaţii.

În anumite culturi dominate de bărbaţi, organele genitale ale femeilor sunt mutilate, tăiate şi cusute cu scopul de a le priva de plăcerile sexuale, şi astfel să se reducă tentaţiile de a se angaja în relaţii sexuale – altele decât cele iniţiate de soţul lor. În alte cazuri, această mutilare este văzută ca un ritual, prin care femeile să poată avea copii şi să fie potrivite pentru măritiş.

Alte norme culturale reflectă prejudecăţi extreme împotriva femeilor, incluzând tradiţia de a le interzice să devină clerici, sau să acceadă la posturi de putere în orice instituţie civilă, de drept sau de afaceri, or, să deţină vreo poziţie de conducere majoră în domeniu, politicii sau în guvern. Puţine femei, din anumite culturi, au depăşit aceste tradiţii (în multe locuri încă nu li se permite nici măcar să încerce), dar este mereu o luptă, mereu e o excepţie remarcabilă, e un mare efort de a urca, pentru a fi acceptate în poziţiile cele mai înalte sau în roluri de putere şi influenţă, în societatea globală.

De exemplu, Katrina Brooks din Roma, Georgia (SUA), ştie totul despre acest lucru. Conform unei relatări scrise de Louise Chu, pentru Associated

Press, în 25 septembrie 2004, Katrina este membră a Bisericii Baptiste din

Sud, care a simţit chemarea şi a dorit să devină preot. Să înscris în Seminarul Teologic din Richmond, Virginia, apoi a găsit o biserică dispusă să îi accepte, pe ea şi pe soţul ei. Doctor Tony Brooks, care era deja hirotonosit în calitate de co pastor. Biserica Baptistă Roma de nord, din Georgia, a invitat acest cuplu să le conducă congregaţia, în noiembrie 2003. Nu toată

lumea a fost mulţumită. O revizuire a Credinţei şi învăţăturii Baptiste făcută în anul 2000, adoptă o linie dură în ce priveşte femeile pastor, relatează Louise Chu. Declaraţia doctrinală de bază spune că „poziţia de pastor este accesibilă doar bărbaţilor, după cum este menţionat în Sfânta Scriptură”, citând Biblia, I Timotei 2: 1114. Acest pasaj spune: Femeia să se înveţe în linişte, cu toată ascultarea. Nu îngădui femeii nici să înveţe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită (tăcută).

La două săptămâni după ce Katrina şi soţul ei au sosit la noua lor biserică, câţiva dintre colegii lor clerici (toţi bărbaţi), au iniţiat întâlniri la Asociaţia Baptistă a Comitatului Floyd, ca să discute acest subiect. Ar fi dorit ca asociaţia să adopte o astfel de poziţie, care, de fapt, ar fi forţat biserica din ROMA să părăsească asociaţia.

Diferenţa în tratamentul celor două grupuri umane, în funcţie de gen, este Ceea Ce Vrea Dumnezeu – cel puţin aşa cred mulţi oameni ai acestei lumi. La urma urmei, ei sunt de părere că asta este ceea ce spune Biblia şi tot aşa spun şi Scripturile altor religii.

Căsătoria.

Multor oameni li-sa spus că Ce Vrea Dumnezeu în ceea ce priveşte căsătoria.

Este ca aceasta să fie o uniune eternă între un bărbat şi o femeie, la bine şi la rău, cu scopul de a perpetua specia şi de a menţine o societate civilă organizată în unităţi, respectiv familii, care ar sprijini programul lui Dumnezeu pentru omenire.

Un rezultat al acestor învăţături este că, în cele mai multe culturi religioase, terminarea unei căsătorii, indiferent de motive – fie că e vorba de cruzime mentală sau fizică – este profund descurajată şi una dintre religiile majore le spune adepţilor ei că nu pot să divorţeze niciodată, nu pot să se căsătorească în biserică, nici să primească binecuvântarea bisericii, dacă divorţează, şi nici nu se pot căsători cu o altă persoană care a divorţat.

În multe locuri şi culturi, regulile căsătoriei sunt stabilite de către religie, apoi devin legi civile, limitând şi impunând constrângeri partenerilor de căsătorie – iar acele limitări devin valabile pe viaţă. Cea mai importantă dintre aceste limite este ceea ce oamenii numesc „fidelitate”. Oamenii care trăiesc în cadrul căsătoriei, trebuie să rămână credincioşi unul altuia. Asta înseamnă că nu vor avea experienţe

sexuale cu nimeni altcineva, pentru tot restul vieţii lor – nu numai sub forma devotamentului personal sau a angajamentului sacru, dar şi ca o chestiune de drept civil.

Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă, deoarece, după cum a fost menţionat mai înainte, interdicţiile împotriva multor feluri de activităţi sexuale au fost împuternicite de către religie. Conform explicaţiilor date de aceste religii despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu, fiinţele umane nu ar trebui să aibă relaţii sexuale cu nimeni în afara căsătoriei, sau cu nimeni înainte de căsătorie şi, ca atare, în cazul în care nu se vor căsători niciodată, ar trebui să nu facă sex niciodată în cursul întregii lor vieţi.

Acestea sunt perspectivele, şi oamenilor li se spune că a încălca acest tabu poate să conducă la pedepse severe din partea lui Dumnezeu şi din partea societăţii. Ca rezultat mulţi tineri din întreaga lume se căsătoresc fără să fie pregătiţi pentru o astfel de obligaţie, sau suficient de maturi pentru responsabilităţile implicate, nefiind dispuşi să mai îndure interdicţiile legate de experienţele sexuale.

Ideea supremaţiei masculine, extrasă din conceptul de Dumnezeu ca bărbat, are un efect major

în multe căsătorii. În unele culturi, căsătoria este considerată o formă de proprietate şi sclavie, femeia fiind obiectul posesiunii – de fapt, plătită prin zestre – iar bărbatul fiind persoana servită. Chiar şi în culturile cu vederi mai puţin extreme, o nevastă trebuie să fie „ascultătoare” faţă de soţul ei şi să-i fie supusă în orice fel. Bărbatul este „capul familiei”.

Mulţi oameni sunt convinşi că aceasta este Ce vrea Dumnezeu.

Sex.

Multor oameni li-sa spus că Ceea Ce vrea Dumnezeu este ca uniunea sexuală să fie trăită numai cu partenerul de căsătorie, cu scopul procreării şi ca expresie a iubirii.

Un rezultat al acestei învăţături este că milioane de oameni cred că sexul nu trebuie să fie făcut niciodată într-o formă care previne concepţia şi, deşi este ceva minunat a avea experienţa sexului, pur şi simplu pentru plăcere, fără nicio posibilitate de a procrea, este împotriva voinţei lui Dumnezeu şi, ca atare.

„Nenatural”, imoral, ruşinos şi o manifestare a instinctelor primare.

Aşa cum frica şi iubirea sau combinat în

înţelegerea iniţială a lui Dumnezeu, combinarea plăcerii şi ruşinii a produs o confuzie emoţională cronică: mirare, tulburare şi pasiune, dar şi stingherealǎ, teamă şi vină, pentru dorinţele şi experienţele sexuale.

În cele mai multe dintre culturi, părţile sexuale ale corpului omenesc nu pot fi numite pe faţă. Nu e permis să se folosească, în public, cuvinte precum

„Vagin” şi „penis” (cu excepţia cazului în care este absolut necesar, într-un scop pur medical) şi niciodată în prezenta copiilor mici. Cuvinte precum „pipi”.

„Cocoşel” sau „popou” pot fi folosite liber. Pe scurt, cultura umană este de acord că numele reale ale anumitor părţi ale corpului sunt de ocară şi jenante şi trebuie evitate ori de câte ori posibil.

Aţi putea crede că cele expuse mai sus sunt cam exagerate. Vă asigur că nu e aşa. Ziaristul de renume internaţional, Molly Ivins, raporta în numărul din septembrie/octombrie 2004 al publicaţiei Mother Jones, că Avocaţii Tinerilor, un grup ce milita pentru o educaţie sexuală comprehensivă, să trezit că finanţarea pentru prevenirea SIDA le-a fost tăiată de către Centrul pentru Controlul Bolilor, o agenţie a

guvernului S.U.A., deoarece „tinerii (din prezentarea video a proiectului) au folosit terminologia corectă pentru anatomia masculină şi feminină”. „Acest lucru” spunea James Wagoner, şeful Avocaţilor Tineretului „este absurd. Ce urmează să facă preşedintele? Să emită un ordin ca fiecare bărbat, femeie şi copil să se refere la penis, folosind cuvântul cocoşel?”

Şi, desigur, dacă cineva nu poate să vorbească despre părţi ale corpului, în mod cert nici nu poate să le arate. Bineînţeles că nici sie însuşi. Încă o exagerare? Îmi pare rău să vă spun, dar nu e. În atât de multe locuri, punctul de vedere asupra tuturor acestor subiecte este atât de puritan încât următoarea scrisoare a putut fi publicată fără clipire, în peste 300 de ziare din Statele

Unite, în 24 septembrie, 2004, într-o rubrică de sfaturi.

Dragă Abby, Astăzi m-am dus să o trezesc pe fiica mea de 14 ani şi am descoperit că dormea goală. Se pare că practica acest lucru de ceva timp.

În mod normal se trezeşte uşor şi nu era nevoie să intru în camera ei pentru asta. Când am întrebat-o de ce face acest lucru, mia răspuns că îi e mai confortabil şi doarme mai bine. Când i-am spus că

această atitudine mă deranjează, m-a întrebat de ce, şi, sinceră să fiu, nu am găsit un motiv mai bun, decât de ai spune că nu mi se pare „în regulă” şi mie teamă de ce s-ar întâmpla în caz de cutremur sau incendiu. M-a întrebat de ce ar fi în neregulă, dacă nu ştie nimeni – doar dacă intră la ea în cameră, fără să bată (cum am făcut eu). Alături de pat îşi ţine un halat lung, pe care îl poate purta imediat în caz de urgenţă. (Într-adevăr, umblă prin casă în acel halat şi mereu am crezut că poartă o cămaşă de noapte pe dedesubt, pe când ea era goală, încă de la Crăciun).

Încă mă deranjează această situaţie, dar am căzut de acord că vom urma sfatul dumneavoastră. Este OK pentru ea să doarmă goală şi de ce – sau de ce nu?

Mamă îngrijorată din San Leandro.

Ziarista i-a răspuns că „în principiu, nu era nimic greşit” în faptul că ea dormea goală. „Priveşte la partea bună”, a sfătuito ea pe mamă. „Vei avea mai puţine rufe de spălat”.

După cum ne arată scrisoarea acestui părinte, mulţi oameni simt că anumite părţi ale corpului trebuie acoperite şi ascunse, deoarece apreciază că sunt prea excitante, sau de ocară – sau chiar

amândouă. Ca anumite părţi ale corpului să nu fi acoperite, este incorect sau de neacceptat. Desigur, în multe locuri este ceva ilegal, iar legea civilă îi pedepseşte pe cei care nu se supun.

Mulţi oameni consideră că sexul trăit în anumite feluri, chiar între soţ şi soţie, este „nenatural” şi, ca atare, imoral. Şi, bineînţeles, în decursul timpurilor şi în anumite locuri, anumite experienţe, care se desfăşoară între adulţi care consimt asta, au fost declarate ilegale. Cei care au făcut această legislaţie au spus că ei înţeleg că Dumnezeu nu ar vrea ca anumite experienţe sexuale să aibă loc. Dumnezeu îi trimite pe oameni în Iad, pentru acest lucru.

Oamenii cred, de asemenea, că descrierile grafice ale activităţilor sexuale, în fotografii, desene, benzi desenate, jocuri video, televiziune şi filme sunt dezagreabile, respingătoare, dezgustătoare şi de neacceptat. Pe de altă parte, descrierile grafice ale violenţei fizice extreme şi ale crimelor sunt perfect acceptabile.

Milioane de oameni cred că energia sexuală şi energia spirituală nu se pot amesteca. Li-sa spus că energia sexuală este o energie a „chakrei de jos” şi că activitatea sexuală şi claritatea spirituală sunt

totalmente opuse una celeilalte. Persoanele care încearcă să obţină măiestria spirituală sunt sfătuite să nu se angajeze în experienţe sexuale. Unora, chiar li se recomandă să rămână abstinenţi.

Mulţi oameni cred că aceasta reprezintă Ceea Ce vrea Dumnezeu.

Homosexualitatea.

Oamenllor li-sa spus că Ceea Ce vrea Dumnezeu este ca sexul să fie experimentat numai între un bărbat şi o femeie şi că activitatea sexuală între persoane de acelaşi sex să fie considerată dezgustătoare. Un rezultat al acestei învăţături este că oamenii cărora atracţia sexuală către persoane de acelaşi sex li se pare foarte naturală, au fost denunţaţi, defăimaţi, condamnaţi, ostracizaţi, izolaţi, atacaţi şi chiar ucişi de către alţi oameni care cred că ei urmează voia Domnului.

Trista relatare despre uciderea lui Matthew Shepard din Laramie, Wyoming, ne oferă un caz renumit al zilelor noastre, legat de acest subiect. Shepard, un tânăr student gay de la Universitatea din Wyoming, a fost scos dintre un bar din Laramie de către doi tineri, dus cu maşina pe un drum pustiu din afara oraşului, legat de un gard şi bătut atât de

violent, încât a intrat în comă şi a murit cinci zile mai târziu.

Tinerii care-lau agresat au fost judecaţi şi condamnaţi la închisoare pe viaţă, dar Reverendul Fred Phelps, pastor la Biserica Baptistă Westboro din Topeka, Kansas, nu a fost dispus să lase lucrurile aşa. În fiecare an, din următorii cinci ani ce au urmat bătăii brutale şi decesului lui Matthew, acest prelat creştin a călătorit la Laramie, precum şi la Casper, Wyoming, locul de naştere al lui Matthew, ca să „sărbătorească” moartea sa. Şi, conform unui articol din Los Angeles Times, al reporterului David Kelly, pe 12 octombrie

2003, Reverendul Phelps a adus cu el la Casper un monument de granit, gravat cu faţa lui Matthew, urmată de aceste cuvinte cizelate în piatră:

Matthew Sheppard a intrat în iad pe 12 OCTOMBRIE 1998 la vârsta de

21 de ani, din cauză că la sfidat pe Dumnezeu. Nu vei fi nici cu bărbaţii, nici cu femeile. Eşti o ruşine.

LEVITICUL 18: 32

Reverendul Phelps chiar a luat parte la funeraliile lui Hatthew Shepard şi, în timp ce părinţii, familia şi prietenii tânărului priveau îndureraţi, a

strigat:

„Dumnezeu îi urăşte pe homosexuali!” Cu acest nivel de înţelegere în ceea ce priveşte Intenţia şi Dorinţa Divină, ţări întregi au fost forţate, de puterea autorităţii guvernamentale şi a legii să se supună Voinţei Domnului în acest domeniu. În cazul anumitor naţiuni, pedeapsa civilă pentru homosexualitate este moartea – îngroparea sub un strat de ciment de patru metri. În multe locuri, legea civilă a fost creată în aşa fel încât mariajele gay să fie ilegale. În anul 2004, în Statele Unite, preşedintele a susţinut personal o campanie pentru aşi prezenta poziţia ca în constituţia tării să fie înscrisă dorinţa lui

Dumnezeu privind interzicerea căsătoriilor gay. (După cum scria un colaborator permanent al unui ziar de nivel naţional, ironia, în cazul de faţă, este faptul că cuplurile de homosexuali declarate încearcă cu disperare să facă, ceea ce cuplurile normale evită să facă.)

În timp ce anumite emoţii sexuale pot fi foarte naturale pentru persoana care le experimentează, ele nu sunt Ceea Ce Vrea Dumnezeu, spun mulţi oameni – şi, ca atare prin definiţie sunt „nefireşti”. Un raport prezentat în ziarul Calgary Herald din Edmonton,

Canada, pe 20 octombrie 2003, de către Chris Zdeb din Serviciul de Ştiri Can West subliniază faptul că exact opusul ar putea fi adevărat.

„Oamenii de ştiinţă au descoperit 54 de gene, ceea ce sugerează faptul că identitatea sexuală este implantată puternic în creier, înainte de naştere şi înainte ca organele sexuale să se dezvolte”, ne informează ziaristul şi continuă:

„Descoperirile aduse la cunoştinţă astăzi, de o echipă de cercetători al

Universităţii din California, Los Angeles, ar putea să însemne că sexualitatea, inclusiv homosexualitatea şi sexualitatea fără legătură cu genul, ar putea să nu fie opţionale”.

Cu toate acestea, clerul multor religii majore ale lumii continuă să afirme că Dumnezeu condamnă astfel de experienţe sexuale.

Jerry Falwell a emis o declaraţie, pe 6 octombrie 1999, care este descrisă ca „poziţia definitivă asupra homosexualităţii”. Declaraţia spune că „a sugera că homosexualitatea este o condiţie fizică determinată de factori biologici – mai degrabă decât o condiţie emoţională sau mentală – este o adevărată blasfemie. Biblia ne spune că originea homosexualităţii este

păcatul. O persoană nu se naşte homosexual, ci devine astfel din cauza dorinţei sale păcătoase. O astfel de persoană le permite diavolului şi păcatului să preia controlul asupra vieţii sale”.

„Homosexualii”, spune Jerry Falwell „sunt oameni care nu au fost mântuiţi”. În mod cert „ei vor merge în Iad, doar dacă nu se pocăiesc, nu se leapădă de păcat şi nu îşi întorc faţa spre Iisus Christos, pentru iertare”.

Şi reporterul Rachel Zoll de la Associated Press comunică, pe 7 octombrie

2007, că cel mai influent conducător anglican din Africa – patrie a aproape jumătate din populaţia anglicană a lumii – spune că Biserica Episcopală a Statelor Unite a creat o „nouă religie”, prin confirmarea unui episcop gay în New Hampshire, încălcând legămintele credinţei care îşi au rădăcinile în Biserica Angliei.

Arhiepiscopul Peter Akinola, din Nigeria, a spus şi el, într-un interviu cu

Zoii, că el îl vede pe cel din fruntea Bisericii Episcopale, ca pe un avocat al homosexualilor şi lesbienelor şi nu mai are încredere în el.

Comentariile sale au intervenit cu mai puţin de

două săptămâni înaintea unei mese rotunde internaţionale, care urma să emită un raport critic pe tema analizării posibilităţii Comuniunii Anglicane globale să-şi poată depăşi scindarea în ce priveşte problemele homosexualităţii. Biserica Episcopală este ramificaţia americană a Anglicanismului, iar Akinola conduce Biserica Anglicană a Nigeriei.

„Cu toţii suntem zguduiţi. Distruşi”, spune Akinola. „Comuniunea care nea legat, nu mai este cea adevărată”. (O separare în plus, în numele Domnului.)

Raportul lui Zoii spune că el nu-i urăşte pe homosexuali, în ciuda comentariilor sale înverşunate din trecut, prin care protesta împotriva acceptării crescânde a homosexualităţii. La un moment dat, a denumit această tendinţă un atac satanic asupra bisericii. Pe de altă parte, a spus că nu ar putea accepta să „suprapună” cultura modernă peste Scriptură, ignorând astfel ceea ce el denumea interdicţiile biblice legate de sexul între homosexuali.

„Nu eu am scris Biblia. Ea este o parte a moştenirii noastre creştine. Ne arată ce anume să facem”, ne spune Akinola. „Dacă slova Domnului spune că homosexualitatea este dezgustătoare, atunci aşa să fie”. Povestea lui Zoll continuă să spună că cei

care îi sprijină pe homosexualii hirotonisiţi susţin că Scriptura nu interzice relaţiile de acelaşi sex şi că, în vremurile biblice, nu se înţelegea că homosexualitatea ar fi, după cum o dovedeşte ştiinţa acum, o orientare naturală şi nu o opţiune.

Cu toate acestea, pentru mulţi oameni, angajarea în ceea ce ei declară ca fiind „activităţi nefireşti”, va avea drept consecinţă, în Viaţa de Apoi, o condamnare eternă la tortură în focurile Iadului.

Aceasta este, cred ei, Ceea Ce vrea Dumnezeu. Iubirea.

Multor oameni li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca iubirea să fie condiţionată. Dumnezeu a lămurit faptul că El iubeşte oamenii, dar numai dacă fac ceea ce vrea El. Dacă nu, aceştia vor cunoaşte mânia Lui.

Vor fi condamnaţi la blam etern. Unii spun că, de fapt, El acţionează cu iubire, atunci când condamnă oamenii la o tortură fără sfârşit. Cu această explicaţie, ei caută să păstreze imaginea şi noţiunea unui Dumnezeu plin de iubire.

Un rezultat al acestei învăţături este că mulţi oameni sunt derutaţi asupra adevăratei naturi a iubirii. Oamenii percep la un nivel profund intuitiv, că

a impune o pedeapsă nesfârşită, nu este tocmai o dovadă de iubire. Cu toate acestea, li se spune că o astfel de pedeapsă este o demonstraţie a celei mai profunde şi înalte iubiri. Este iubirea lui Dumnezeu, în acţiune.

Prin urmare, nu e un lucru neobişnuit ca oamenii să fie speriaţi de iubire, în acelaşi mod în care au fost făcuţi să se teamă de Dumnezeu, care este sursa iubirii. Li-sa spus că iubirea lui Dumnezeu se poate transforma într-o clipită în mânie, ceea ce duce la rezultate înfricoşătoare. Acest amestec de iubire şi teamă din teologia umană, nu a rămas fără consecinţe în comportamentul uman.

Mai devreme-sa spus: „Concepţia omenirii despre Dumnezeu creează mentalitatea omenirii despre viaţă şi despre oameni”. Acest lucru este profund adevărat şi astfel mulţi oameni sunt speriaţi de iubire – dar şi atraşi de ea, în acelaşi timp. Adeseori, când ei încearcă să intre într-o relaţie mai apropiată de iubire cu o altă persoană, primul gând este: „Oare ce vrea această persoană de la mine, de ce anume are nevoie, ce aşteaptă din partea mea?” În concluzie, aceasta fiind natura relaţiei lor de iubire cu un Dumnezeu atotputernic, nu au niciun motiv să

creadă că situaţia va fi diferită în cazul unei fiinţe umane, care este mult mai slabă.

Există şi un gând corolar şi anume că, într-o anume relaţie, partenerii au dreptul să pretindă anumite lucruri, în schimbul iubirii – că dragostea este o ofertă de a da şi a primi, o situaţie „quid pro quo”. Aceste aşteptări şi temeri subminează, din plecare, multe relaţii de iubire.

Întrucât iubirea şi tortura cea mai greu de imaginat au fost asociate în mintea oamenilor ca fiind activităţi naturale din partea lui Dumnezeu, cei mai mulţi cred că este corect şi adecvat să pedepseşti alţi oameni pentru comportamentul lor, aşa cum face şi Dumnezeu.

În ceea ce ar putea fi cea mai dramatică demonstraţie a acestui lucru, mulţi cred că este permis să ucizi fiinţe umane, tocmai pentru a trimite un mesaj – şi anume, că nu este permis să ucizi fiinţe umane.

Aceasta este ceea ce se crede că reprezintă Ce vrea Dumnezeu. Banii.

Oamenilor li-sa spus că Ce vrea Dumnezeu este ca banii să fie consideraţi sursa răului. Banii sunt răi şi Dumnezeu este bun aşa că banii şi Dumnezeu nu

pot fi amestecaţi.

Iată un rezultat al acestei învăţături: cu cât este mai înalt scopul cuiva şi cu cât este mai măreaţă poziţia lui în societate, cu atât venitul lui ar trebui să fie mai mic. Asistentele medicale, profesorii, angajaţii implicaţi în siguranţa publică şi cei în poziţii similare, nu ar trebui să vrea să primească prea mulţi bani. Preoţii, rabinii, feţele bisericeşti ar trebui să ceară şi mai puţin. Casnicele şi mamele, potrivit acestor norme, ar trebui, să nu aibă niciun fel de venit, de nicio formă. Dacă vor ceva pentru ele, ar trebui să le ceară soţilor câţiva dolari, sau să economisească din banii de piaţă.

Aici mesajul este: deoarece „câştigul murdar” e rău, deoarece banii vin de la diavol într-un mod intrinsec, plata ar trebui să fie în raport invers proporţional cu funcţia pe care o îndeplinesc. Cu cât este mai bună acţiunea, cu atât mai proastă plata. Oamenii nu ar trebui să primească o grămadă de bani, pentru a face lucruri bune. Iar dacă fac ceva într-adevăr, cu adevărat bine, ar trebui să-şi dorească să o facă gratuit.

Oamenii au creat o separare între „a face bine” şi a fi generos recompensaţi. Pe de altă parte, a face

lucruri de o valoare intrinsecă mai puţin durabilă, poate aduce o compensare în valoare de milioane. Şi o activitate ilegală de orice fel poate aduce acelaşi lucru. În acest mod, valorile societăţii descurajează acţiunile nobile şi încurajează nonvaloarea şi ilegalitatea. Lozinca omenirii este: cu cât mai înalt e scopul, cu atât mai mică e răsplata.

Aceasta este ceea ce cred mulţi oameni că reprezintă ce vrea Dumnezeu.

Cum te descurci? Ştiu că îţi ia ceva timp, dar e important pentru noi să privim, din când în când, la aceste lucruri. Influenţa învăţăturilor pe care noi toţi le-am primit despre Dumnezeu are rădăcini profunde. Cuprinde zone filosofice, dar şi aspecte practice ale vieţii.

Chiar dacă subiectul final pe care îl abordăm aici gravitează în jurul unor concepte pe care am putea crede că le vom întâlni doar în domeniul abstractului, realitatea este că modul în care gândim despre aceste noţiuni abstracte afectează – şi creează – experienţa noastră foarte concretă, de zi cu zi.

Liberul arbitru.

Multor oameni li-sa spus că Ceea Ce Vrea Dumnezeu este ca oamenii să aibă Liber Arbitru. În

acest fel, ei pot hotărî şi decide pe care dintre soluţiile finale – Paradisul sau Iadul – le vor aborda după moarte. Ei pot hotărî în orice moment, la orice cotitură. Nu au restricţii de niciun fel.

Oamenilor li-sa spus că Dumnezeu ia acordat omenirii Liberul Arbitru, astfel încât ei să-l poată alege în mod liber pe Dumnezeu, calea lui Dumnezeu şi să fie reuniţi cu Dumnezeu în ceruri. Cu alte cuvinte, ei pot alege deliberat să fie buni, şi nu să fie forţaţi să fie astfel. Dumnezeu vrea ca oamenii să se întoarcă spre Dumnezeu, prin alegere. Nimănui nu trebuie să i se impună acest lucru.

De asemenea, oamenilor li-sa spus că, sub doctrina Liberului Arbitru, ei pot să aleagă liber – dar, dacă nu aleg Ceea Ce Vrea Dumnezeu, vor plăti veşnic pentru asta, prin torturi nesfârşite. În această afirmaţie, nu a fost observat niciun element de constrângere. Pur şi simplu, Aşa Stau Lucrurile. Este vorba de Dreptate, la cel mai înalt nivel. Este dreptatea lui Dumnezeu, cea care urmează Judecata lui Dumnezeu. De aceea, este important să alegi liber Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Iată un rezultat al acestei învăţături: conceptul omenirii despre libertate a fost adânc afectat şi

profund deformat de ceea ce sar înţelege că defineşte Dumnezeu prin „libertate”. Oamenii au decis că libertatea nu trebuie să însemne libertate, dar poate să însemne, pur şi simplu, capacitatea de a alege rezultatele. Aceasta este mai bine decât de a nu avea niciun fel de alegere, astfel încât oamenii în poziţii de putere au învăţat să folosească cuvântul

„Libertate”, pentru a descrie în particular procesul prin care ei îi determină pe alţii să facă ceea ce li se spune. De fapt, oamenii nu trebuie să facă ceea ce li s-a spus. Dar, dacă nu o fac vor fi obligaţi să plătească un anume preţ. Aceasta ar putea însemna orice, de la verificarea plăţii taxelor, până la a fi aruncaţi în închisoare pentru doi ani, fără să li se aducă învinuiri clare şi fără niciun fel de explicaţii, altele decât că au fost etichetaţi drept un pericol pentru securitatea ţării. Folosind astfel de măsuri, naţiunile se definesc a fi „libere”.

Majoritatea oamenilor – poate doar cu excepţia celor mai încăpăţânaţi apologeţi – observă o contradicţie în toate acestea. Ei înţeleg perfect că nimeni nu este cu adevărat liber, dacă trebuie să suporte urmările cele mai îngrozitoare, în cazul în care nu fac ceea ce li-sa spus. Doar un ipocrit sau un

nebun ar putea numi o astfel de alegere – „liberă”.

Oamenii au învăţat astfel că ipocrizia – în special ipocrizia pentru scopul

„Corect”, pentru cauza „corectă” – este acceptabilă atât pe Pământ, cât şi în Cer. Mare parte din activitatea politică a omenirii a fost formată pe baza acestei etici

— Şi astfel, oriunde în cadrul activităţii umane în felul în care oamenii comunică între ei, în felul în care se comportă unii cu alţii, să ajuns la concluzia că scopul scuză mijloacele.

De fapt, mulţi sau convins pe ei înşişi că nimic din toate acestea nu înseamnă ipocrizie. Este, pur şi simplu o chestiune de interpretare.

Şi astfel, în ziua de azi şi în această epocă, libertatea este desfiinţată chiar în numele Libertăţii. Milioane de oameni îmbrăţişează, cu recunoştinţă, retorica politică ce spune ca lipsa libertăţii este ceea ce le garantează libertatea, precum şi doctrina religioasă care afirmă că alegerile lor în viaţă sunt pe deplin libere, doar dacă fac ceea ce li-sa spus, pentru că aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Suferinţa.

Multora li-sa spus că ceea ce vrea Dumnezeu

este ca suferinţa să fie folosită de oameni pentru a deveni mai buni şi aşi purifica sufletul. Suferinţa este bună. Ea aduce credite sau puncte în mintea lui Dumnezeu, mai ales dacă este îndurată în tăcere, oferită eventual ca ofrandă Domnului. Suferinţa este o parte necesară a evoluţiei şi învăţăturii omenirii, şi, încă şi mai important, este mijlocul prin care oamenii pot fi salvaţi în ochii lui Dumnezeu.

Într-adevăr, o întreagă religie este construită pe această credinţă, afirmând că toate făpturile au fost mântuite prin suferinţa unui singur om, care-sa jertfit pentru păcatele noastre. Această fiinţă a plătit „datoria” cuvenită lui Dumnezeu pentru slăbiciunile şi răutăţile omenirii. Potrivit acestei doctrine, Dumnezeu a suferit din cauza slăbiciunii şi răutăţilor omenirii şi, pentru a pune lucrurile la locul lor cineva trebuia să sufere. Dumnezeu şi omenirea nu s-ar fi putut împăca altfel. Astfel, suferinţa a fost considerată a fi o experienţă care aduce salvarea.

În ce priveşte suferinţa oamenilor datorită unor cauze „naturale”, aceasta nu trebuie scurtată prin moarte, sub nicio formă care nu este şi ea „naturală”. Suferinţa animalelor poate fi curmată înainte de moartea „naturală” – dar nu şi suferinţa oamenilor.

Dumnezeu – şi numai Dumnezeu însuşi – poate decide când va lua sfârşit suferinţa umană.

Iată un rezultat al acestei învăţături: oamenii au îndurat suferinţe de neimaginat, pe perioade îndelungate, pentru a face voia Domnului şi a nu atrage mânia Lui în viaţa de apoi. Milioane de oameni consideră că, chiar dacă o persoană este foarte, foarte bătrână şi suferă foarte, foarte mult, ea trebuie să îndure orice îi oferă viaţa şi să nu moară ci să suporte dureri interminabile.

Omenirea a creat cu adevărat o astfel de lege civilă, prin care se declară că oamenii nu au dreptul să-şi curme propria suferinţă şi nici să ajute pe altcineva să facă acest lucru. Oricât de chinuitor ar fi, oricât de inutilă a devenit viaţa cuiva, suferinţa trebuie să meargă înainte.

Şi asta, pentru că este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Moralitate.

Multor oameni li-sa spus că Ceea Ce Vrea Dumnezeu este o societate morală.

Iată un rezultat al acestei învăţături: omenirea şi-a petrecut întreaga istorie încercând să definească ce este moral şi ce nu este. Marea provocare a fost de a veni cu un standard pentru o societate care nu se

schimbă, în timp ce, de fapt, societatea în sine este într-o permanentă schimbare.

Pentru a găsi acest „standard de aur”, multe societăţi sau întors spre

Dumnezeu, sau Allah, sau Yahweh, sau Iehova, sau spre orice alt nume folosit pentru a numi Divinul şi-sau bazat pe propria înţelegere despre ce vrea Dumnezeu.

Cu multe secole în urmă, preferinţelor lui Dumnezeu în acest domeniu li-sa acordat o definiţie foarte puternică. Se numeau „naturale”. Asta, deoarece conceptul de Divin a intrat mai întâi în mintea oamenilor primitivi, ca rezultat al observaţiilor timpurii şi al contactelor cu Natura. Au găsit aici ceva mult mai mare decât ei, ceva ce nu puteau controla, ceva ce nu puteau decât să privească şi să spere să fie bine.

„A spera să fie bine” sa transformat, curând, în ceea ce se numeşte acum rugăciune. Oricine sau orice ar fi fost această Divinitate, era profund legată de natură şi natura era o expresie a ei, au gândit oamenii primitivi. Şi astfel, oamenii au creat zeităţi care reprezentau soarele, luna şi stelele, vremea, recolta, râurile, pământurile şi aproape orice altceva, în

speranţa de a avea putere asupra lucrurilor – sau, cel puţin, de a obţine un mod de comunicare cu cel care deţinea controlul.

Pornind de la această legătură între Dumnezeu şi Natură, a fost nevoie doar de un mic salt al minţii, pentru a ajunge la concluzia că toate lucrurile legate de zeităţi erau „naturale” şi tot ce nu era legat de zeităţi era „nenatural”. Când limbajul omenirii-sa perfecţionat, cuvinte precum „Dumnezeu” şi

„Natură” au devenit strâns legate. Anumite condiţii, circumstanţe şi comportamente au început a fi descrise drept „naturale” sau „nenaturale”, în funcţie de faptul de a fi aderat sau violat percepţia prezentă despre Voia Domnului.

Ceea ce este „nenatural” a devenit, la rândul lui, „Imoral” – deoarece nu este în voia Domnului şi, ca atare, nu ar fi Ceea Ce Vrea Dumnezeu. Astfel, cercul se închide de la sine. Orice nu e considerat drept „natural”, este considerat „imoral”. Aceasta include toate capacităţile, puterile, comportamentele – chiar şi gândurile „nenaturale”. Ideea că Ce Vrea Dumnezeu este ceea ce e natural şi că ce e natural este şi moral, nu a fost o hotărâre perfectă, dar a fost cel mai bun lucru pe care omenirea a fost capabilă să-l creeze, în

căutarea unui standard stabil. Acesta este motivul pentru care omenirea-sa împotrivit să-şi schimbe ideile despre Ce Vrea Dumnezeu. Schimbarea acestor idei schimbă standardul de aur al comportamentului uman.

Comportamentul este moneda interacţiunii umane. Credinţele despre Ce Vrea Dumnezeu dau valoare alegerilor comportamentale ale oamenilor – tot aşa cum aurul dă valoare bucăţilor de hârtie numite bani.

Astfel, în majoritatea societăţilor umane nu este vorba de experienţa individului în sine, ci de definiţia societăţii despre aceasta, cea care va determina moralitatea. Acesta este şi cazul homosexualităţii. De asemenea, este cazul cu multe alte comportamente precum prostituţia, sexul premarital, descrierea explicită a activităţii sexuale, utilizarea marihuanei şi a altor plante şi stimulatori şi chiar a trăirii extazului neindus de niciun fel de stimulator.

De exemplu, dacă cineva afirmă că ar fi avut o experienţă extatică a lui Dumnezeu, dar dacă această experienţă nu este inclusă în ceea ce omenirea defineşte, în mod curent drept „natural”, ea e considerată drept imorală, iar în cazul în care

continuă, va fi sancţionată – sau, şi mai rău, continuarea ei va duce la pedeapsă.

În timpurile străvechi, o astfel de experienţă era adeseori pedepsită prin tortură sau moarte. De-a lungul îndelungatei istorii umane, mai mulţi sfinţi, martirizaţi. Ei au fost ucişi, de către oameni care erau convinşi ca îndeplinesc

Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Moartea.

Multora li-sa spus că Ceea Ce Vrea Dumnezeu este ca minunata lor viaţă să ia sfârşit, iar în acel moment, oportunitatea lor de a învăţa şi a evolua-sa terminat şi a venit vremea recompensei sau a pedepsei, în funcţie de modul în care au trăit.

Iată un rezultat al acestei învăţături: mulţi oameni consideră că moartea este un lucru cumplit şi ceva de care trebuie să ne temem. Este Capătul drumului, Ultima cădere a cortinei, Clopotele de încheiere. Aproape toate aceste imagini ce însoţesc moartea sunt negative, încărcate de teamă sau tristeţe – şi în niciun caz pozitive, înălţătoare sau de bucurie. Aceste imagini sunt peste tot în societatea noastră. O stradă care nu merge nicăieri este o fundătură. O persoană care a făcut o mare greşeală este un Om

mort. Spiritul care vine să-ţi ia sufletul este necruţătoarea Femeie cu coasa.

Cei mai mulţi oameni nu vor nici măcar să vorbească despre moarte – cu atât mai puţin să o experimenteze. Nimeni nu vrea să aibă această experienţă, înainte să trebuiască să facă acest lucru. Oamenii se agaţă de viaţă – uneori de-a dreptul cu disperare. Instinctul de supravieţuire este cel mai puternic instinct uman dintre toate. Cultura noastră comună sprijină supravieţuirea ca pe ţelul suprem. Nici măcar oamenilor care doresc să moară nu li se permite acest lucru.

Cei mai mulţi oameni sunt siguri că, de partea cealaltă a morţii, se află judecata de Apoi. Dacă nu ai fost bun, acesta este momentul în care te vei îndrepta spre Iad. Plata pentru toate păcatele tale este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Lista omenirii despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu e foarte lungă şi acoperă multe zone ale experienţei umane, despre care nu-sa vorbit aici. Ea formează baza pentru nenumărate legi civile, tradiţii culturale, moravuri sociale şi obiceiuri de familie, care ating toate fiinţele umane.

Deci ce gândiţi despre ceea ce aţi citit aici? Cu

mici schimbări, cu puţine excepţii în folosirea cuvintelor, pe ici, pe colo, ori cu uşoare diferenţe în interpretare, este cumva, în principiu, ceea ce vă amintiţi că aţi primit drept învăţătură despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu?

Dacă acesta este cazul, să ştiţi că vi se alătură multe persoane. Milioane de oameni au avut aceeaşi experienţă. Ce spun eu…! Miliarde!

Iar acum, daţimi voie să vă întreb dacă voi aţi observat acel lucru care mie mi-a atras atenţia, referitor la ceea ce am fost învăţaţi cu toţii despre Ce Vrea Dumnezeu. Aţi observat că teologia, reprezentată de învăţăturile noastre tradiţionale, este o teologie a separării? Potrivit acestei teologii, noi suntem aici şi Dumnezeu este acolo.

Ei bine, aţi putea spune: Dar asta este situaţia, nu-i aşa? Dacă am crede că teologia nu ne afectează, în mod real vieţile de zi cu zi, chiar atât de mult, răspunsul la această întrebare nici nu ar conta de fapt! Voi aţi crede ceea ce credeţi şi eu aş crede ceea ce cred – şi cu toţii am merge pe drumul nostru, cu credinţele noastre şi ne-am trăi fiecare vieţile. Dar aici nu este vorba, pur şi simplu, de o chestiune teologică.

Teologia produce sociologia. O teologie a

separării va produce o sociologie a separării. Este chiar foarte simplu. Din păcate, teologia produce prea des o sociologie, care la rândul ei, duce la patologie.

Este exact ce-sa întâmplat peste tot pe acest Pământ. Omenire a creat o patologie a separării, în care trăim noi acum. Separarea de Dumnezeu şi separarea unuia faţă de celălalt.

Totuşi, este adevărat că, în ciuda sociologiei separării am obţinut succese remarcabile. Oamenii pot să dividă atomul, să creeze tratamente pentru boli, să trimită oameni pe lună, să spargă codul genetic al vieţii însăşi. Cu toate acestea, din nefericire, mulţi oameni – probabil majoritatea – nu pot să facă un lucru foarte simplu. Să se înţeleagă între ei. De ce credeţi că se întâmplă asta? Ia gândiţi-vă puţin la acest lucru. Cu tot ceea ce au fost învăţaţi oamenii prin mituri, prin istoriile lor culturale şi prin religii – cu tot ce li-sa spus despre Dumnezeu şi despre Viaţă, de către strămoşii şi bătrânii lor, de către prelaţii şi preoţii lor, de rabini şi mulahi – cum se face că, în experienţa colectivă a unei uriaşe părţi a omenirii, nu-sa ajuns la nimic bun?

Aţi putea spune că, totuşi, au fost multe lucruri bune. Lumea este un loc mai bun decât a fost înainte.

Oamenii nu mai acţionează în acelaşi mod în care o făceau în vremurile primitive. În cele mai multe locuri trăiesc în pace şi nu sunt violenţi. Nu, într-adevăr nu sunt. Cei mai mulţi, luaţi separat, nu sunt. Aici putem avea acelaşi punct de vedere. Dar putem să fim de acord şi cu următoarele? În mod colectiv, omenirea este neîncetat, şi din ce în ce mai ades, violentă cu cei din aceeaşi specie.

A le permite oamenilor să sufere de foame este o formă de violenţă. Faptul că medicamente ce pot salva vieţi şi un serviciu medical de înaltă calificare nu sunt disponibile pentru milioane de oameni, constituie o formă de violenţă. O plată de mizerie pentru muncitori şi profituri uriaşe pentru companii este o altă formă de violenţă. Discriminarea, o muncă subplătită şi mutilarea femeilor este o formă de violenţă. Prejudecăţile rasiale sunt o formă de violenţă. Abuzarea copiilor, folosirea lor pentru muncă, aducerea lor în sclavie, prostituţia copiilor, traficul cu copii, copiiisoldaţi – iată alte forme de violenţă.

Pedeapsa cu moartea este o formă de violenţă.

A le refuza unor oameni drepturile civile, pe motive de preferinţe sexuale, de religie sau de apartenenţă etnică este o formă de violenţă. Crearea

şi menţinerea unei societăţi mondiale în care exploatarea, oprimarea şi nedreptatea sunt o stare de fapt, reprezintă o formă de violenţă.

Ignborarea suferinţei este o formă de violenţă, tot atât de mare ca şi crearea ei. În 2004, omenirea a urmărit cum peste 75.000 de oameni au murit şi peste 1.5 milioane au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţele, în timpul poticnit şi a făcut prea puţin sau nimic, de-a lungul multor luni de desfăşurare a evenimentelor. Aceasta reprezintă dovada unei societăţi extraordinar de primitive, prea timidă, prea slabă, prea minimalizată – sau, chiar mai rău, prea preocupată de ea însăşi, pentru a fi în stare să oprească chiar şi un genocid. Aţi devenit puţin cam nerăbdători cu naraţiunea? Nu vă acu E greu să priviţi modul în care se desfăşoară lucrurile, modul real în care se desfăşoară ele în lumea noastră. Am prefera să ne aflăm în zona însorită a situaţiei. Ne-ar plăcea să gândim pozitiv, să avem gânduri frumoase despre viaţă. Nimeni nu vrea să privească partea întunecată.

Dar dacă nu petrecem măcar puţin timp privind la partea întunecată, cum am putea să schimbăm lucrurile?

Negarea este, oare, modul cel mai bun de a

schimba situaţia? Nu prea cred! Există o replică în minunata piesă a lui Arthur Miller, Moartea unui comis-voiajor, în care Linda nevasta lui Willy Loman, strigă la copiii ei, deja mari, invitându-i s-a vadă tragedia din faţa lor, sub forma unui tată a cărui viaţă se destramă chiar sub ochii lor şi să vadă prin ce a trecut el de-a lungul vieţii şi cât de multe-sa străduit să le ofere. Trebuie să fiţi atenţi”, spune ea cu vocea zguduitoare. „Trebuie să fiţi atenţi”.

Trebuie să fim atenţi asupra faptului că modul nostru de viaţă este pe moarte. Şi trebuie să vedem prin ce a trecut lumea şi ce a încercat să ne ofere. Şi trebuie să observăm ce facem – la modul colectiv, dar şi individual – în această lume.

Trebuie să fim atenţi.

În lumea noastră de astăzi se estimează că 250 de milioane de copii muncesc. Dintre aceştia, peste 50 de milioane, cu vârste cuprinse între cinci şi unsprezece ani, sunt angajaţi în forme de muncă intolerabile, conform raportului Progresul Naţiunilor, elaborat de Fondul pentru Copii al Naţiunilor Unite 2000. Îi pasă cuiva?

În fiecare moment, peste 300.000 de copii sub vârsta de optsprezece ani, fete şi băieţi, luptă, ca

soldaţi, împreună cu forţele armate guvernamentale sau în cadrul grupurilor armate de opoziţie, în peste 30 de ţări din lumea întreagă, conform Raportului global asupra copiilorsoldat (2001), publicat de către Coaliţia pentru stoparea folosirii copiilorsoldat. Majoritatea copiilor au vârste cuprinse între cincisprezece şi optsprezece ani, dar cea mai tânără vârstă menţionată în acest raport este de şapte ani.

Pentru două treimi din populaţia lumii, viaţa este o luptă de zi cu zi.

Pentru jumătate din acest număr e vorba despre o luptă de supravieţuire. Îi pasă cuiva?

Ce credeţi, de ce există astfel de condiţii? Credeţi că are de-a face cu faptul că nu ne vedem unii pe alţii ca membri ai aceleiaşi familii, pe acest pământ? Credeţi că se întâmplă, deoarece ne imaginăm că suntem separaţi unii de ceilalţi?

Oricare ar fi motivul, adevărul este că lumea nu a pus la punct un sistem pentru a împărţi tuturor abundenţa existentă pe Pământ, ci numai pentru a o da celor care corespund anumitor criterii legate de culoarea pielii, de gen, de religie sau de origine etnică.

Rapoartele elaborate de Naţiunile Unite

menţionează faptul că ţările donatoare alocă o medie de un sfert de procent (O.25%) din produsul naţional brut, ca asistenţă pentru dezvoltarea naţiunilor mai sărace. Îi pasă cuiva?

Şi care este cea mai zgârcită naţiune dezvoltată din lume, în ceea ce priveşte proporţia din întreaga avere pe care o donează? Statele Unite, fără îndoială cea mai bogată ţară. Cea mai bogată este şi cea mai zgârcită.

Poate fi adevărat acest lucru? Da. Este posibil şi este adevărat. Acum aţi putea spune: ei, stai puţin, Statele Unite donează mai mulţi dolari decât jumătate din ceea ce donează celelalte ţări la un loc. Şi aţi avea perfectă dreptate. În ce priveşte suma reală de dolari aveţi dreptate. Dar, Statele Unite şi deţin mai mulţi dolari decât are la un loc jumătate din celelalte ţări. Astfel că, dacă ne referim la porţia din ceea ce deţine, Statele Unite sunt cea mai zgârcită ţară. Dacă aveţi 10 dolari şi îi daţi fratelui trei, deoarece acesta are un necaz, iar vecinul vostru are cincizeci de dolari şi îi dă fratelui său cinci – care dintre voi este mai generos? Vă impresionează faptul că vecinul a dat mai mult decât voi? Sau sunteţi conştienţi de faptul ei are de cinci ori mai mult şi, ca atare, ar fi putut să dea de

cinci ori mai mult?

Ar fi fost de aşteptat ca el să ofere proporţional cu averea lui, nu credeţi? Propria mea idee despre acest lucru îmi revine ca un ecou în minte, exprimată în cuvintele lui John F. Kennedy, cu mulţi ani în urmă: „Celor cărora li-sa dat mult, li se cere mult”.

Dar Statele Unite nu sunt singurele în ceea ce priveşte lipsa de prioritate pentru alocaţiile destinate ţărilor nevoiaşe. Toate ţările bogate ale lumii au cheltuit, în anul 2003, 60 de miliarde de dolari, ca să ajute ţările cele mai sărace să facă faţă problemelor lor: lipsa educaţiei şi sănătatea precară. În aceeaşi perioadă, cheltuielile pentru apărare ale acestor ţări foarte bogate au fost de 900 de miliarde de dolari. Aceasta la făcut pe preşedintele Băncii Mondiale să sugereze, sec, că dacă lumea şi ar schimba prioritătile, costurile destinate apărării nu ar trebui niciodată să depăşească o cifră foarte mică.

Într-o societate globală, în care suferinţa altora ar conta cu adevărat – nu doar aşa, din vârful buzelor, ci la nivelul la care sar face ceva care să schimbe cu adevărat lucrurile – o astfel de răsturnare a priorităţilor ar fi instantanee şi automată. Dat fiind că această schimbare de priorităţi nu a avut loc, violenţa

la modul cel mai direct devine un mod de viaţă pe Pământ. În zilele acestea, din ce în ce mai des, în din ce în ce mai multe locuri, ea îmbracă forma atacurilor fizice directe a unei persoane sau a unui grup de persoane, unii asupra altora.

Semnul unei ordini sociale în destrămare este faptul că şi, printre acei oameni, a căror vieţi sunt mai confortabile şi care nu suferă pe faţă, violenţa ia amploare într-un mod dramatic. Când şi cei care ar trebui să fie mulţumiţi nu sunt, atunci ştii că ceva nu e în regulă; ştii că eşti în mare încurcătură.

Violenţa ia amploare nu numai pe străzile Orientului Mijlociu, dar şi pe străzile din Europa; nu numai în casele celor săraci din Asia de sud-est, dar şi în casele celor care o duc bine, din America de Nord. De aceea, în multe ţări se găsesc acum pretutindeni, detectoare de metal – la instalaţiile militare şi în aeroporturi, unde ar fi de aşteptat, dar şi în locuri unde altă dată ar fi fost considerate groteşti şi complet neobişnuite: mallun şi hoteluri, magazine şi cluburi de noapte – şi chiar şi în şcoli, biserici, moschee, temple şi sinagogi.

De aceea, la Londra sau instalat camere ascunse pe străzi. La Chicago s-a anunţat instalarea altor sute

de noi camere de luat vederi, în întregul oraş, în plus faţă de miile existente deja. Toate acestea, pentru propria noastră protecţie, desigur! E vorba de securitate. Aceste camere sunt programate să depisteze orice „activitate neobişnuită” şi să lanseze alarma la poliţie, pompieri şi alte agenţii care vor trimite imediat personalul lor să acţioneze. Big Brother este cu ochii pe voi.

George Orwell ne-a oferit acea descriere care ne îngheaţă sângele în vine, a vieţii de zi cu zi pe planeta noastră într-o carte pe care a scris-o acum peste cincizeci de ani. Acestei lumi de coşmar, 1984, i-a luat cu douăzeci de ani mai mult decât se estima pentru a fi creată, dar a fost creată completă, cu sateliţi care pot să determine cu mare precizie poziţia unei persoane, camere de supraveghere pe străzi, accesul guvernului la închirieri video şi birouri de evidenţă a returnărilor – şi, de fapt, investigaţia amănunţită, practic, a oricărei activitate pe care ai putea-o avea în afara casei tale. Curând, camerele de supraveghere ar putea fi chiar în casa ta. Îi pasă cuiva?

Toate acestea sunt necesare, ni se spune, din cauză că un număr din ce în ce mai mare de oameni de pretutindeni se simt frustraţi, supăraţi, înstrăinaţi,

imprevizibili şi dispuşi, mai mult decât oricând, să folosească violenţa. De ce credeţi că se întâmplă acest lucru? Gândiţi-vă.

Şi de ce teologiile după care se ghidează omenirea, pentru a primi cele mai înţelepte răspunsuri, la cele mai dificile întrebări ale vieţii, nu au fost capabile să oprească această tendinţă – ca să nu spunem că ar fi putut să o elimine cu totul.

Răspunsul este că Teologia Separării nu funcţionează.

Cu toate acestea, oamenii insistă, chiar şi în acest moment, că aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Dacă sunteţi într-adevăr interesaţi în Ceea Ce Vrea Dumnezeu, permiteţi mi să vă pun o întrebare. Conform opiniei voastre, teologiile umane ne-au asigurat o îndrumare eficientă asupra modului în care putem să trăim împreună, în pace şi armonie?

Lată opinia mea: nu. De fapt, chiar foarte des-sa obţinut rezultatul opus.

Astăzi, 4.000 de copii mor de foame la fiecare oră. La fiecare oră! Cu toate acestea, ar fi posibil ca toţi copiii ce mor de foame pe această planetă să fie hrăniţi, să fie protejaţi de boli letale şi să le fie permis

accesul la educaţia de bază, cu un mai mult de 5% din cifra totală a vânzărilor de arme din întreaga lume. Cinci la sută! Ar fi posibil acest lucru? Da, este posibil şi este adevărat.

Este aceasta o dovadă de faliment a religiilor şi teologiilor? Aţi neglija copiii, până la punctul unde sunt lăsaţi să moară de foame, se poate petrece doar într-o societate ai cărei membri se văd separaţi de Dumnezeu, separaţi unul de celălalt, au prea puţin de-a face cu ceilalţi, şi asta este ce ne învaţă religiile noastre. Doar o astfel de istorie culturală poate să justifice o lume în care venitul celor mai bogate 225 de persoane este egal cu venitul a trei miliarde de oameni săraci.

Poate aţi scăpat din vedere adevăratul impact al acestui lucru, aşa că, permiteţi-mi să repet. Noi am creat o lume, în care venitul a 225 de persoane este egal cu venitul a trei, miliarde de oameni săraci. Trei miliarde!

Această cifră reprezintă jumătate din populaţia lumii, Ceea ce e extrem de trist în această situaţie, este nu faptul că ea există, ci că atât de mulţi oameni consideră că e în regulă ca ea să existe. Spune-le că venitul a 225 de oameni bogaţi este egal cu venitul a

trei miliarde de oameni săraci şi îţi vor răspunde: „Hmmm. Asta e! Şi care-i problema?”

Vreţi să ştiţi de ce este atât de multă nelinişte, frământare şi violenţă în lume? Deschideţi ochii!

Poate că deja i-aţi deschis. Poate că deja înţelegeţi, Dar e nevoie ca şi mai mulţi oameni să înţeleagă şi apoi să ia decizia de a face ceva, pentru ca lucrurile să se schimbe. Ce bine ar fi dacă mult mai mulţi dintre noi ar deschide ochii ca să vadă lumea din jurul lor! Dacă mult mai mulţi dintre noi ar crea lumea ca o expresie a unicităţii noastre! Dacă tehnologiile noastre iar ajuta pe cât mai mulţi să facă mai multe în acest sens, pe parcursul unei mai mari părţi a timpului lor! Dar, de fapt, chiar tehnologiile noastre ne ţin departe de posibilitatea de a experimenta realitatea unicităţii noastre şi ne învaţă să fim separaţi.

Dacă teologia ar fi o ştiinţă fizică – să spunem biologie sau fizică – cu mult timp în urmă s-ar fi considerat deja că ceea ce oferă nu poate să producă rezultate consistente. În cel mai rău caz, chiar şi după mii de ani de folosire, datele oferite ar fi puse acum la îndoială.

Are omenirea curajul să pună la îndoială propriile date despre viaţă şi despre Dumnezeu? Sunt

oamenii suficient de curajoşi, ca să cugete la întrebarea ce nu se poate pune: Ce-ar fi dacă?

Ce-ar fi dacă un lucru foarte important, pe care oamenii sunt siguri că îl ştiu despre Dumnezeu, este pur şi simplu neadevărat?

Cât de mult vor mai accepta ei să îndure, înainte de a căuta motivul pentru care lumea e aşa cum e? Şi, dintre cei care spun că o anume credinţă în Dumnezeu este suficient de puternică pentru a rezolva problemele omenirii, câţi ar fi capabili să vadă că o credinţă greşită ar putea fi atât de puternică, încât să fie chiar ea, cauza?

Voi ce spuneţi? Ce credeţi despre toate astea? Dată fiind situaţia de astăzi a lumii, nu credeţi că ar fi un moment bun pentru a ne gândi la o viziune nouă despre Dumnezeu, despre viaţă, despre noi?

Cum merge viaţa ta? Totul e-n regulă? Sau întâmpini mai multe provocări decât, sincer vorbind, ţi-ai dori să ai în relaţii, în carieră, în viaţa de zi cu zi?

Pe măsură ce îţi priveşti viaţa şi lumea care te înconjoară, crezi că vezi o reflectare a Ceea Ce Vrea Dumnezeu? Dacă nu, ce crezi tu că ar vrea Dumnezeu?

Păi, presupun că acesta ar fi motivul pentru care

ai cumpărat cartea asta, nu-i aşa?

Vreau să spun că ai ales-o, ca să vezi ce are de spus asupra acestui subiect, nu-i aşa? Aşa că, acum a sosit momentul de a vorbi. Acum a venit vremea pentru a dezvălui marele adevăr despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu. Ar putea fi cea mai importantă informaţie care a fost adusă vreodată la cunoştinţa omenirii. A mai fost adusă la cunoştinţă şi în trecut, mai des decât o singură dată, dar se pare că oamenii nu au înţeles. Urmează să fie dezvăluită atât de limpede, atât de clar, într-un mod atât de nou şi de accesibil, încât să nu mai existe în viitor nicio posibilitate de a înţelege greşit.

Întrucât această informaţie este atât de vitală pentru viitorul omenirii, i am dedicat un întreg capitol.

Dar înainte de a citi mai departe, vă rog, iată o notă de atenţionare! Această dezvăluire s-ar putea să vă şocheze. Omenirea a păstrat ideile şi credinţele despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu strâns legate de inima colectivă, în decursul a mii de generaţii.

Am spus, mii de generaţii.

Asta înseamnă o perioadă extrem de lungă. Pentru o specie care declară că iubeşte aventura, oameni, sunt extrem de rezistenţi la ceea ce înseamnă

nou. Iar când vine vorba despre ceea ce este cel mai vechi lucru în univers – presupus de unii a preceda universul şi de al şi creat – atunci acest lucru este de două ori adevărat.

Aşa că să nu fiţi surprinşi dacă veţi opune rezistenţa la revelaţia care îţi taie răsuflarea şi pe care o găsiţi pe pagina următoare. Şi totuşi, a venit vremea schimbării – iar următorul capitol ar putea fi mult mai mult decât un nou capitol din această carte.

Ar putea fi un nou capitol în viaţa voastră. Aşa că, haideţi să explorăm împreună, cu curaj, adevărul despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Tocmai aţi văzut răspunsul la cea mai importantă problemă din istoria omenirii.

Ce vrea Dumnezeu? Nimic.

Absolut nimic.

Vă rog să vă gândiţi la acest lucru.

Aşa stau lucrurile. Nu vă repeziţi să daţi paginile, nerăbdători să vedeţi ce mai conţine această carte, sau să o aruncaţi pe undeva, convinşi că nu mai are nimic să vă spună. Vă rog, opriţi-vă pentru o clipă.

Vreţi? Vreţi să vă opriţi puţin?

Mulţumesc. Acum urmează să vă cer să analizaţi liniştiţi tot ceea ce a fost spus aici. Aşezaţi uşurel

cartea în poală, închideţi ochii pentru o clipă şi urmăriţi această idee:

Cu vrea Dumnezeu? Nimic. Absolut nimic.

Cum vi se pare acest lucru? Cum vi se pare acest gând, Atunci când încercaţi să-l asimilaţi? Simţiţi un gol în suflet?

Vă supără? Vă creează o simplă stare de acceptare, ca de exemplu: „mda, nimic nou”? Vă creează o stare de confuzie? Vă face fericiţi? „Cum credeţi că ar reacţiona o lume întreaga, dacă sar dovedi că e adevărat? Ce anume sar schimba – în cazul în care sar schimba ceva? (Răspunsul la ultima întrebare ar putea să vă surprindă. Urmează să aruncăm o privire acestui aspect.)

Ar putea exista o teologie care să aibă sens, dacă avem un Dumnezeu care nu vrea nimic?

Dacă spunem că Dumnezeu nu vrea nimic, nu e ca şi cum am spune că, de fapt, nu există niciun Dumnezeu? Dacă toţi suntem de acord că există Dumnezeu, dar El nu vrea nimic, atunci care este rolul lui Dumnezeu? Care e scopul şi funcţia lui Dumnezeu? De ce să mai credem în Dumnezeu? Cine mai are nevoie de aşa ceva?

Unii oameni au ajuns la astfel de întrebări şi apoi

au mers mai departe, dând din umeri şi declarând: „Nu există niciun motiv să credem în Dumnezeu. Nu avem nevoie de aşa ceva”.

Aş demonstra cu multe argumente şi neîncetat, că prima dintre aceste afirmaţii este falsă şi a doua e adevărată. Există un motiv – chiar unul foarte puternic – să credem în Dumnezeu şi nu avem nevoie de Dumnezeu. Motivul pentru care trebuie să credem în Dumnezeu este faptul că această credinţă ne deschide posibilitatea ca Dumnezeu să joace un rol în vieţile noastre. Nu poţi folosi puterea lui Dumnezeu, dacă nu crezi în existenţa acestei puteri.

Şi totuşi, de ce neam strădui să folosim puterea lui Dumnezeu, dacă nu avem nevoie de Dumnezeu? Bună întrebare. Chiar faptul că putem folosi puterea lui Dumnezeu reprezintă motivul pentru care nu avem nevoie de Dumnezeu. Răspunsul se învârte în cerc. Dacă un om bogat vă trece în testamentul său, în care spune că vă lasă toţi banii şi îi şi pune într-un seif la dispoziţia voastră, nu mai aveţi nevoie de el. Iar dacă nu credeţi că acest om a existat, nici nu veţi merge la seif să luaţi banii. Nici nu veţi crede că banii sunt acolo. Veţi crede că e o glumă, o farsă. Veţi fi bogat, dar nu veţi şti acest lucru.

Dumnezeu nea creat „după chipul şi asemănarea sa”. Acesta este un adevăr. Nu este doar o declaraţie simplă şi plăcută – chiar aşa este. Este aşa cum ne spun Scripturile: „Nu v-am spus că voi sunteţi Dumnezeu?”

Ideea că noi avem nevoie de Dumnezeu este o iluzie. Este un act de uitare. Este ceea ce ne imaginăm că e adevărat, atunci când uităm cine suntem cu adevărat, respingându-ne moştenirea. Dacă credinţa noastră în Dumnezeu se bazează pe ideea că avem nevoie de Dumnezeu pentru un anume motiv, cea mai parte a interacţiunii noastre cu Dumnezeu va fi disfuncţională. Şi, desigur, aşa şi e. Aceasta este cheia în acest caz.

Cel mai bun motiv de a crede în Dumnezeu este faptul că noi nu avem nevoie de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a făcut destul de capabili de a progresa frumos, aşa cum ar face-o orice bun părinte. Astfel, putem fi deschişi, pur şi simplu, spre iubirea faţă de Dumnezeu – şi, al. iubi pe Dumnezeu, este cel mai puternic lucru pe care oricare dintre noi ar putea face vreodată. Asta, deoarece iubirea declanşează puterea a cine suntem noi – şi, când puterea este eliberată, nu mai există nimic ce să nu putem face. Iar asta este exact

ceea ce Dumnezeu a avut în vedere. Intenţia lui Dumnezeu nu a fost ca noi să fim dependenţi de El. Dumnezeu a intenţionat ca noi să fim independenţi. Liberi. Şi nu numai liberi, dar pe deplin capabili. De ce anume? De a produce, a crea, a experimenta orice – exact ce neam dorit dintotdeauna. Dar al. iubi, pur şi simplu, pe Dumnezeu ar însemna, desigur, că am înceta să ne temem de Dumnezeu – şi acest lucru s-ar întâmpla, numai dacă neam gândi că nu avem nevoie de Dumnezeu. Atâta timp cât ne imaginăm că avem nevoie de Dumnezeu, pentru un motiv anume, invităm frica, deoarece credem că există întotdeauna o şansă ca Dumnezeu să nu ne dea acel lucru de care avem nevoie.

Cele mai multe interacţiuni ale omenirii cu Dumnezeu nu sunt funcţionale, exact din motivul că omenirea a creat o relaţie cu Dumnezeu, bazată pe nevoie. Această relaţie nu numai că presupune că avem nevoie de ceva de la Dumnezeu, dar – poate cu şi mai profunde implicaţii – şi că Dumnezeu ar avea nevoie de ceva de la noi.

Relaţia cu Dumnezeu, pe care atât de mulţi oameni au stabilito, se destramă, dacă este adevărat că Dumnezeu nu vrea nimic de la oameni. Dar, şi dacă

se destramă, nu înseamnă că ea – sa sfârşit. Câteodată este necesar ca lucrurile să se destrame, pentru ca ele să se aşeze cu adevărat la locul lor, pentru prima oară. Nu ne foloseşte întotdeauna să ne ferim de ideile care ar putea duce la destrămarea lor. Aşa că, haideţi să privim din nou această idee, cu mai multă profunzime:

Ce vrea Dumnezeu? Nimic. Absolut nimic.

Vă rog să vă gândiţi la acest lucru. Chiar dacă nu sunteţi absolut deloc de acord cu el, chiar vă rog să vă gândiţi. Mai ales dacă nu sunteţi de acord, vă rog să vă gândiţi cu toată profunzimea.

Ce anume vă face să nu fiţi de acord?

Cine v-a spus că această afirmaţie nu este adevărată? Cine le dă lor dreptate?

Cum ştiţi că ceea ce ştiu ei este adevărat? Deoarece au citit într-o carte? De acord! Dar atunci, ce anume face ca această carte să fie corectă? Deoarece Dumnezeu a spus că aşa este corect? Care Dumnezeu? Care carte!

Gândiţi-vă profund la acest lucru, chiar şi numai ca exerciţiu intelectual, emoţional şi spiritual.

Haideţi să pretindem, pentru moment, că Dumnezeu nu vrea nimic de la omenire. Dacă aşa stau lucrurile, atunci, virtual, tot ce a gândit omenirea-sa

dat peste cap: miturile antice, istoriile culturale, tradiţiile etnice, tradiţiile etnice, doctrinele religioase, sistemele legale şi educaţionale. Construcţiile de orice fel, politice, economice şi sociale sunt invalidate.

Ar putea fi acesta motivul pentru care-sa perpetuat ideea unui

Dumnezeu care vrea ceva?

Gândiţi-vă puţin.

De ce ar vrea Dumnezeu ceva? Ce anume ar putea dori sau vrea Dumnezeu? Ce anume L-ar determina pe Dumnezeu să vrea ceva? Ce anume L ar determina pe Dumnezeu să devină nefericit, dacă nu obţine ce vrea?

Iar acum, gândiţi-vă în felul următor…

Ce anume L-ar face pe Dumnezeu să-i considere pe oameni responsabili pentru ceea ce vrea El să obţină? Laţi face răspunzători pe copiii voştri, de fericirea voastră? Ni-sa spus că Dumnezeu vrea ca oamenii să-l iubească, să-l venereze, să i se supună, să-l fie recunoscători, să-l aducă omagii. De ce? De ce ar vrea Dumnezeu aşa ceva? De ce L-ar interesa aşa ceva?

Ni-sa spus că Dumnezeu vrea ca oamenii să respecte poruncile Sale şi, dacă nu o fac, dacă nu

reuşesc să caute şi să obţină iertarea pe căile potrivite şi recomandate, El hotărăşte ca ei să meargă în Iad şi acolo să sufere chinuri insuportabile. Dar gândiţi-vă puţin. De ce iar pedepsi Dumnezeu pe oameni într-un mod atât de îngrozitor, pentru slăbiciunea şi starea lor de derută?

Dacă noi am vrea ca oamenii să ne înţeleagă mai bine, să ne asculte mereu şi în toate domeniile şi dacă nu am reuşi să-i determinăm să facă acest lucru, i-am considera pe ei vinovaţi? (De fapt, desigur că am face acest lucru – şi chiar îl facem. Dar cine ar putea să ne acuze? Nul. folosim noi pe Dumnezeu ca model? Şi dacă modelul nostru se bazează pe presupuneri greşite?)

Ni-sa povestit despre un Dumnezeu a cărui judecată este perfectă. În acest caz, de ce un Dumnezeu care nu este vulnerabil la nimic şi nu poate fi rănit sau vătămat în niciun fel, simte nevoia să pedepsească sau, şi mai mult, să-i condamne pe oameni la tortură?

Ni-sa vorbit despre un Dumnezeu care vrea ca oamenii să se lupte pentru El, să-i omoare pe alţii pentru El, şi chiar îi invită să o facă. După cum spun Scripturile, El ar fi omorât mii de oameni care au

atras mânia Sa. Dar de ce? De ce ar vrea Dumnezeu să omoare pe cineva, sau să ceară altora să omoare în numele Său?

Chiar ar vrea Dumnezeu ca oamenii să se masacreze unii pe alţii, luptând pentru cauza Sa?

Şi, până la urmă, care este Cauza Sa? Ce urmăreşte Dumnezeu? Ce este

„Cauza lui Dumnezeu”? Să fie cumva ideea că toată lumea de pe acest Pământ trebuie să adere la o singură religie? Despre asta e vorba? Aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu?

De ce? De ce ar vrea Dumnezeu aşa ceva? De ce iar păsa lui Dumnezeu?

Oare chiar contează pentru Dumnezeu dacă tu eşti musulman sau evreu, hindus sau creştin, budist sau baha-i? Dar dacă eşti o persoană bună, cu un caracter frumos, iubitoare, plină de compasiune – şi nu ai aderat la nicio religie?

Dar dacă te ridici împotriva religiilor organizate şi a extremelor lor? Te transformă asta într-un renegat? Înseamnă că eşti gata osândit? Înseamnă că eşti păgân şi numai bun de a fi omorât de un Credincios Adevărat? Aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu?

De ce? Oare chiar contează? Cine anumeţia spus că asta contează? Este cumva vorba despre vreo religie organizată, care ar dori ca şi tu să devii unul dintre membrii ei? Ia gândeşte-te!

Să fie ăsta scopul religiei pe Pământ? Aceasta e Cauza lui Dumnezeu?

Ce se întâmplă cu toate acestea, ce se întâmplă cu tot acest sistem de gândire, dacă se declară că Dumnezeu nu vrea nimic, absolut nimic de la oameni?

Poţi să crezi într-un Dumnezeu care nu vrea nimic? Poţi să accepţi un astfel de gând, în realitatea ta?

Poţi măcar să-ţi imaginezi aşa ceva?

Ia în considerare posibilitatea ca majoritatea oamenilor să aibă o concepţie greşită despre Dumnezeu, ia în considerare posibilitatea că adevărul despre Dumnezeu este ceva – o noţiune pe care cei mai mulţi oameni nici măcar nu şi-o pot imagina.

De exemplu, nu ar fi interesant să nu existe ceva ce se numeşte Voia

Domnului? Nu ar schimba asta o grămadă de lucruri?

Chiar crezi că e Voia Domnului, ca lumea să fie aşa cum e? Şi dacă nu este Voia Domnului, oare este

neputincios Dumnezeu ca să facă ceva în sensul acesta? Şi dacă Dumnezeu nu este lipsit de putere ca să facă ceva în acest sens, atunci de ce nu face ceva? Şi dacă Dumnezeu face ceva, atunci de ce nu reuşeşte?

Unii spun că motivul e că oamenii nu îl lasă. Omenirea stă în calea lui

Dumnezeu, ca să nu se obţină ceea ce vrea Dumnezeu. De fapt, nu sunt chiar puţini cei care cred acest lucru. Potrivit acestei doctrine, Dumnezeu nu e în stare să obţină ceea ce vrea – şi doar omenirea e de vină. Şi totuşi, doar în cazul în care există ceva ce oamenii nu înţeleg despre cine şi ce este Dumnezeu, nu vi se pare că logica are pe undeva o breşă?

Poate că aici intervine Satana. E ceva tot atât de bun ca orice altceva şi, în mod sigur, e ceva convenabil. Poate că întreaga afacere este o parte a bătăliei lui Dumnezeu cu Satana, pentru sufletele oamenilor. Poate că însuşi

Dumnezeu este cel care le permite lucrurilor să se întâmple împotriva Voinţei Domnului, în scopul de a desfăşura bătălia cu Satana. Dacă acest lucru este adevărat, atunci Voia Domnului e ca Voia Domnului să fie încălcată… caz în care, de fapt, Voia Domnului nu

este în niciun fel încălcată.

Ar putea să fie vorba de faptul că Voia Domnului este exprimată întotdeauna în forme diferite?

Care ESTE, atunci, Voia Domnului? Şi cum am putea şti acest lucru?

Ne-am întors de unde am plecat! Cum ar putea şti oamenii Ce Vrea

Dumnezeu?

Poate a sosit momentul pentru o întrebare mai directă. Credeţi cumva că noi am inventat totul? Cel puţin credeţi că există ceva ce nu înţelegem despre Dumnezeu – şi a înţelege acest lucru ar putea schimba totul?

Eu cred că răspunsul la ambele întrebări este da. Şi aici găsim lucrul la care majoritatea oamenilor şi majoritatea religiilor se tem să privească: e posibil ca ceea ce nu înţeleg oamenii despre Dumnezeu să fie aceea că Dumnezeu nu e deloc aşa cum au gândit ei.

E posibil ca Dumnezeu să nu fie un bătrân care stă în ceruri şi are nevoi şi dorinţe, o voie personală şi temeri personale, ca şi toate conflictele interioare, contradicţiile, tumultul şi tulburările emoţionale ale oamenilor. E posibil ca Dumnezeu să fie Suma Tuturor Lucrurilor cu adevărat „Tot în Tot”, „Alpha şi Omega”,

„Cel Ce ESTE” – şi probabil că în afara acestuia nu mai există nimic.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci TU nu exişti în afara Acestuia şi

Acesta nu există în afara ta. Asta înseamnă că ceea ce vrei tu, vrea şi

Dumnezeu. Înseamnă că voia ta pentru tine este Voia Domnului pentru tine.

Dar ce se întâmplă, când suntem conştienţi că „nu voia mea, ci Voia Ta să se împlinească”? Ce se întâmplă când facem alegerea să-l lăsăm pe Dumnezeu să hotărască pentru noi, iar Dumnezeu ne răspunde „Poţi să faci cum vrei tu”? Atunci ce se întâmplă cu voia, cu ideea, cu rugămintea, dacă îi spunem lui Dumnezeu: alege Tu pentru mine, iar El spune: Tu să alegi pentru tine?

Când faci alegerea ca Dumnezeu să hotărască pentru tine, înseamnă că ai coborât pânzele, ai dat drumul la cârmă şi ai lăsat barca în voia valurilor, pe o mare în furtună. Asta, deoarece Dumnezeu alege cu adevărat pentru tine, ceea ce tu alegi pentru tine. Sau, ca să ne exprimăm altfel, dacă Dumnezeu ar avea o preferinţă, aceasta ar fi: tu eşti cel care trebuie să aleagă.

Acum, dacă nu vrei să alegi, dacă vrei ca altcineva să facă alegerea în locul tău, atunci avem o mică problemă. Desigur că poţi să-ţi laşi viitorul tău în mâinile destinului, dar întorsăturile destinului, după cum sigur că ai învăţat, te pot duce întruna din cele două direcţii: într-un port adăpostit, sau pe un banc de nisip – adică, naufragiu.

În limba engleză există un acronim foarte frumos pentru FATE (destin):

„From all thoughts everywhere” – adică „din toate gândurile de pretutindeni”. Asta ar însemna că toate gândurile tale anterioare sunt incluse – la fel şi ale celorlalţi. Dar pe primul loc vin propriile tale gânduri. Primul lucru care se va întâmpla este că Sinele tău personal şi creativ îşi va căuta îndrumarea în gândul tău cel mai puternic – cel care se găseşte cel mai adesea în subconştientul tău. Adică, nu îţi dai seama de el, în mod conştient. Atunci vei obţine un rezultat. Doar că nu vei face acest lucru, în mod conştient. Îl vei face la modul inconştient, apoi vei pretinde că ce-sa întâmplat a fost „destin” sau

„Voia Domnului”.

În plus faţă de propriul tău gând, viitorul îţi va fi influenţat de conştiinţa colectivă a lumii din jurul tău;

adică, de alte fiinţe umane care îţi populează viaţa, cei cu care călătoreşti şi, într-o anumită măsură, de toţi oamenii din lume, a căror atitudini combinate creează mult prea des experienţa colectivă a multora dintre noi.

De vreme ce multe dintre aceste gânduri le aparţin altor oameni şi ar putea fi complet diferite unele de altele, e posibil să te simţi puţin cam dărâmat. Acest lucru s-ar putea manifesta ca un sentiment de „a fi tras în toate părţile”.

de ceea ce trebuie să faci.

În viaţă, indecizia nu face altceva decât să dea naştere la şi mai multă indecizie – şi apoi, în final, la o decizie care este luată pentru tine. Asta, datorită faptului că, aşa vei descoperi în curând, a nu decide, înseamnă tot a decide. Adevărul este că, de fapt, tu eşti cel care decizi întotdeauna – şi e doar o chestiune legată de felul în care o faci. Tu eşti cel care creezi tot timpul. Este, mai degrabă, o problemă a metodei pe care o foloseşti.

Recomandarea mea: fă o alegere personală şi conştientă, pentru orice. Dacă lăsaţi ca alegerea privitoare la direcţia spre care se îndreaptă lumea, în general, să fie înspre lumea mare, conştiinţa colectivă

a omenirii va stabili traseul şi direcţia, pentru viitorul planetei. Tu poţi fie să urmezi conştiinţa colectivă, fie să ajuţi la direcţionarea ei.

Dacă îţi întorci privirile spre Dumnezeu ca să găseşti direcţia, s-ar putea să ai în vedere şi întrebările de mare importanţă care s-au pus aici.

Dar dacă voia ta pentru tine este chiar voia lui Dumnezeu pentru tine? Şi cum ar fi, dacă acelaşi lucru este valabil şi în ce priveşte voinţa colectivă a omenirii?

Dar dacă Dumnezeu îi va da forţă voinţei colective a omenirii, dar nu o va modifica? Gândeşte-te ia asta. Această idee are implicaţii enorme.

Poate că „Dumnezeu” nu vrea ceva anume de la oameni, ci există numai pentru a le da ceva oamenilor. Şi poate că ceea ce vrea Dumnezeu să le dea oamenilor este exact ceea ce vor oamenii. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

N-ar fi asta o idee extraordinar de interesantă.

Iar acum, să luăm în considerare şi o altă posibilitate. Este vorba de un gând care ar putea să schimbe totul pentru tine, care ar putea să deschidă totul în faţa ta. Este vorba de un gând care ar putea produce instantaneu în tine pacea interioară, ţi-ar

putea aduce o înţelegere instantanee, ţi-ar putea oferi dintre dată extinderea conştiinţei şi a capacităţii tale de aţi trăi viaţa proprie, într-un mod care, în cele din urmă, înseamnă ceva pentru sufletul tău.

Ia în calcul şi posibilitatea ca ceea ce tu numeşti „Dumnezeu” să poată fi numit, pur şi simplu, „viaţă”, Ia în calcul posibilitatea că Dumnezeu nu numai că a creat viaţa, dar Dumnezeu este viaţa – şi că viaţa este Dumnezeu, în formă manifestă.

Aceasta nu este o idee nouă. Este posibil ca tu să mai fi auzit de această idee şi mai înainte – dar te-ai gândit, într-un mod cu adevărat serios, la ea? Te-ai gândit vreodată profund la implicaţiile ei? Pentru majoritatea oamenilor, răspunsul la această întrebare va fi nu – pur şi simplu, pentru că nu a fost admis ca această idee să fie răspândită pe scară largă. Şi nu a fost răspândită, deoarece nu serveşte paradigmei puterea care controlează şi intimidează – paradigmă creată de structurile timpurii ale omenirii, religia nefiind ultima dintre ele.

Această paradigmă a fost evidenţiată, oriunde a fost prezentă religia. Una dintre cele mai timpurii figuri autoritare în domeniul spiritualităţii, din timpurile moderne, a fost Papa, despre care-sa spus că

ar fi primit puterea sa, autoritatea sa – şi nu în mod întâmplător – infailibitatea sa, direct de la Dumnezeu.

Un rege al Angliei, furios din cauza faptului că avea de dat socoteală

Papei (care nu era de acord cu decizia regelui de a divorţa de o femeie şi de a se căsători cu alta), a decis să iniţieze propria sa religie şi s-a autoproclamat ca cel care dă socoteală numai Celui de Sus.

Împăratul Japoniei a fost acceptat de aproape toţi supuşii săi ca fiind

Dumnezeu încarnat.

Toate rasele şi naţiunile au cooptat autoritatea lui Dumnezeu de tip puterea care controlează şi intimidează, cu scopul de a se pune pe o poziţie mai înaltă şi mai specială, ca să fie mai separaţi de restul lumii. Ei sau numit Poporul Ales, sau O Naţiune sub conducerea lui Dumnezeu, sau Naţiunea Islamului.

Unii oameni au căutat să legitimeze cele mai rele fapte împotriva celor din afara grupului lor special şi separat spunând că acţiunile lor sunt o parte a jihadului sau a cruciadei – o luptă sfântă, în numele lui Dumnezeu.

Prin urmare, în cazul în care Dumnezeu nu vrea nimic, unde se situează toate acestea?

Dar dacă Dumnezeu nu este punctul cel mai înalt dintre piramidă, care transmite autoritatea de sus în jos, ci este mai degrabă puterea care există de-a lungul întregii linii – şi ca atare, într-un anumit sens, linia însăşi – să ne punem întrebarea: ce legătură are acest lucru cu structurile de control şi intimidare, pe care o mare parte a omenirii este construită?

Le distruge, iar aceasta este realitatea. Le neagă autoritatea împrumutată.

Din acest motiv, organizaţiile şi oamenii care deţin puterea, chiar şi religiile, nu consideră convenabil să încurajeze învăţătura potrivit căreia Dumnezeu este Una cu Toate – adică tipul de Dumnezeu care are „Putere alături de…”, mai degrabă decât „Putere asupra…”

Dacă cuvintele „Dumnezeu” şi „viaţă” pot fi folosite unul în locul celuilalt, implicaţiile sunt – dacă e posibil să se imagineze un astfel de lucru – mai mult decât enorme sunt ameţitoare, zguduitoare, care dărâmă paradigmele! Asta deoarece toată lumea ştie ce este adevărat despre viaţă. Nu toată lumea ar putea să ştie ce este adevărat despre Dumnezeu, în schimb toată lumea ştie ce este adevărat despre viaţă. Ceea ce se ştie despre viaţă este faptul că nimic nu

există în afara vieţii. Nimic nu există în afara vieţii iar viaţa nu există, dacă nu există nimic.

Tu eşti expresia vieţii însăşi. La fel este şi tot ce se află în jurul tău.

Atunci când sunt examinate la microscop, se vede că până şi aşa-numitele obiecte fără viaţă sunt formate din particule în mişcare permanentă. Aceste particule şi mişcările lor sunt toate o parte din viaţă. Fără îndoială, tot ce poate fi observat în univers este viaţă, într-o anume formă.

Existenţa vieţii este confirmată de viaţa însăşi. Viaţa se autocaracterizează, se autoconfirmă, se autosusţine şi se autoevidenţiază. Viaţa este dovada existenţei vieţii.

Nu numai că toată lumea cunoaşte aceste lucruri, dar toată lumea este de acord cu ele. Ceea ce face însă ca lucrurile spuse aici să fie atât de periculoase, este ceea ce se întâmplă când cuvântul „Dumnezeu” este inserat acolo unde apare cuvântul „viaţă”. Se produce următorul rezultat:

Nimic nu există în afara lui Dumnezeu. Nimic nu există fără Dumnezeu şi Dumnezeu nu există, dacă nimic nu există. Voi sunteţi expresia lui

Dumnezeu însuşi. La fel este tot ce se află în

jurul vostru. Chiar şi aşa numitele obiecte fără viaţă, atunci când sunt examinate la microscop se dovedeşte că sunt formate din particule în permanentă mişcare. Aceste particule şi mişcările lor sunt toate o parte din Dumnezeu. Fără îndoială, tot ce există în universul observabil este Dumnezeu într-o anume formă.

Existenţa lui Dumnezeu este confirmată de Dumnezeu însuşi. Dumnezeu se autocaracterizează, autoconfirmă, autosusţine şi autoevidenţiază. Dumnezeu este dovada existenţei lui Dumnezeu.

Înţelegeţi, acum, care e problema? Aceste paragrafe fac ca toate paragrafele din toate cărţile despre Dumnezeu să se prăbuşească. Totul se spulberă. Nu doar o parte din credinţele noastre despre Dumnezeu, dar chiar şi bazele pe care am construit atât de mult din societatea umană. Totul se răstoarnă.

Ce e minunat în acest caz, ce e tulburător, este faptul că trebuie să ne re creăm încă odată şi să reconstruim societatea noastră umană – şi exact asta se întâmplă, chiar acum. Omenirea se află în procesul de a se reconstrui pe sine şi o parte naturală a acestui proces o solicită să se demoleze până la punctul în care suficiente piese dezasamblate zac în faţa noastră,

înainte ca noi să ne dăm seama cum ar putea fi potrivite la un loc, într-un mod cu totul nou. Totul face parte din procesul de evoluţie. O parte uriaşă a acestui proces este explorarea noastră reînnoită, a întregii noţiuni de Dumnezeu şi a modului nostru de a gândi despre Ce Vrea Dumnezeu. Dacă, în realitate, cuvintele „Dumnezeu” şi

„Viaţă” descriu acelaşi lucru… în acest caz avem de-a face cu implicaţii teologice majore.

Avem nevoie de o mai clară dovadă a existenţei vieţii, decât viaţa însăşi? Nu. Şi ce vrea viaţa? Nimic. Viaţa este, pur şi simplu.

Viaţa este o energie, o putere pentru a fi folosită. Şi chiar este folosită, în mod liber, de toată lumea. Nu are aşteptări, nu are dorinţe, solicitări, cerinţe, nu cere să fie venerată şi nici nu e cazul ca cei care nu o venerează să fie pedepsiţi. Viaţa este o realitate singulară şi lipsită de emoţii. Viaţa este creatorul – şi ceea ce a fost creat.

Viaţa este sursa vieţii şi este Ceea Ce Vine din Sursă. Viaţa produce viaţă şi viaţa îi oferă informaţii vieţii, despre viaţă, prin însuşi procesul vieţii.

Viaţa este, în câteva cuvinte, Alpha şi Omega, Totul în Tot. Nu există nimic din ceea ce ESTE, care

SA NU FIE.

Dacă aceasta nu este definiţia lui Dumnezeu, atunci nu ştiu care ar putea fi!

Dumnezeu este viaţă şi viaţa este Dumnezeu. Nimic nu există în afara lui Dumnezeu – şi, ca atare, nu există nicio separare între Dumnezeu şi absolut orice altceva.

Când omenirea va înţelege acest lucru, va fi marcat Sfârşitul Separării, iar aceasta, la rândul ei, va încheia ciclul care a început atunci când Separarea a fost învăţata pentru prima dată.

Cele trei mari religii ale omenirii se bazează pe revelaţii consecutive, acoperind mii de ani. Parafrazându-l pe Huston Smith, din binecunoscuta lui carte, Religiile Lumii, aflăm că:

1. Abraham i-a adus omenirii revelaţia că nu există o serie de zei care stăpânesc luna şi soarele, vremea şi recolta, pământul şi mările, ci un singur Cârmuitor, un singur Dumnezeu, iar Moise i-a adus omenirii revelaţia regulilor acestui Cârmuitor. El ne-a spus că există zece porunci.

2. Iisus i-a adus omenirii revelaţia că regulile Unicului Cârmuitor pot fi reduse la o singură lege – care a fost denumită de Aur.

3. Mohamed i-a adus omenirii revelaţia că Unica Lege a Unicului Cârmuitor poate fi aplicată, într-un mod foarte practic, în viaţa de zi cu zi, acoperind structuri şi proceduri într-o îndrumare foarte generală, transformând generalităţile în amănunte.

Acum urmează o nouă revelaţie. Nu de la un singur învăţător, ci de la mulţi; nu de la o singură voce, ci de la un cor întreg. Acest cor cântă o melodie diferită. Este cântecul sufletului.

I. Singura Lege a Unicului Cârmuitor este Propria Lege.

Aceasta este antiteza învăţăturilor celei mai mari religii a omenirii. Este ideea despre care religia tradiţională spune că va produce prăbuşirea omenirii. N-ar fi interesant, dacă sar dovedi că e vorba despre ideea care ar salva omenirea?

Există oameni care spun că a te pune în poziţia de autocârmuitor – ceea ce ar însemna a fi chiar în rolul lui Dumnezeu – este cea mai cumplită ofensă adusă lui Dumnezeu. Este vorba de grandoare. Este un ego care a luat-o razna. Este cea mai mare aroganţă şi cel mai mare blestem. Fiinţele umane nu au voie să încerce să se conducă pe ele însele, ci să se supună legilor lui Dumnezeu. Aceasta este doctrina

proeminentă a credinţelor majore, indiferent de alte deosebiri care ar putea exista.

Şi astfel, această nouă revelaţie vine ca un şoc. Pare a fi o convulsie teologică. Cei care cred în orice fel de Dumnezeu sunt respinşi. Dar, pentru oamenii care gândesc, este important să se întrebe: dar dacă acest lucru este adevărat! Dacă Dumnezeu le-a dat oamenilor puterea şi autoritatea de a se autoconduce, fără nicio altă putere care să existe deasupra lor? Ce-ar fi dacă aceasta este semnificaţia Liberului Arbitru?

Dacă cuvintele „Dumnezeu” şi „viaţă” se pot pune cu adevărat unul în locul altuia, dacă acesta nu este doar un gând interesant, ci chiar adevărul, atunci cel mai mare mister al tuturor timpurilor – cine sau ce este Dumnezeu – ar fi, în sfârşit, rezolvat.

Chiar şi religiile tradiţionale spun că Dumnezeu este Totul întru Toate.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci înseamnă că nu există nimic, cu excepţia lui Dumnezeu, în diferitele Sale Forme. Dumnezeu nu poate fi separat de Dumnezeu – şi, astfel, nu este separat de nimic. Dumnezeu se poate diferenţia pe Sine, în nenumărate feluri, ceea El şi face, ca un mijloc al exprimării de Sine, prin care devine Conştient de Sine. Cu toate

acestea, diferenţierea nu înseamnă diviziune. Separarea nu există.

Dată fiind această realitate, tot ce e posibil să-l dai lui Dumnezeu, Dumnezeu a primit deja de la tine, deoarece Dumnezeu EŞTI tu, cei care dă şi cel care primeşte. Deci, Dumnezeu nu vrea nimic de la tine, nu are nevoie de nimic de la tine, nu cere nimic de la aspectul individualizat al Sinelui, pe care îl consideri „eu”.

În acelaşi mod, tot ce Dumnezeu ar putea să-ţi dea, El dejaţia şi dat.

Există în tine, ca fiind tu. Prin urmare, de fapt, nu vrei nimic. Nu trebuie să-i ceri lui Dumnezeu nimic. Şi asta, pentru că ESTE aşa cum a fost scris: „Înainte ca tu să fi întrebat, eu ţi-am şi răspuns”.

Dacă acest lucru e adevărat, singura rugăciune pe care trebuie s-o faci este rugăciunea de recunoştinţă. Iar aceasta este, practic, singura rugăciune pe care a rostito orice maestru, lată cea mai puternică rugăciune pe care o cunosc. O folosesc adesea: „Îţi mulţumesc, Doamne, că mă ajuţi să înţeleg că această problemă a fost deja rezolvată”.

Există rugăciuni de mulţumire şi rugăciuni de implorare. Maeştrii ştiu – şi acum a venit timpul ca şi

tu să ştii – că o rugăciune de implorare neagă, pur şi simplu, adevărul. Cerând ceva, tocmai anunţi că acum nu ai acel ceva. De aceea, îţi este foarte greu să trăieşti experienţa acelui lucru, întrucât nu poţi experimenta ceva ce ai negat.

Tot ce ai nevoie acum de la Dumnezeu, există deja în tine.

Simţi că ai nevoie de mai multă iubire? Se află deja în tine.

Simţi că ai nevoie de mai multă compasiune? Se află deja în tine. Simţi că ai nevoie de mai multă răbdare, înţelegere, blândeţe, compasiune, iertare? Se află deja în tine.

Odată ce eşti conştient de acest lucru, nu vei mai simţi din nou nevoia lor. Tot ce vei simţi va fi dorinţa de a le atrage către tine. În experienţa unui maestru, dorinţa înlocuieşte nevoia. Dorinţele şi nevoile nu sunt acelaşi lucru

(deşi, pe parcursul vieţii noastre, mulţi dintre noi le-am făcut să fie identice). A

dori ceva, nu este acelaşi lucru cu a avea nevoie de acel lucru.

O dorinţă este o preferinţă. O nevoie este o trebuinţă. Poţi să ştii dacă ai o nevoie sau o dorinţă,

urmărind cantitatea de fericire care scade, dacă nu obţii acel lucru.

Ai prefera o îngheţată de ciocolată, dar e în regulă şi una de vanilie. Nu e o problemă, nici dacă nu e niciun fel de îngheţată. Ai prefera să ai un iubit cu părul negru, dar dacă este blond e în regulă. Ai prefera să nu ai nicio durere în corp, sau vreun organ care nu funcţionează cum trebuie, dar nu e o mare problemă dacă există totuşi. Poţi să trăieşti şi aşa. Poţi chiar să fii fericit, în aceste condiţii.

Scriitorul Ken Keyes Junior, abordând probleme legate de potenţialul uman, în cartea sa vândută în peste un milion de exemplare „Îndreptar pentru o conştiinţă mai înaltă”, a sugerat faptul că dacă simţi că fericirea ta e în pericol, înseamnă că ţi-ai creat o anumită dependenţă faţă de o condiţie de ceva anume. Cheia păcii interioare, ne spune el, este ca să te ridici de la dependenţă, la preferinţă.

Aceasta este prima treaptă pe calea spre a deveni maestru. Fiecare moment este un pas de-a lungul drumului. Fiecare moment reprezintă un proces. Te-ai gândit vreodată în acest fel? Fiecare moment din viaţă este un proces. Moment după moment în decursul vieţii tale, decizi cine eşti şi cine

alegi să fii. Şi nu trebuie să fii cine erai până acum. Acest lucru reprezintă o mare eliberare. Este marele miracol. Marea victorie.

Dar nu poţi să câştigi această victorie, dacă te gândeşti că tu lupţi bătălia Altcuiva. Dacă îţi imaginezi că lupţi în bătălia lui Dumnezeu cu Satana, că tu eşti în linia întâi a lui Dumnezeu împotriva Diavolului şi că depinde de tine să îi dai lui Dumnezeu Ceea Ce Vrea Dumnezeu, în ciuda încercărilor Diavolului să te facă să mergi pe calea lui, vei fi prins la mijloc în Marele Război Ce Nu Poate

Fii Câştigat. Nu poate fi câştigat, deoarece, de fapt, nu există.

Ce vrea Dumnezeu? Nimic.

Cine este oponentul lui Dumnezeu? Nimeni.

În timp ce Dumnezeu nu are nevoi, Dumnezeu are dorinţe. Dorinţa este începutul întregii creaţii. Întâi este gândită. Este un simţământ măreţ în suflet. Şi care ar fi dorinţa lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar fi aici, acum, vorbindu ne astăzi, cred că Dumnezeu ar spune: „În primul rând, aş dori să mă cunosc şi să mă experimentez în toată gloria Mea. În al doilea rând, aş dori ca tu să ştii şi să trăieşti experienţa lui Cine Eşti Tu cu Adevărat, prin puterea pe care ţi-am dat-o ca să

te creezi şi să te experimentezi pe tine însuţi, în orice fel alegi să o faci. În al treilea rând, aş dori ca întregul proces al vieţii să fie o experienţă de bucurie permanentă, de creaţie continuă, de expansiune fără sfârşit şi de o totală împlinire în fiecare moment de acum.

Am creat un sistem perfect, în cadrul căruia aceste dorinţe se pot împlini. Ele se împlinesc acum, chiar în acest moment. Singura diferenţă între Mine şi tine este că eu ştiu acest lucru. În momentul propriei tale Cunoaşteri Totale

(moment ce ar putea să apară în viaţa ta, în orice clipă) şi tu vei simţi aşa cum Mă simt Eu în permanenţă: plin de o totală bucurie, iubire, acceptare, binecuvântare şi recunoştinţă.

Acestea sunt cele cinci atitudini ale Dumnezeirii. Observă că nu-sa spus nimic despre aţi fi teamă, despre mânie, violenţă, de a judeca sau condamna. Acestea nu sunt atitudini ale Dumnezeirii, deşi alţii ţi-au spus că sunt. Acum eşti liber să renunţi la aceste idei. Ai fost în permanenţă liber s-o faci. Eu nu vreau nimic de la tine şi, în niciun caz, supunere forţată sau iubire impusă”. Iată cel mai mare dar. Dacă Dumnezeu ar vrea ceva, ar trebui să-ţi petreci întreaga viaţă

încercând să-ţi imaginezi despre ce e vorba şi apoi încercând să i L oferi. Aşa că, dacă Dumnezeu nu vrea nimic, înseamnă că ai întreaga libertate să-ţi creezi viaţa pe care doreşti să o trăieşti.

Aceasta este, de fapt, definiţia iubirii perfecte, în două cuvinte. Libertate totală. Este de asemenea o altă definiţie a lui Dumnezeu. Asta, pentru că Dumnezeu este esenţa libertăţii totale. Este şi o descriere a sufletului. Sufletul tău este expresia libertăţii totale. E păcat că oamenii cred exact contrariul.

Cei mai mulţi oameni cred că sufletul este „întemniţat” în corp, ceea ce înseamnă un fel de loc ocupat temporar, sau un fel de „şcoală”, unde tragedia, suferinţa şi învăţatul pe calea cea grea sunt la ordinea zilei. Într-adevăr, multe religii ne învaţă variante ale acestui lucru. Dar aceste învăţături sunt greşite. Sunt eronate. Ele funcţionează exact împotriva adevăratei naturi a lucrurilor.

Esenţa vieţii, a lui Dumnezeu, a iubirii şi a TA este libertatea.

Eşti liber să-ţi atragi orice realitate doreşti. Cel mai rapid mod de a atrage orice este de al oferi altuia. Nu poţi să oferi altuia, ceva ce tu nu ai – şi, cu toate

astea, a oferi, te face să ai acel lucru. Nu crezi că asta este o formulă minunat de simplă?

Lasă-mă să folosesc un exemplu, ca să limpezesc puţin ideile. Să spunem că ceea ce cauţi tu este să trăieşti starea de abundenţă. Poţi avea această experienţă, chiar dacă tot ce ai pe lume este un singur dolar!

Experienţa abundenţei este a ta, în momentul în care găseşti pe cineva care are chiar mai puţin decât tine şi îi dai persoanei respective o parte din ceea ce ai tu. Şi aici intervine restul lumii. Iată cum noua idee care va schimba lumea ta interioară va schimba şi lumea ta exterioară. Iată cum, credinţa într-un Dumnezeu fără separare poate crea o societate în care, oamenii, ca şi

Dumnezeu, nu vor nimic.

Dacă este adevărat că cel mai rapid mod de a experimenta faptul că ai ceva, este să dai acel lucru, atunci dăruieştel – şi astfel îi vei produce altcuiva experienţa de al avea. Aceasta funcţionează în cazul a tot ce există în viaţă şi nu numai în cazul banilor. Funcţionează excelent, mai ales când e vorba de iubire.

Dacă vrei să ai experienţa puterii, creează i

altcuiva experienţa de a avea putere. Dacă vrei să ai experienţa compasiunii, creează i altcuiva posibilitatea de a trăi compasiunea în viaţa lui. Dacă vrei să ai experienţa prieteniei, creează i altcuiva posibilitatea de a avea mai mulţi prieteni. Dacă vrei să ai mai mult umor în viaţa ta, adui altcuiva mai mult umor în viaţa lui. Încearcă cu orice! Încearcă cu totul! Chiar funcţionează.

Această învăţătură poate fi rezumată în două cuvinte: FII SURSA. Pentru unii, aceasta este o răsturnare de roluri de o magnitudine enormă. Cei mai mulţi dintre oameni se situează în poziţia celor care primesc darurile vieţii. În primul rând, ei joacă rolul de solicitator, apoi pe cel de primitor. Întâi solicită, apoi aşteptă să primească. Ceea ce spun eu aici este că nu trebuie nici să ceri, nici să aştepţi să primeşti. Trebuie să dai ceea ce tu doreşti să primeşti. Creează i altuia experienţa a ceea ce doreşti tu să trăieşti ca experienţă.

Acest mesaj simplu a fost transmis şi de alţii, mai înainte. Unul din acei alţii a spus-o într-un fel în care nu a fost uitat niciodată: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţile şi voi la fel”.

Oamenii sunt încurajaţi să acţioneze în acest fel,

nu deoarece acesta este un mod frumos şi nobil de a acţiona, ci deoarece acesta este modul în care lucrează universul. Acesta este mecanismul. Acesta este procesul. Ceea ce le faci tu altora ŢI SE FACE ŢIE, deoarece nu există altcineva decât TU, în forme diferite.

Acum poţi să vezi cum o Teologie a Unităţii poate crea o lipsă a cerinţei. Nu numai în cazul lui Dumnezeu, dar şi în experienţa acelei părţi a lui Dumnezeu cunoscută ca fiinţe umane. Dacă noi neam putea vedea ca Unul, aceasta ar crea o nouă etică pentru specia noastră şi un nou mod de viaţă pe planeta noastră. În mod virtual, toate comportamentele noastre sar schimba.

Ceea ce ştiu este că, pentru ca toate comportamentele noastre să se schimbe, mai întâi ar trebui să aibă loc o altă schimbare. O schimbare în modul fundamental în care îl înţelegem pe Dumnezeu. O lărgire şi o extindere a teologiilor omenirii.

Ar trebui să ia naştere un nou fel de spiritualitate. O spiritualitate construită în jurul a două concepte de bază noi şi total reconstruite: Dumnezeu nu vrea absolut nimic şi Dumnezeu nu este separat de absolut nimic.

Aceste două concepte – deoarece sunt atât de noi – vor fi repetate de-a lungul acestui text, într-o formă sau alta. Te rog să nu te gândeşti că este o repetiţie făcută din neglijenţă. Apare cu un anume scop. Când cineva întreabă:

„Deci de fapt, la ce se referă această nouă spiritualitate”? Răspunsul va fi pe vârful limbii.

Chiar dacă nu eşti de acord cu acest lucru, vei şti exact despre ce este vorba şi vei fi capabil să-l explici, fie că eşti pentru sau împotrivă.

Vei putea să spui că Noua Spiritualitate este o spiritualitate care nu vorbeşte despre Ce vrea Dumnezeu, ci despre Ce este Dumnezeu.

Există un singur Dumnezeu. Indiferent de ceea ce gândim că ar putea fi Dumnezeu, majoritatea marilor religii ale lumii sunt de acord: există Unul Singur.

Islamul spune într-un mod succint: „Nu există un alt dumnezeu decât

Dumnezeu” (La ilaha illa llah). Iudaismul şi Creştinismul formulează astfel, în

Cele Zece Porunci: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău şi să nu ai alţi Dumnezei în afară de Mine”.

De la „Există un singur Dumnezeu”, la „Există

numai o singură fiinţă” este un salt foarte mic. El nu reprezintă o negare a doctrinei, ci o lărgire. Nu este vorba de a abandona învăţăturile religioase tradiţionale, ci de a le extinde.

Este important să înţelegem acest lucru. Crearea Noii Spiritualităţi, nu începe cu a ne abandona tradiţiile legate de credinţă. În niciun caz nu e vorba despre a respinge religia. De fapt, este vorba de a o înviora, a o însufleţi, de a o împrospăta.

Iisus a fost crucificat, pentru că a sugerat acest lucru. El nu i-a spus omenirii: „abandonaţi-vă tradiţia credinţei”. A spus: „s-ar putea să fie ceva mai mult de cunoscut despre aceasta”. Chiar şi alţii, înainte sau după, au avut de-a face cu o primire a acestor idei, la fel de lipsită entuziasm. Şi totuşi, Viaţa însăşi ne cheamă să ne mişcăm, să avansăm, să împingem limitele înţelegerii umane, să pregătim scena pentru următorul uriaş pas cuantic şi să nu dăm niciodată înapoi.

Evoluţia este o călătorie orientată spre în sus – şi nu o spirală ce merge în jos.

A venit timpul pentru ca religiile omenirii să evolueze. Evoluţia nu înseamnă moarte – ci chiar opusul. Aşa că, în niciun caz nu ar trebui ca cineva să

se îngrijoreze că noile idei spirituale ar urma să distrugă religiile. Nici gând. Din contră, ele le vor da forţă.

Religiile ar avea acum oportunitatea de a trece de la „Există un singur

Dumnezeu” la „Există numai o singură Fiinţa” Aceasta este o schimbare pe care unele mişcări spirituale – cum ar fi mişcarea Sufi din cadrul Islamului – au făcut-o deja. Din nou, e vorba de Huston Smith, care ne spune că în Sufism declaraţia că Nu există un alt Dumnezeu decât Dumnezeu a fost schimbată, cu mult timp în urmă, cu „Nu există decât Dumnezeu”.

Sunt de acord cu faptul că, pentru unii, această idee ar putea fi îngrijorătoare. Dacă există un Singur Lucru care există, atunci totul şi fiecare în parte trebuie să facă parte din acest Unic Lucru – ceea ce înseamnă că sentimentul de a avea pe altcineva căruia să i te adresezi în momente de stres şi vremuri grele, ar fi pierdut.

De unde va putea omul să primească alinare, curaj, înţelepciune şi putere? Cui isar adresa, pentru a primi răspunsuri? La cine ar pleda, pentru a obţine rezultatele dorite? Cui isar putea plânge… şi ar şti că

tânguirea sa a fost primită cu blândeţe şi iubire?

Veştile bune sunt că oricine I se poate adresa, în continuare, lui Dumnezeu, din toate motivele acestea. Simplul motiv că Dumnezeu este totul, nu înseamnă că Dumnezeu trebuie să renunţe la a fi orice parte din ceea ce a fost mereu. Asta înseamnă că Dumnezeu devine chiar mai important – sau, ca să fim mai corecţi, că vei trăi experienţa lui Dumnezeu într-o măsură şi mai mare.

Oamenii I se pot adresa, în continuare, lui Dumnezeu, pentru alinare sau înţelepciune. Pot să-l ceară lui Dumnezeu ceea ce au nevoie. Sau pot să-l mulţumească lui Dumnezeu în avans, pentru ceea ce urmează să primească. Şi I se pot plânge lui Dumnezeu cât de tare doresc – aşa cum au făcut-o întotdeauna. Pot să-l întrebe pe Dumnezeu, sau pot chiar să discute în contradictoriu cu Dumnezeu. Pot să facă acest lucru fără teamă acum, în tradiţia lui Abraham şi a lui Moise, în tradiţia lui Iisus, în tradiţia lui Mohamed şi a tuturor marilor maeştri care l-au înţeles cu adevărat, pe Dumnezeu. Oare cum L-ai putea înţelege, cu adevărat, pe Dumnezeu, fără să-ţi pui vreo întrebare, fără a discuta puţin în contradictoriu?

Este posibil, oare, ca „oamenii normali” să înţeleagă noţiunea de

Dumnezeu şi să ştie ce vrea Dumnezeu? Pun pariu că da. Pentru a face acest lucru, nu trebuie să fii un Maestru înălţat sau un Sfânt în viaţă. Oameni obişnuiţi ai vieţii de zi cu zi, pot face asta. Şi tu poţi şi eu pot. Dacă începi chiar acum, faci un pas uriaş.

Există şi oameni care nu vor ca tu să gândeşti că poţi face acest lucru. Ei îţi vor spune că până şi a încerca reprezintă o blasfemie. Dar este inexact. Pur şi simplu nu este adevărat. Dumnezeu nu ar fi creat o lume pe care n-ar fi vrut să o înţelegem, o viaţă pe care să nu o cunoaştem sau o experienţă a Divinităţii pe care El nu ar fi vrut să o percepem vreodată. Care ar fi fost sensul acestui lucru?

Vei fi deschis spre posibilitatea de al. Înţelege cu adevărat pe Dumnezeu, în momentul în care vei renunţa să crezi că e imposibil.

Să renunţăm la ideea că Ceea Ce Vrea Dumnezeu este un Dumnezeu care nu poate fi înţeles în vreun fel. Dacă poţi face acest lucru, modul în care îl înţelegi pe Dumnezeu se va schimba pentru totdeauna. Exact acest lucru urmează să se întâmple în istoria omenirii. Nu se pune problema dacă – ci când.

Dar faptul că ceea ce înţelege omenirea despre Dumnezeu se va schimba, nu înseamnă că trebuie să se schimbe ceva în modul în care oamenii îl abordează pe Dumnezeu. Ceea ce s-ar putea schimba este modul în care Dumnezeu îi abordează pe oameni. Sau, mai exact, modul în care oamenii cred că Dumnezeu face acest lucru.

În prezent, se crede că Dumnezeu abordează oamenii, în acelaşi mod în care ei îl abordează pe Dumnezeu: în general, cu o listă de cumpărături. Există lucruri pe care oamenii le vor – şi atunci, I le cer lui Dumnezeu. Există lucruri pe care Dumnezeu le vrea – şi atunci le cere oamenilor. E vorba de un târg. Tu îmi dai mie asta, eu îţi dau ţie altceva. Tu numi dai mie ce vreau eu, nici eu nu-ţi dau ţie ce vrei tu. Tu vrei să ajungi în ceruri, dar nu vei putea acest lucru decât dacă tu îmi dai ceea ce vreau eu.

Acesta este modul în care omenirea a stabilit regulile. Probabil că e un mod simplist de a explica lucrurile – dar, în principiu, aşa arată.

Singura problemă este faptul că nu aşa stau lucrurile.

Dacă Dumnezeu iar putea trimite Omenirii un singur Mesaj şi ar trebui să-l reducă la o singură

propoziţie, cred că ştiu care ar fi acesta.

Maţi înţeles total greşit.

Şi dacă lumea ar crede, cu adevărat, că aşa a spus Dumnezeu, această propoziţie ar crea un miracol, deoarece ar redeschide pe larg discuţiile despre Dumnezeu şi despre Ce Vrea Dumnezeu. Discuţia despre care toată lumea crede că a fost închisă, ar fi reluată. Acest lucru nu ar putea fi decât benefic pentru omenire. Teologia s-ar putea chiar dezvolta din nou – aşa cum se întâmplă cu orice fel de cunoaştere.

Cu cât este mai rapid modul în care se dezvoltă teologia, cu atât este mai rapid modul în care se dezvoltă mintea umană. Acest proces poate începe, punând cele două întrebări Fundamentale ale Teologiei şi apoi urmând aceste întrebări cu un îndrăzneţ „dar dacă?”

1. Cine şi ce este Dumnezeu?

2. Ce vrea Dumnezeu şi de ce?

Dar dacă răspunsurile standard la aceste întrebări – răspunsurile pe care omenirea le-a auzit de-a lungul secolelor – sunt incomplete? Dar dacă nu sunt corecte? Dar dacă cine şi ce ai crezut că este Dumnezeu, nu este Dumnezeu? Dar dacă ceea ce ai

crezut că vrea Dumnezeu, Dumnezeu nu vrea?

Ţi s-au oferit aici răspunsuri la cele două întrebări Fundamentale ale

Teologiei. Eşti invitat să reconsideri cu atenţie aceste răspunsuri.

1. Dumnezeu este viaţă şi tot ce este în viaţă.

2. Dumnezeu nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu are şi este tot ceea ce ar putea vrea Dumnezeu.

Teologia Unităţii este cea care aduce răspunsurile. Teologia Separării nu ar putea să o facă vreodată. Ceea ce sar dovedi extrem de benefic chiar acum, ar fi o transferare a modului de gândire al omenirii de la a doua variantă, spre prima. O astfel de transferare ar duce la dispariţia efectelor pe care numai o separare le-ar putea inspira.

Motivul pentru care omenirea, în totalitatea ei, nu a trecut la o teologie a unităţii este faptul că o mare parte a crezut, în mod sincer, că nu aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Întreaga discuţie despre fiinţele umane ca fiind una cu Dumnezeu şi unul cu celălalt, a fost denumită, într-un mod superficial, Era Nouă (Newăge), ceva rupt de realitate. Unii au denumito chiar apostazie.

Tot ce a învăţat omenirea despre Dumnezeu

spune că Dumnezeu este separat de omenire. Dumnezeu vrea să fie separat, deoarece omenirea, în forma prezentă, nu merită să fie în unitate cu Dumnezeu. Aceasta este învăţătura. Acesta este mesajul.

Dumnezeu este Perfect, omenirea este imperfectă – şi Perfectul nu poate fi în unitate cu imperfectul. Aceasta este o parte integrantă a celor mai multe teologii ale lumii.

Astfel, imperfectul trebuie să-şi găsească drumul spre a deveni perfect.

Dar acest drum nu poate fi găsit, deoarece perfecţiunea nu poate fi atinsă în forma umană. Unele religii chiar ne învaţă că fiinţele umane sau născut într-o stare de imperfecţiune, astfel încât asta ar fi una dintre probleme. Alte credinţe spun că oamenii ar putea să se fi născut fără prihană, dar sarcina este să rămână fără prihană. Toate religiile sunt de acord că pe drumul vieţii apar tentaţii, cărora oamenii le cad victimă. În acest fel, perfecţiunea nu mai este accesibilă pentru majoritatea oamenilor.

Cu toate acestea, ei trebuie să încerce. Trebuie să se străduiască. Şi dacă cineva tinde spre perfecţiune, Dumnezeu îi va răsplăti efortul cu un Act

de Graţie Divină, transformând încă o dată imperfectul, în Perfect. Apoi, reunirea cu Dumnezeu în Ceruri poate fi împlinită. Aceasta e, din nou, o altă simplificare, dar se apropie foarte mult de rezumatul a ceea ce este doctrina majorităţii religiilor.

Astfel, pare că există o dihotomie. Dumnezeu vrea ca fiinţele umane – de fapt a făcut ca fiinţele umane – să fie separate de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu le-a oferit oamenilor „un drum înapoi spre casă”, întrucât Ceea Ce Vrea Dumnezeu este ca oamenii să nu fie separaţi de Dumnezeu.

Hmmmm! Acum trebuie să punem întrebarea care nu se poate pune.

ACEASTA este Ceea Ce Vrea Dumnezeu? Şi răspunsul este nu. Răspunsul acesta schimbă totul. Prin el, vârful de lance al gândului uman capătă o nouă precizie şi confuzia poate fi oprită.

Dumnezeu nu vrea Unimea cu oamenii, sau cu orice altceva. Dumnezeu

ESTE Unimea, iar El nu are nevoie de ceva care este deja propria lui experienţă.

Oamenii pretind că îşi doresc Unimea cu Dumnezeu şi cu celelalte fiinţe umane. Dar omenirea nu poate experimenta ceea ce are deja, dacă neagă

faptul că are acel lucru.

Acesta este răspunsul la un alt mister: de ce a fost atât de dificil pentru oameni să simtă Unimea cu Dumnezeu sau unul cu celălalt?

Nu poţi simţi ceea ce nu doreşti să exprimi. Nu poţi să mergi acolo unde te afli deja. Prin însuşi actul plecării, negi faptul că ai ajuns acolo unde voiai să mergi. Dată fiind această credinţă, nu poţi trăi niciodată experienţa de a fi deja acolo. Viaţa ta va deveni o permanentă călătorie. Va fi o călătorie spre nicăieri. Va fi o continuă căutare. O căutare pentru ceva ce se află deja acolo.

Dacă îţi cauţi ochelarii care sunt pe vârful nasului, nu vei găsi ceea ce cauţi. Vei găsi ceea ce cauţi, doar când te vei uita în oglindă.

Până acum, omenirea nu a prea vrut să se uite în oglindă. Introspecţia nu este tocmai punctul ei forte. Faptul că tu ai citit până aici a dovedit că eşti o excepţie.

De ce, oare, oamenii şi-au negat Unimea? Deoarece ei au confundat unimea, cu a fi la fel. Se pare că nu am înţeles că nici măcar două degete nu sunt la fel, deşi se află pe aceeaşi mână.

Îngroziţi de pierderea individualităţii, teribil de

speriaţi că propria identitate ar putea dispărea, fiinţele umane sau agăţat cu perseverenţă de iluzia lor de separare unul de celălalt, de toate lucrurile din natură şi de Dumnezeu. În mod deosebit de Dumnezeu. Asta, deoarece, dacă omenirea nu este separată de Dumnezeu, nu numai că oamenii se tem să nu-şi piardă propria identitate individuală, dar unimea cu Divinitatea sugerează un mod de acţiune cu totul nou, un mod de existenţă cu totul nou, pentru care religia ia lăsat pe oameni lamentabil de nepregătiţi.

Cu toate acestea, nu e necesar să te pregăteşti pentru a iubi. Iubirea este ceea ce eşti tu – şi astfel, iubirea vine spre tine, în mod natural. Este dificil să te opreşti din iubit. Iubirea pentru oricine şi orice se iveşte cu uşurinţă, atunci când teama pentru oricine şi orice dispare. Iar teama pentru oricine şi orice dispare, când îţi dai seama că nu ai nevoie de nimic de la nimeni şi de la nimic, deoarece tot ce ai crezut că ai avea nevoie să obţii de la ceva sau cineva din afara ta, este disponibil în fiinţa ta.

Astfel, cercul se închide de la sine şi eşti un întreg. Acum, tot ce găseşti în interiorul tău, poţi dărui şi altora – acelora care nu ştiu că şi ei sunt un

întreg.

A le arăta altora că sunt demni de a fi iubiţi este cea mai rapidă cale de a-i ajuta să descopere întregirea, să descopere iubirea care se află în interiorul lor. Când îi iubeşti pe alţii, efectiv îi redai pe oameni, lor înşişi.

În cele din urmă, iubirea şi frica sunt singurele sentimente care există. Viaţa vă aduce un şir întreg de oportunităţi, pentru a alege între cele două.

Iubirea este sentimentul după care alergi în fiecare moment, deoarece iubirea este expresia supremă de sine – iar expresia de sine este motivul pentru care te afli aici. Iubirea se manifestă în multe feluri, dar cu o singură măsură. Nu poţi să iubeşti în cantităţi diferite, dar poţi iubi în feluri diferite. Iubirea filială este iubirea pe care o simţi pentru familia ta. Agape este iubirea pe care o simţi pentru un prieten. Eros este iubirea pe care o simţi pentru un iubit romantic. De fapt, este vorba doar de iubire, pur şi simplu, dar exprimată în forme diferite.

Şi acum vine o mai profundă înţelegere a motivului pentru care ne este frică să nu ne pierdem identitatea individuală. Dacă individualitatea se pierde, cine mai rămâne ca să iubească?

De acest lucru suntem înspăimântaţi – că, în cele din urmă, am putea pierde capacitatea de a iubi. Asta, deoarece a pierde capacitatea de a iubi înseamnă pierderea capacităţii de a fi şi de a experimenta cine eşti tu cu adevărat.

Aceasta se simte ca o pierdere supremă a eului, deoarece eul este iubire

— Şi ştie acest lucru. Cu toate acestea, nu e nevoie să te temi de pierderea eului sau a iubirii, deoarece tu şi iubirea sunteţi unul şi acelaşi lucru – şi, chiar dacă orice altceva şi oricine altcineva a dispărut, tu vei fi în continuare capabil de iubire. Poate chiar mai mult.

Nu este un accident că cele mai multe experienţe mistice apar în starea de solitudine. Nu este o coincidenţă că unimea şi singurătatea sunt atât de des împreună. N-ar fi interesant dacă, aşa cum în limba engleză „already” este forma contrasă pentru „all ready”, cuvântul „alone” să se dovedească a fi forma contrasă pentru „all one”? 1

Sunteţi cu toţii gata pentru asta, sau o ştiaţi deja?

Tu şi iubirea nu pot fi separate în niciun chip, deoarece iubirea este ceea ce este Dumnezeu, iar tu

nu eşti separat de Dumnezeu, nu ai fost vreodată şi nici nu vei fi vreodată.

Acest lucru este atât de greu de crezut pentru atât de mulţi oameni, deoarece astăzi religia ne învaţă exact opusul. Ne spune că am fost separaţi de Dumnezeu şi ne umple de teama de a fi separaţi pe vecie. Cu toate acestea, într-o bună zi, religia nu ne va mai învăţa acest lucru. Într-o bună zi, foarte curând, toate religiile vor vorbi despre unitatea dintre Dumnezeu şi omenire – şi, fără îndoială, despre unitatea întregii vieţi, aşa cum face Biserica Unităţii, fondată de Charles şi Myrtle Fillmore, în 1889.

Deşi este o minunată mişcare spirituală, această biserică nu a câştigat vreodată dimensiunea sau statutul de religie majoră a omenirii. De ce? Pentru că, cea mai mare parte a oamenilor au refuzat să renunţe la credinţa lor în separare. În mod ironic, până în ziua de azi, chiar ideea separării este cea mai atrăgătoare – şi cea mai înfricoşătoare. Şi astfel, ne temem exact de acel lucru în care credem.

Totuşi, mesajul acestei cărţi vine să vă spună că separarea nu există – şi nici nu poate să existe. În niciun caz, nu este un aspect al vieţii. Întotdeauna este o iluzie.

Întotdeauna.

Viaţa este o expresie unificată a singurului lucru care există: viaţa însăşi

— Care mai poate fi numită Dumnezeu. Dorinţa noastră permanentă pentru unitate este expresia noastră pământeană, exterioară, a celei mai adânci cunoaşteri a sufletului nostru: suntem una cu toate lucrurile şi cu viaţa însăşi şi, în permanenţă, căutăm să trăim această experienţă. Aceasta este ceea ce facem, zi după zi, oră după oră, moment după moment. Faceţi acest lucru trăindu-vă viaţa, exprimându-vă viaţa din voi şi prin sărbătorirea vieţii care vă produce bucurie.

În orice moment în care faci ceva măreţ, oricând te înalţi spre o ocazie deosebită, depăşeşti un obstacol, iubeşti mai mult decât ai crezut că e posibil, simţi o mare bucurie.

Aceasta este ceea ce cauţi, ce urmăreşti întotdeauna, deoarece bucuria este iubire, este viaţă, este Dumnezeu şi tu simţi acest lucru, la cel mai profund nivel al fiinţei tale. Tu eşti în căutarea lui Dumnezeu – şi Dumnezeu este chiar parte din tine. Însă dacă nu ştii acest lucru, căutarea ta va fi în van. În cele din urmă, vei găsi pe deplin ceea ce cauţi, doar

atunci când vei privi într-o oglindă.

Această carte este o oglindă în formă scrisă. Ai aşezate în faţa ta, astfel încât să poţi privi la tine însuţi.

Priveşte deci, cu atenţie. Această carte îţi vorbeşte ţie, direct. Reflectând asupra experienţei umane, ar putea fi dificil de imaginat un

Dumnezeu „fără dorinţe”. Am fost atât de antrenaţi, atât de îndoctrinaţi să credem că trebuie să existe ceva ce vrea Dumnezeu de la noi, încât e aproape imposibil să concepem un Dumnezeu care nu vrea nimic. Cu toate acestea, ar trebui luată în considerare posibilitatea că nu ar exista nimic ce ar vrea

Dumnezeu, deoarece nu există nimic ce El nu este.

Dacă Dumnezeu este totul, are totul, poate crea orice şi a creat totul, ce anume îi lipseşte lui Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu este Totul în Tot, Alpha şi Omega, începutul şi Sfârşitul.

Cel care Mişcă rămânând Nemişcat, Omnipotentul, Atoateştiutorul, Omniprezentul, Cel mai Sfânt, Cel mai înalt, ce mai rămâne atunci să vrea

sau să îi trebuiască lui Dumnezeu? Răspunsul este mereu acelaşi: nimic. Nu contează în ce fel îl priveşti, nu contează cum îl întorci sau îl suceşti, răspunsul este mereu acelaşi – nimic.

Acesta este adevărul despre Dumnezeu – care nu poate fi crezut. Acesta este adevărul despre Dumnezeu – care nu a fost propovăduit.

Încă o dată vă invit să luaţi în considerare acest adevăr. Cugetaţi profund asupra implicaţiilor sale.

DUMNEZEU NU VREA NIMIC.

Acest adevăr nu a fost propovăduit, deoarece revelarea acestui adevăr ar schimba lumea. Doar ideea unui Dumnezeu care nu este totul şi care este separat de ceea ce nu este El, ar putea justifica sau explica lumea creată de oameni.

Dacă lumea, aşa cum există ea în prezent, este lumea pe care oamenii doresc să o susţină, dacă este o lume pe care nu vor să o vadă schimbată, nu vor ierta niciodată propovăduirea ideii unui Dumnezeu care este unit cu tot ce există, neseparat de nimic şi care nu are nevoie de nimic. Bineînţeles că ei vor lupta contra acestei idei până la capăt, deoarece ştiu că lumea lor şi puterea pe care au acumulate în cadrul acesteia, va ajunge la capăt oricum, în Cerul în care se

va îmbrăţişa vreodată ideea nouă, a unui Dumnezeu Unificat şi Complet.

Şi astfel, din primele zile de viaţă ale copiilor voştri, veţi fi încurajaţi săi învăţaţi despre un Dumnezeu al separării, un Dumnezeu care „are nevoi”, care trebuie împăcat, satisfăcut, liniştit şi ascultat.

Vi se va cere să le povestiţi copiilor cu ochii mari, despre un Dumnezeu care nu a fost mulţumit de oameni, deoarece oamenii nu L-au ascultat şi astfel a devenit un Dumnezeu care-sa îndepărtat de oameni.

Vi se va cere să propovăduiţi un Dumnezeu care ia aruncat pe oameni afară din Rai, forţându-i ca, acum, să-şi câştige singuri drumul înapoi.

Sau, dacă nu vorbiţi despre păcatul iniţial, va trebui să vorbiţi despre pericolul de a trăi în păcat, de a trăi o viaţă în care nu v-aţi împăcat cu ceea ce vrea Dumnezeu un Dumnezeu ale cărui nevoi trebuie împlinite, care porunceşte ca lucrurile să fie într-un anume fel – sau, dacă nu, El nu le va permite niciodată oamenilor să trăiască, împreună cu El, experienţa Unimii.

Orice poveste, alta decât aceasta – şi, în mod cert, povestea unui

Dumnezeu care nu vrea nimic – va fi considerată apostazie.

Cu toate acestea, dacă schimbi povestea şi începi să vorbeşti despre un

Dumnezeu care nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu este Una cu tot ce există – inclusiv cu fiinţele umane – şi dacă le vorbeşti copiilor tăi cu blândeţe şi înţelepciune, despre toate ramificaţiile care decurg de aici, ai putea schimba cultura omenirii în decursul unei singure generaţii, iar acest lucru ar putea modifica experienţa umană, pentru totdeauna.

Noua cultură ar fi o cultură a unimii, a coeziunii, înlocuind cultura separării care există acum. Într-o cultură a unimii nu ar fi vorba numai de Dumnezeu care nu vrea nimic, ci şi de oameni. Deoarece resursele combinate ale întregii omeniri – care ar putea fi făcute disponibile pentru întreaga lume, cu condiţia ca omenirea să se vadă ca Unul – ar fi suficiente să curme sărăcia şi suferinţa oamenilor.

Nu va fi uşor pentru omenire să schimbe povestea, fiindcă asta ar însemna să se accepte faptul că-sa făcut o mare greşeală în privinţa lui Dumnezeu. Multor oameni nu prea le place să admită că au făcut o greşeală, mai ales dacă e vorba de o greşeală pe

care se bazează întreaga societate. Pare mai uşor ca greşeala să fie ignorată, decât să fie recunoscută şi să se treacă la reconstruirea societăţii până când, din cauza acestei greşeli, societatea va fi într-o stare de dezagregare atât de mare, încât oricum va avea nevoie să fie reconstruită.

Acest lucru se întâmplă chiar acum.

Societatea umană, aşa cum o cunoaştem noi, este în curs de dezagregare. Se demontează bucăţică cu bucăţică, chiar în faţa ochilor noştri. Acest lucru este făcut fie de cei care au intenţii rele, fie de către cei care încearcă să ne protejeze în faţa celor care au intenţii rele. Şi acest lucru se face, la modul inconştient, de către toată lumea, fie prin faptul că aranjează lucrurile într-un anumit fel, fie că acceptă, pur şi simplu, ca ceea ce se întâmplă să se întâmple şi, din frustrare, descurajare şi disperare, măreşte confuzia, înlocuind valorile culturii noastre care au fost, cândva, comune.

Deşi s-ar putea să nu reuşim să conştientizăm faptul că schimbarea se întâmplă de la un moment la altul, dacă privim înapoi la o perioadă de timp mai îndelungată, vedem imediat impactul tuturor acestor lucruri. Ştim şi admitem că viaţa, aşa cum o vedeam

acum zece ani, nu mai există. Viaţa pe care o ştiam acum douăzeci de ani este un adevărat vis. Iar viaţa de acum cincizeci de ani este o fantezie.

Să te plimbi noaptea pe stradă, de unul singur, şi să te simţi în perfectă siguranţă? O fantezie! Să traversezi aeroportul şi să te urci în avion, fără să fi dat jos jumătate din hainele tale? O fantezie! Să înoţi în râul din afara oraşului tău, fără să te îngrijorezi de poluare? O fantezie! Să-ţi pui întreaga încredere şi credinţă în marile companii, care ar constitui motorul principal al ţării tale? O fantezie! Să urmăreşti programele de televiziune o săptămână întreagă, fără să auzi că cineva a fost ucis? O fantezie!

Faptul că privesc această realitate drept în faţă, nu schimbă poziţia celor mulţi. Ei se uită la ceea ce privesc, dar nu văd ceea ce privesc. Şi astfel, chiar în timp ce credinţele lor fundamentale despre Dumnezeu şi despre viaţă îi ucid, cei mai mulţi oameni le menţin ca fiind calea spre glorie, pace şi fericire. Chiar dacă viaţa se prăbuşeşte în jurul lor, tot nu văd şi nu admit care ar putea fi cauza. Ceea ce împiedică evoluţia rapidă a speciei este tendinţa fiinţelor umane de a vrea să aibă dreptate. Oamenii umblă pe pământ de milioane de ani şi cu greu sau ridicat deasupra celor

mai primitive comportamente.

După cum am subliniat aici, omenirea se înfruntă cu aceleaşi probleme cu care a avut de-a face mereu. Iar acele probleme au crescut, deplasându-se exact în direcţia opusă decât ar fi de aşteptat la o societate în evoluţie. Nu e necesar să intrăm în numere şi statistici, dar haideţi să privim lucrurile la modul general.

Problemele de lăcomie, de avariţie şi abuz de putere, problemele legate de sărăcie, foamete şi boli, ale săracilor şi celor nevoiaşi, ale celor fără de speranţă şi neajutoraţi, ale celor flămânzi şi ale celor muritori de foame, nu au dispărut. Aceste probleme au crescut, în niciun caz nu au scăzut. Problemele legate de lipsa de libertate şi creşterea furiei create de diferenţa între bogaţi şi săraci, nu au dispărut. De fapt, omenirea nu a micşorat acest decalaj, iar el-sa mărit îngrijorător.

Problemele legate de violenţă şi uciderile în masă a oamenilor nevinovaţi, nu sau atenuat. De fapt, chiar sau răspândit în întreaga lume – şi chiar în grupurile de vârstă mică. Acum, chiar şi copiii au început să ucidă. Copii de treisprezece ani îşi leagă explozivi de corp şi se detonează la punctele de

graniţă din fâşia Gaza. Copii de şapte ani împing surori sau fraţi de trei ani pe geam, în Chicago.

Am vorbit foarte mult până acum despre aceste lucruri, aşa că să facem un comentariu de încheiere despre actuala stare a lucrurilor. Situaţia de fapt este că există mai multă suferinţă pe planetă decât ar permite, îngădui sau tolera – şi, cu atât mai mult, crea – o societate cu adevărat civilă. Sunt mai multe lipsuri decât abundenţă, mai multă teamă decât iubire, mai multă frământare decât pace şi mai multă indiferenţă decât participare. Dacă nu ar fi tot mai multe, aceste probleme ar putea dispărea.

Multora li se pare nu numai că, pur şi simplu, omenirea nu mai reuşeşte să facă progrese, dar de fapt este în declin. Există şi unii care spun că renunţăm. Lucrurile, spun ei, merg din ce în ce mai prost, în niciun caz spre bine, sunt mai dificile şi nu mai uşoare şi ceea ce este considerat progres e, de fapt, o mascaradă, o ascundere a adevărului despre incapacitatea omenirii.

O mare glumă este faptul că durează mai mult acum să traversezi marile oraşe într-o maşină, decât dura acum 150 de ani, folosind o căruţă şi un cal. Durează mai mult acum să primeşti un pachet din

celălalt capăt al ţării, folosind serviciile poştale, decât atunci când se foloseau căluţii ponei. Şi costă mult mai mult! Omenirea plăteşte mai mult şi primeşte mai puţin – şi asta este ce se numeşte o viaţă bună.

Dar, în momentul de faţă, omenirea plăteşte cu viaţa însăşi pentru lipsa de progres şi înţelegere a vieţii însăşi, pentru că acum însăşi viaţa este ameninţată şi, în multe cazuri, sfârşită din cauza faptului că nu înţelegem.

Omenirea trebuie să înţeleagă altfel viaţa şi ceea ce însufleţeşte viaţa – ceea ce numim Allah sau Brahma sau Dumnezeu sau Yahweh sau Iehova, sau orice alt nume care a fost folosit pentru Fiinţa Supremă, pentru Totul şi Unicul. Acum nu mai este o problemă de convenienţă, ci una de supravieţuire.

Dacă nu am făcut progrese suficiente în dezvoltarea noastră socială, ca să ne aliniem cu dezvoltarea tehnologică, este pentru că, probabil, insistăm să folosim acel model despre care am vorbit mai devreme, acela de putere ASUPRA, decât de putere ÎMPREUNĂ CU. Continuăm să folosim proprietatea şi controlul asupra resurselor, materialelor, produselor şi serviciilor, mai degrabă decât să le împărţim între noi şi să le facem accesibile

pentru toată lumea – iar acesta să devină modelul nostru economic şi social de bază. În curând, ar putea deveni la fel de bine şi modelul nostru democratic.

Nu-ţi vine să crezi? Fii atent aici! În septembrie 2004, la alegerile din

Hong Kong, jumătate din corpul legislativ a fost ales prin „vot nonuman”.

Ceai spus?

Am spus Vot Nonuman.

Crezi că inventez? Doar un scriitor de sciencefiction, precum George Orwell sau Robert Heinlein, ar putea inventa aşa ceva. Eu nu sunt un scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică. Eu spun doar adevărul.

Vă spuneam că în Hong Kong există acum ceva ce se numeşte Vot Non Uman. Guvernul din Hong Kong le permite corporaţiilor să distribuie voturi. Ei, ca şi alte grupuri de interes – de exemplu, educatorii – îşi plasează proprii reprezentanţi în corpul legislativ, umplând în acest fel jumătate din locuri.

Rezidenţii din Hong Kong mi-au spus, în timpul unei vizite acolo, chiar după ultimele alegeri legislative, că acest lucru ar fi justificat de faptul că Hong Kong există ca entitate politică datorită

succesului întreprinderilor sale comerciale. Hong Kong este fără îndoială cel mai comercial şi mai orientat spre afaceri loc din lume şi, întrucât companiile care creează economia sa sunt atât de importante pentru Regiunea Administrativă a Chinei, li se oferă voturi în cadrul alegerilor şi locuri în legislatură. Cât timp va mai dura, până acest concept de Voturi Nonumane se va răspândi şi în restul lumii? Vreţi să facem pariu?

Rezultatul acestui mecanism fascinant, superrealist, Maşină a

Viitorului, prin care se promovează autoguvernarea, este că autoguvernarea nu există deloc, fiind luată de la oameni şi înmânată giganţilor corporatişti, acum în termeni mai specifici ca niciodată. Înainte se accepta, pur şi simplu, faptul că marile corporaţii controlau voturile. Acum. Ei chiar primesc voturile!

Asta este ca şi când, în Statele Unite, îi sar oferi jumătate din voturi şi jumătate din locurile din Congres, grupurilor de interese speciale. (Desigur, există unii care spun că, de fapt, aşa se întâmplă, doar că prin delegaţi. Poate ar fi un pic mai cinstit dacă le-am da voturile la alegeri şi locuri în Congres chiar pe

faţă. Pot auzi dezbateri de genul „Ar vrea Domnul de la Connecticut să

I pună o întrebare Domnului de la Enron?”)

Un astfel de sistem ar însemna ca din ce în ce mai puţini cetăţeni din întreaga lume vor obţine ceea ce vor. Şi când fiinţele umane nu obţin ceea ce vor, sau când se simt ameninţate (de ceva real sau imaginar), vor recurge la violenţă ca să rezolve problema.

Pe vremuri, violenta afecta un număr limitat de oameni. Apoi tehnologia a avansat şi am învăţat să distrugem mai mult. Acum putem să-i facem rău lumii întregi. Mai demult, se recurgea la violenţa, ca la ultima resursă. Acum, cu o justificare morală deplină, o folosim ca primă resursă. Denumim acest lucru „a lua de la bogaţi, ca să dăm celor săraci”, sau „război drept”, sau „jihad”. Fiecare îi dă o denumire prin care îşi justifică acţiunile.

Deci aici se află acum omenirea. Este exact aşa. După toţi aceşti ani, suntem în faza în care ne luăm la întrecere, ca să vedem cine poate sădi o teroare mai mare, în inimile a cât mai mulţi oameni. Fiecare consideră că este

„Îndreptăţit” să facă ceea ce face. Realitatea este că prea mulţi oameni încă văd că e mai important să

„aibă dreptate”, decât să fie fericiţi, şi au făcut această alegere de multe ori – fie în mod individual, fie în mod colectiv. Mulţi au procedat astfel, deoarece cred cu patimă că a avea dreptate este Ceea Ce Vrea Dumnezeu. Dar dacă se înşală asupra acestui lucru?

Putem să ieşim din această încurcătură, şi iată cum. Trebuie să folosim aceeaşi metodă ca şi cea care nea adus aici.

Realitatea colectivă a omenirii – istoria culturală, dacă preferaţi – a fost creată pe o perioadă de mulţi, mulţi ani, printr-un proces în trei trepte. Acest proces continuă şi în zilele noastre. Arată cam aşa:

1. Oamenilor li se oferă informaţii despre Dumnezeu şi despre Ce Vrea Dumnezeu de către cei mai în vârstă – informaţii pe care ei le adoptă ca fiind adevărate.

2. Aceste informaţii susţin credinţele despre Viaţă şi cum este ea, precum şi cum „ar trebui” să fie.

3. Aceste credinţe produc comportamente în cadrul familiei umane, care creează experienţa practică a omenirii.

Totul porneşte de la informaţia iniţială. Chiar şi acei oameni care nu

„Cred în Dumnezeu” sunt afectaţi de ideile

despre Dumnezeu, susţinute de cei care cred. Lucrurile se întâmplă astfel, deoarece (a) există mai mulţi oameni dintre cei care contribuie la cultura universală comună, care cred într-un anume gen de Dumnezeu, decât cei care nu cred şi (b) toate societăţile sunt construite pe baza legilor şi tradiţiilor ce îşi au rădăcinile în mituri sacre şi povestiri culturale ale societăţii strămoşeşti.

Întrucât totul începe cu informaţia iniţială, prea puţini au decis şi o pună la îndoială acea informaţie – chiar dacă ea produce dezastre. Pur şi simplu, refuzăm să punem la îndoială ipotezele noastre fundamentale şi credinţele noastre cele mai profunde. De-a lungul secolelor, omenirea a încercat să-şi rezolve problemele la toate nivelurile, cu excepţia nivelului la care există problema. Ea continuă să facă acelaşi lucru, chiar şi astăzi.

Ne abordam problemele ca şi când ar fi probleme politice, deschise spre soluţii politice. Vorbim despre ele susţinem dezbateri, elaboram rezoluţii pentru ele. Când nimic nu se schimba, căutăm să le rezolvăm prin mijloace economice. Aruncăm bani, sau ne abţinem să cheltuim bani cum ar fi în cazul sancţiunilor. Când nici aşa nu reuşim, atunci spunem: aha, iată o problemă ce

se poate rezolva pe cale militară. O vom rezolva prin forţă. Aşa ca începem să aruncăm cu bombe. Nici ea nu funcţionează niciodată, atâta vreme cât ceea ce e cu adevărat necesar este o soluţie pe termen lung, pe care o aşteaptă toată lumea. Dar credeţi că cineva învaţă ceva?

Deloc! Tocmai am reluat ciclul de la capăt. Motivul pentru care continuăm să alergăm şi să nu ajungem nicăieri, precum „un hamster care se învârte pe o roată”, este că nimeni nu îndrăzneşte să privească spre cauza acestei stări ce se perpetuează şi pe care se pare că suntem hărăziţi să o suportăm veşnic. Fie că, într-adevăr, nu ştim acest lucru, fie că ne e teamă să admitem faptul că cea mai mare problemă a zilelor noastre nu e una politică, nu este una economică şi nu este una militară. Problema cu care se confruntă omenirea la ora actuală este o problemă spirituală.

Odată ce înţelegem această idee, soluţia devine evidentă. Până când acest lucru nu devine clar, soluţia ne scapă tuturor.

Credinţa oamenilor le creează comportamentul. Aşadar, comportamentul poate fi modificat profund la nivelul credinţei şi nu la nivelul lui însuşi. De zeci de

ani vorbim, în cercurile psihologice, despre modificări de comportament De fapt, ar trebui să vorbim despre modificarea credinţei.

Ei, uite unde am ajuns! Ohh! Atenţie! vorbim acum despre cea mai sfântă parte a construcţiei de bază a oamenilor. Mulţi oameni ar prefera să moară pentru credinţele lor – sau să-i omoare pe alţii – decât să le schimbe.

Chiar nu contează dacă aceste credinţe sunt funcţionale. Adică, dacă ele funcţionează în sensul de ai face pe oameni mai fericiţi şi de a crea o viaţă mai bună. Mulţi oameni ar prefera să fie nefericiţi, continuând să facă ceea ce cred, decât să fie fericiţi, făcând altceva. De fapt, ei sunt fericiţi, fiind nefericiţi. După cum am subliniat deja în cadrul acestei convenţii, suferinţa este o virtute.

Ce anume face ca acest scenariu incredibil să fie posibil? E chiar foarte simplu. Oamenii îşi vor permite să fie nefericiţi – chiar se vor omorî cu bombe legate de piept sau în cabinele de pilotaj ale avioanelor, dacă ei cred cu adevărat că ceea ce fac este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.

Ei cred asta cu tărie şi fac parte dintre oameni din lumea noastră, care au o credinţă total greşită

despre Dumnezeu. O parte a problemei există la nivelul credinţei – şi e vorba despre un lucru pe care nimeni nu vrea să-l spună cu voce tare, dar totuşi trebuie spus – şi anume că lumea crede că Dumnezeu iartă violenţa folosită ca mijloc de rezolvare a conflictelor.

Fără îndoială că este vorba de povestirile scrise în Biblie, în Coran, în

Bhagavad Gītā, în Cartea Mormonilor şi în alte scripturi, de unde mulţi oameni de diferite credinţe îşi extrag autoritatea morală pentru acţiunile lor şi de unde fiecare copil, al oricărei culturi, învaţă despre Mânia lui Dumnezeu.

Desigur că nu există un astfel de lucru precum Mânia lui Dumnezeu. Este una dintre credinţele complet false ale omenirii. Dar foarte mulţi oameni cred că ea există. Ei cred că e normal să acţionăm unii faţă de alţii, în acelaşi fel în care Dumnezeu se poartă cu noi.

La urma urmei, dacă nu putem să-l folosim pe Dumnezeu ca model, atunci pe cine să folosim?

O lume în care să comitem violenţe unul asupra altuia nu ar fi posibilă, dacă fiinţele umane şi ar schimba credinţele fundamentale despre Dumnezeu,

despre viaţă, şi unul despre celălalt – iar acest lucru a fost subliniat, mereu şi mereu, în această carte. Insistăm să credem că suntem separaţi de Dumnezeu şi că suntem separaţi unul de celălalt şi că viaţa înseamnă a trăi fiecare separat.

Propria noastră Teologie a Separării este cea care a creat lumea aşa cum e astăzi: un loc unde pacea lipseşte cu desăvârşire – la fel şi posibilitatea de a o crea. Nu numai între oameni, dar şi în inima oamenilor. Bineînţeles că acesta este locul de unde ar trebui să înceapă pacea – acolo ar trebui să se nască. Comportamentul este copilul credinţei – iar credinţa se află în inima noastră. Atunci când vom crede profund că suntem cu toţii Una, totul se va schimba. Totul. Ceea ce trebuie să facem, provocarea noastră aici este să găsim modalitatea de ai determina pe oameni să acţioneze în mod colectiv, întrucât aproape în permanenţă ei fac totul de unii singuri. La modul individual, aproape întotdeauna acţionăm având ca scop interesul maxim al celor pe care îi iubim. Singura întrebare, în cazul acesta, este: pe cine iubim? Pe scurt, provocarea noastră este conştiinţa de grup.

Până acum sar părea că nu am fost capabili să acţionăm împreună la acest nivel. Da, bineînţeles că

am făcut eforturi. Am format asociaţii, alianţe, ligi şi consorţii şi ne-am străduit să unim naţiunile, în ideea că nimeni nu ar putea obiecta la un astfel de scop comun, cum ar fi acela de a elimina foametea din lume. Cu toate astea, nu reuşim. Nu putem să facem nici măcar acest lucru. Nu putem stopa moartea oamenilor prin înfometare, pe o planetă pe care există mai multă hrană decât este necesar. Şi de ce? De ce?

Răspunsul este acelaşi ca cel dinainte. Deoarece continuăm să încercăm să ne rezolvăm problemele la orice nivel, cu excepţia nivelului la care există problemele.

Ca să folosim acest exemplu specific, continuăm să spunem că a asigura suficientă hrană pentru oameni e o problemă politică – dar, de fapt, nu este. Continuăm să pretindem că e o problemă economică – dar, de fapt, nu este. Am încercat să o încadrăm în anumite zone ale lumii, ca fiind o problemă militară. Nu este. Neam obişnuit să spunem acelaşi lucru, mereu şi mereu – până când chiar asta ajungem să credem. E vorba de o problemă spirituală. Nu numai foametea din lume, dar toate problemele majore cu care ne confruntăm. Ele sunt create de credinţele noastre. Adevărul este că nu am fost învăţaţi că toţi

suntem membri ai unui singur grup, numit Omenire. Sau poate că ni-sa spus, dar nu am fost învăţaţi ce înseamnă acest lucru din punct de vedere practic, nici nu am fost încurajaţi de niciuna dintre instituţiile existente în lume, să preluăm acest înţeles şi să-l înserăm în viaţa noastră de zi cu zi, într-un mod cu adevărat funcţional. În acest fel, ele nu rămân, de fapt, decât nişte cuvinte.

Ne gândim la masacrul din Darfur, Sudan, şi repetăm doar „of, of”, dăm din cap şi ne minunăm cum de lumea a ajuns în halul ăsta. Am lăsa, oare, vreun membru al propriei noastre familii să moară de foame, sau în urma unui genocid?

Sigur că nu. Am face orice pentru a stopa acest lucru. Astfel că problema e foarte clară. În niciun caz, noi nu-i vedem pe oamenii din Darfur, ca pe membrii ai familiei noastre.

Cu toate acestea, îi vedem pe alţi oameni ca pe membri ai familiei noastre, doar în cazul în care nu noi le facem un rău. Luaţi în considerare răspunsul omenirii la cutremurul de 9. O grade, din 26 decembrie 2004, în largul insulei indoneziene Sumatra. Peste 173.000 de vieţi au fost pierdute din cauza valului tsunami produs de cutremur şi aproape

două milioane de oameni au rămas fără adăpost, dar la aceste urmări neam mobilizat rapid, adunând sume uriaşe de bani, peste noapte, transportând alimente şi stocuri de medicamente celor flămânzi sau accidentaţi, acţionând în cel mai scurt timp posibil, cu toate forţele, ca să le alinăm suferinţele.

Ce anume a făcut ca Darfur, unde peste 75.000 de oameni au murit de foame şi din cauza violenţelor şi unde două milioane au rămas flămânzi şi fără adăpost, să nu merite aceeaşi reacţie? Ar putea fi vorba de faptul că, atunci când vedem că oamenii se rănesc unii pe alţii, ne vedem pe noi înşine separaţi de ei, printr-un sentiment de vinovăţie?

Oricare ar fi motivul pe carelam adoptat, Tehnologia noastră de

Separare a reuşit să separe omenirea de ea însăşi – şi, bineînţeles, de toate formele de viaţă. Deoarece noi credem că Dumnezeu este o entitate separată, credem că viaţa este ceva ce ni se întâmplă NOUA şi nu PRIN noi. Privim la ceva cum ar fi Darfur sau tsunami din 2004 şi nu suntem în stare să vedem cum putem face noi ca astfel de lucruri să se întâmple.

Conştiinţa noastră este cea care le determină să se întâmple. Conştiinţa

Separării noastre este cea care permite ca ele să se întâmple. Dacă reflectăm, legătura noastră cu experienţa Darfur e uşor de sesizat – chiar dacă nu e uşor de admis. În cazul tsunami, este posibil ca toţi acei ani de testări subterane ale armelor nucleare – testări care au spintecat interiorul Pământului şi au lăsat goluri imense sub scoarţa lui – să fi creat modificări plăcilor tectonice, devansând cu milenii mişcarea acestor plăci şi ciocnirea lor una de cealaltă? E posibil ca modurile greşite în care ne purtăm cu Pământul nostru să fi produs multe alte dezastre ale mediului, cu care ne confruntăm acum, din ce în ce mai des?

Oare comportamentul, deciziile şi alegerile omenirii – cele care se nasc din conştiinţa noastră – au vreun impact, de orice fel, asupra procesului în derulare al evoluţiei planetei şi chiar asupra vieţii?

Privind la aspecte pur practice, ar fi posibil ca ceva atât de simplu, precum un mai bun sistem de alarmă în caz de tsunami (sau, în acest caz, orice fel de sistem de alarmă tsunami) ar fi putut să salveze mii de vieţi, în decembrie 2004 şi că un astfel de sistem ar fi putut fi pus în funcţiune, dacă omenirea s-ar fi văzut ca Unul şi ar fi făcut din aceasta o prioritate? (Alte

naţiuni sau regiuni mai bogate au deja aşa ceva.)

Cum poate fi justificat faptul că nu a fost considerat o prioritate? Cum pot explica naţiunile mai bogate, faptul că nu le-au oferit ţărilor mai sărace, pe gratis, această tehnologie? Sigur că nu pot. Şi, în felul acesta, impresionaţi de oroarea sutelor de mii de morţi şi pocniţi în faţă de propria lor conştiinţă, guvernele naţiunilor înstărite ale lumii sau grăbit să facă tot posibilul să instaleze un sistem de avertizare şi prin alte locuri din lume, dar şi pe plajele lor proprii. Puţin cam târziu, probabil, dar acel sentiment tardiv că „suntem cu toţii în aceeaşi oală” este, să presupunem, mai bun decât a nu avea niciun sentiment.

E frustrant, nu-i aşa? Chiar şi să citim despre astfel de lucruri este frustrant, deoarece pare că am fi fost învinşi, iar şi iar, de probleme pe care noi nu le-am creat şi pentru care nu putem face nimic.

Dar, de fapt, ESTE ceva ce putem face noi. Aici e cheia. Putem arunca o privire sinceră – o dată pentru totdeauna – asupra credinţelor noastre fundamentale despre Dumnezeu şi despre viaţă şi putem admite că multe dintre ele nu mai funcţionează. Putem admite că multe nu au funcţionat niciodată. Atunci putem să le

schimbăm. Atunci putem să-i ajutăm şi pe alţii să le schimbe. În felul acesta putem ridica conştiinţa omenirii.

Putem să facem acest lucru! Chiar putem. De mii de ani, oamenii au pretins că Dumnezeu are un program diferit de al nostru. Acest lucru ne permite să-l transferăm Altcuiva, responsabilitatea pentru vieţile noastre. Chiar şi mai convenabil este faptul că oamenii insistă că ei trebuie să îndeplinească ce e în programul lui Dumnezeu, apoi îşi acordă permisiunea să definească acest program după bunul lor plac. (Aţi observat cumva anumite personaje pe scena lumii, care fac exact acest lucru?) Şi îl fac conform propriilor lor credinţe despre Dumnezeu şi despre Ce Vrea Dumnezeu.

Un exemplu izbitor al acestei situaţii este faptul că doi lideri pot să-şi trimită popoarele la război, fiecare având pretenţia că Dumnezeu este de partea sa.

Dacă oamenii ar folosi interesele omenirii – mai degrabă decât ceea ce au ei pretenţia că ar fi interesele lui Dumnezeu – ca să-i ghideze în acţiunile lor, ar putea să obţină rezultate remarcabil diferite. Interesele omenirii nu pot fi atât de imperfecte.

Interesele omenirii, spre deosebire de cele ale lui Dumnezeu, sunt foarte evidente.

Cel mai mare interes al omenirii este viaţa. Acesta este şi cel mai mare interes al lui Dumnezeu, dar unii oameni pretind altfel. Ei îşi imaginează că Dumnezeu are un interes mai măreţ decât viaţa oamenilor – şi asta le permite să o risipească cu atâta uşurinţă. Aceasta le permite să distrugă clădiri cu avioanele, strigând „Allah e mare!”, sau să arunce bombe asupra civililor nevinovaţi, fiind plătiţi cu bani pe care scrie „noi avem încredere în Dumnezeu”.

Dar certitudinea morală care provine din atât de multe teorii teologice ale omenirii, se prăbuşeşte în faţa acestui mesaj, din patru cuvinte: DUMNEZEU NU VREA NIMIC.

Iată de ce este atât de periculoasă această carte.

Acum urmează cel mai periculos capitol al acestei cărţi. Probabil că aţi crezut că a fost capitolul 13, dar acesta este adevăratul punct culminant. Aceasta este partea pe care anumiţi oameni care deţin putere nu vor ca voi să o citiţi, deoarece ştiu că veţi fi impresionaţi şi că acesta va fi începutul sfârşitului jocului lor. Urmează să privim la aceleaşi categorii pe care le-am explorat mai de vreme – dar prin prisma

noii noastre înţelegeri despre Ce Vrea Dumnezeu.

De-a lungul secolelor, neam străduit să creăm Pacea şi Buna înţelegere pe Pământ. Sunt convins că încă suntem în stare să realizăm acest lucru. Desigur că timpul e destul de scurt. În curând, pistele de decolare se vor închide. Mediul înconjurător s-ar putea să nu reziste la modul în care îl tratăm, iar noile noastre tehnologii – care ne dau posibilitatea să folosim „bombe murdare” şi alte arme de distrugere în masă, inclusiv arme chimice şi biologice

— O iau cu mult înaintea dezvoltării spirituale. Cu toate acestea, eu rămân un optimist. Mai cred că putem reuşi. Mai cred că urările de Crăciun se pot împlini.

Există, de fapt, două căi pe care putem merge, pentru a realiza acest lucru. Una este cea pe care religiile organizate au încercato de-a lungul secolelor: să convertească pe fiecare la Unica Religie Adevărată şi să ne oblige să-i urmeze regulile.

Aceasta ar fi abordarea de tip „salvaţi lumea prin răspândirea credinţei”, cea care nu numai că nu a salvat lumea, dar a duse în pragul distrugerii.

O altă cale este dezvoltarea conştiinţei umane, astfel încât ea să includă conştientizarea faptului că

Dumnezeu şi viaţa sunt unul şi acelaşi lucru, că totul în viaţă face parte dintre un tot unitar şi că religiile noastre diverse sunt, mai degrabă, minunate cărări diferite, care duc spre aceeaşi destinaţie – o destinaţie pe care sufletul nu trebuie să se străduiască să o atingă, deoarece deja se află acolo: îmbrăţişarea fără de sfârşit, a lui Dumnezeu.

Doctrina Unimii, folosită ca bază pentru toate deciziile politice, economice, sociale, de educaţie şi religioase ale omenirii, ar schimba într-un mod radical viaţa pe care o trăim acum pe Pământ. Cea mai mare schimbare ar fi renunţarea la credinţa noastră că Dumnezeu ar vrea ceva de la noi.

Dacă oamenii ar gândi că Dumnezeu nu vrea nimic, teama şi vinovăţia ar dispărea complet din vieţile lor spirituale. Acest lucru ar îmbogăţi imens rasa umană. În sfârşit, ar putea îmbrăţişa un nou tip de Dumnezeu, iar acest lucru iar determina pe oameni să trăiască un nou tip de viaţă la nivel individual, personal dar şi global, ca parte a colectivităţii numită omenire.

Ce fel de schimbări ar putea vedea omenirea?

Ce fel de modificări ar apărea în viaţa ta personală? Să aruncăm o a doua privire asupra

categoriilor în care, credinţa despre viaţă a fost împărţită mai înainte şi să vedem în ce fel lucrurile ar părea diferite, în lumina noului gând despre Ce Vrea Dumnezeu.

Dumnezeu.

Oamenii vor înţelege că Adonai, Allah, Brahma, Dumnezeu, Elohim, Iehova, Krishna şi Yahew sunt printre multele nume pe care le-au dat Unicului Lucru care Există. De asemenea, vor înţelege că Unicul Lucru care Există, este tot ceea ce există. Nu există nimic care să nu fie o parte din Unicul Lucru care Există. TOT este Fiinţa Supremă Creatorul Cerului şi Pământului, Dăruitorul de Viaţă Omnipotentul, Omniscientul, Omniprezentul şi înţeleptul de dincolo de înţelegerea Umană.

TOT este Alpha şi Omega, începutul şi sfârşitul nu e separat de omenire, dar este una cu aceasta, nu e separat de viaţă, dar este una cu aceasta, atât Creator cât şi Cel care a fost creat – Cel care a fost creat fiind, în mod necesar, inclus în propria imagine a lui TOT.

TOT nu vrea şi nu are nevoie de nimic. Nici n-ar putea! Este singurul lucru care este. Ca atare, TOT nu Judecă pe nimeni, nici nu decide, făcându-şi vreun fel de Socoteală dacă o Parte a Sa va fi capabilă să se

întregească cu întregul propriului Sine, deoarece nicio Parte nu a fost vreodată separată de întreg şi nici nu ar putea fi.

Un rezultat al acestei noi învăţături este că nici unei fiinţe umane nu-i va mai fi frică de Dumnezeu, sau de Allah de Krishna, sau de TOT – sau orice nume au ales să-l dea Totului în Tot. Ei îl vor iubi pe Dumnezeu în mod complet şi absolut, ca fiind acest amalgam uimitor care este Dumnezeu. De data aceasta, fiinţele umane nu vor mai confunda iubirea cu teama. Vor vedea, în mod clar, că acestea se exclud reciproc, că nu pot exista în acelaşi timp şi în acelaşi spaţiu. Efortul de a pretinde că pot – că, într-un fel oarecare funcţionează împreună, este ceea ce a transformat mulţi oameni în fiinţe nevrotice, care încearcă să trăiască o realitate care este complet scoasă din ceea ce ştiu, în mod instinctiv că este aşa şi prin urmare, complet contrar naturii lor.

Cuvântul lui Dumnezeu şi Mesagerul lui Dumnezeu.

Oamenii vor înţelege că pot găsi cuvântul lui Dumnezeu în toate Sfintele Scripturi din lume şi că nicio scriptură nu este mai autorizată sau mai completă decât alta, dar că fiecare în parte conţine o

mare înţelepciune şi fiecare conduce la o mai bună înţelegere a Unicului Lucru care există (TOT).

În acelaşi fel, oamenii vor înţelege că există mulţi mesageri ai lui TOT – că, fără îndoială, toţi oamenii de pretutindeni sunt mesageri şi că mesajul lor este viaţa lor, trăită. Asta, deoarece viaţa este un proces prin care viaţa primeşte informaţii despre viaţă, prin expresia vieţii însăşi. Viaţa îi spune vieţii despre viaţă, prin viaţă. TOT este chiar ceea ce arată a fi. Fiecare fiinţă umană este atât Mesagerul, cât şi Mesajul.

Un rezultat al acestei noi învăţături este că fiinţele umane nu vor mai încerca să-şi imagineze care e textul corect şi care e mesagerul adevărat. Pur şi simplu, vor privi mai în profunzime, ca să vadă care text şi care mesager le vorbeşte în acel mod cu ajutorul căruia ei să poată exprima şi trăi legătura lor cu Divinul şi să înţeleagă marile mistere şi minuni ale vieţii. Oamenii vor înceta să mai încerce să-i convingă pe alţii că mesagerul şi textul care a atins inima lor este singurul spre care ar trebui să-şi întoarcă faţa.

Războaiele şi uciderile în numele unui anume text sau mesager vor fi imposibil de justificat în aceste circumstanţe şi, pur şi simplu, vor dispărea.

Paradisul şi Iadul.

Oamenii vor înţelege că Universul nu este un teritoriu îndepărtat, separat de Paradis, dar că face parte din Singurul Teritoriu care există. Vor înţelege că Paradisul este experienţa călătoriei prin acel teritoriu într-o stare de extaz – stare ce poate fi atinsă în orice moment, indiferent unde se întâmplă să fii, pe acest teritoriu al vieţii.

Oamenii vor înţelege şi că viaţa nu este un sistem de răsplată şi pedeapsă, şi că nimeni nu e trimis în Iad sau condamnat de Dumnezeu.

Cel puţin un lider important al religiei lumii, Papa Ioan Paul al 2-lea, a clarificat deja acest lucru. În 28 iulie 1999, el a făcut în faţa audienţei papale, o declaraţie teologică ceţi taie răsuflarea.

„Osânda veşnică nu poate fi atribuită unei iniţiative a lui Dumnezeu, deoarece, în iubirea Sa milostivă, El nu vrea nimic altceva decât izbăvirea fiinţelor pe care El le-a creat”, a declarat Papa, în faţa unei lumi uluite.

„Osânda veşnică nu este niciodată iniţiativa lui Dumnezeu, ci o pedeapsă auto impusă, a celor care au ales să refuze iubirea şi milostenii lui Dumnezeu”, a adăugat pontiful. Şi ce este această „osândă veşnică”, la care ne referim? Este acea tortură fără sfârşit, într-

un loc plin de flăcări, numit iad? Nu, a spus Papa. Iadul, a anunţat el, nu există ca un loc anume, dar este „o situaţie în care cineva se află, după ce, în mod liber şi definitiv a renunţat la Dumnezeu, care este sursa vieţii şi a bucuriei”. Papa a spus că oamenii trebuie să fie foarte atenţi la modul în care interpretează descrierea biblică a Iadului „un foc de nestins” şi „un cuptor încins” – pe care le-a numit exprimări simbolice şi metaforice. Aceste frazeimagine au rolul de a „indica frustrarea completă şi goliciunea unei vieţi fără Dumnezeu”, a spus Ioan Paul.

Deci, care este adevărul? Există, cu adevărat, fiinţe umane în iad? Acesta este „ceva ce nu putem şti”, a spus Papa Ioan Paul al 2-lea.

Este o declaraţie remarcabilă, din partea liderului spiritual al uneia dintre cele mai mari organizaţii religioase din lume. Dacă s-ar fi pus această întrebare cu mai mult de 10 ani în urmă, ar fi existat foarte puţini preoţi, rabini, mulahi pe această planetă, care ar fi răspuns altceva decât imediatul şi fără echivoc „Da! Că doar asta vă spunem tot timpul!”. Dar, se pare că Papa a avut asupra acestui subiect unele idei noi, care sunt foarte mult în armonie cu

Noua Spiritualitate, deoarece ele elimină teama de Iad, ca unealtă teologică pe baza căreia-sa construit o întreagă spiritualitate, ce a afectat, în mod profund, omenirea.

Un rezultat al acestei noi învăţături: conceptul oamenilor despre viaţă, nu va mai fi modelat de o construcţie de tip câştig-pierdere a Vieţii de Apoi.

Vor fi formulate noi idei legate de experienţa pe care o trăim după moarte. Oamenii nu-şi vor mai structura vieţile, în funcţie de speranţa de a ajunge în

Rai sau teama de a merge în Iad. Vor înceta să facă lucruri extraordinare, şocante sau autodistructive, ca să obţină rezultatul favorabil. Vor descoperi noi motive ca să acţioneze aşa cum vor acţiona, să aleagă ce vor alege, să spună ce vor spune şi să gândească ce vor gândi. Vor crea acea nouă dimensiune a moralităţii, pe care omenirea o caută de atâta timp.

Viaţa.

Oamenii vor înţelege că viaţa nu este nicio şcoală şi nicio perioadă în care dai probe. Dacă Dumnezeu nu vrea nimic, nu există niciun motiv să dai probe. Dacă oamenii sunt Una cu Dumnezeu, nu există nimic ce trebuie învăţat, există doar necesitatea de a ne aminti

ceea ce a fost uitat.

Oamenii vor înţelege că viaţa nu e un chin în cursul căruia sufletul se luptă să ajungă înapoi la Dumnezeu, ci este mai degrabă un proces continuu, prin care sufletul caută să evolueze, să se dezvolte şi să experimenteze natura sa intrinsecă, cea care este nelimitată şi Divină. Va fi clar, de asemenea, că acest proces, numit evoluţie, nu se sfârşeşte niciodată, dar este experimentat veşnic de către suflet, la nivele diferite şi în forme de viaţă diferite.

Oamenii vor înţelege, de asemenea, că viaţa nu este limitată la ceea ce poate fi perceput prin cele cinci simţuri, ci este mult mai amplă şi mai profundă în dimensiune decât şi-au imaginat vreodată, sau au fost vreodată învăţaţi de către religie. Un rezultat al acestei noi învăţături este că mult mai multă atenţie i se va acorda acelei dimensiuni care nu este percepută prin cele cinci simţuri, iar aceasta va fi baza pentru o nouă înţelegere a vieţii şi a modului în care ea poate să devină o experienţă fericită şi minunată.

Viaţa nu va mai fi trăită cu un ochi îndreptat spre Viaţa de Apoi şi cu un ochi spre ceea ce este creat, exprimat şi experimentat la multe niveluri de percepţie, în Sfântul Moment de Acum. Oamenii vor

deveni pe deplin conştienţi că „acum” este Singurul Timp care Există.

Viaţa nu va mai fi trăită ca o luptă sau ca un efort „de a ne întoarce acasă” la Dumnezeu – ci, mai degrabă, ca o expresie a naturii intrinsece a fiecăruia, care curge liber şi care este nelimitată şi Divină. „A ajunge în Rai”, nu va mai fi scopul suprem al vieţii. A crea Paradisul, oriunde te-ai afla, va fi perceput ca obiectiv principal. Pentru a trăi acest lucru, oamenii nu vor avea nevoie să mărturisească niciun fel de păcate, să postească zile întregi, să facă pelerinaje, să meargă săptămânal la locuri de închinăciune, să plătească zeciuiala în mod regulat, să îndeplinească anumite ritualuri – deşi vor fi liberi să aleagă oricare dintre aceste lucruri, dacă aşa le place, dacă îi ajută să-şi amintească cine sunt ei în relaţia cu Dumnezeu, sau să se conecteze cu scopul lor.

Datorită înţelegerii lor mult mai profunde şi a bogatei experienţe personale de viaţă, în totalitatea ei, pentru oamenii de pretutindeni, viaţa în sine va deveni valoarea principală şi nucleul în jurul căruia gravitează tot înţelesul şi exprimarea spirituală.

Bărbatul şi Femeia.

Oamenii vor înţelege că Dumnezeu nu este nici

bărbat, nici femeie, că

Dumnezeu nu este de niciun gen.

Deoarece ideea de un Dumnezeu bărbat va fi respinsă ca simplistă şi neexactă, oamenii vor înţelege şi că bărbaţii nu le sunt superiori, în vreun fel, femeilor. Gândul că Dumnezeu vrea ca bărbaţii şi femeile să aibă roluri limitate în viaţă va fi abandonat, în favoarea unei imagini a unei egalităţi complete între sexe. Într-adevăr, în ceea ce i priveşte pe toţi oamenii de pretutindeni – indiferent de rasă, credinţă, gen, vârstă sau convingere sexuală – eliminarea superorităţii şi egalitatea absolută a indivizilor va fi Singurul Gând care Există. Un rezultat al acestei învăţături este că, din societatea noastră civilă, vor dispărea discriminarea şi abuzul asupra femeilor.

Căsătoria.

Oamenii vor înţelege căsătoria ca pe un instrument spiritual, o unealtă sacră, folosită de fiinţe evoluate, pentru a îndeplini programul sufletelor şi a duce la bun sfârşit acea parte a călătoriei lor, care implică reciprocitatea cu un anumit Altul, în scopul evoluţiei şi a permanentei recreări a Sinelui. De asemenea, vor înţelege că toate relaţiile umane sunt create pe baze sfinte – inclusiv relaţia intimă cu un

altul sunt foarte importante, că sfânta căsătorie este un contract cu un înţeles profund şi consecinţe extraordinare.

Oamenii vor înţelege că nu sunt două suflete care se întâlnesc din întâmplare, ci că fiecare întâlnire umană are un scop şi este încărcată cu daruri, că fiecare îmbrăţişare a inimilor şi parteneriatul sufletelor, fie el scurt sau de durată, înseamnă desfăşurarea unei înţelegeri mistice – invitaţia lui Dumnezeu de a experimenta şi a dezvolta conştiinţa, înţelegerea şi expresia Esenţei Divine a Fiinţei.

Un rezultat al acestei învăţături este că oamenii nu vor mai vedea căsătoria ca pe o oportunitate de a se completa pe ei înşişi, sau de a aduce ceva în vieţile lor – „ceva ce lipseşte” – ci de a sărbători faptul că nu lipseşte nimic, că ei sunt un întreg, Compleţi şi Perfecţi, exact aşa cum sunt, că vor evolua şi se vor dezvolta prin trăirea acestui miracol minunat al acestei relaţii atât de speciale.

Oamenii nu vor mai încheia căsătorii (sau nu vor rămâne în ele) din motive de siguranţă, deoarece vor înţelege că singura securitate adevărată constă nu în a deţine sau a poseda, nici în a fi deţinut sau posedat, nu în a cere sau a aştepta şi nici chiar în speranţa că

ceea ce cred ei că e necesar în viaţă, va fi furnizat de o altă persoană, ci mai degrabă, în cunoaşterea faptului că tot ce doresc. Iubirea, înţelepciunea, înţelegerea, intuiţia, puterea, compasiunea, forţa, toate se află chiar în ei înşişi.

Oamenii nu vor mai începe o căsătorie în niciun fel care iar limita, controla, împiedica sau restricţiona pe partenerii lor, sau pe ei înşişi, de la exprimarea liberă şi onesta celebrare a ceea ce este cel mai înalt şi mai bun în ei – inclusiv iubirea faţă de Dumnezeu, iubirea faţă de viaţă, iubirea faţă de oameni, iubirea faţă de muncă şi orice aspect al fiinţei lor care îi reprezintă în mod autentic şi le aduce bucurie.

În cele din urmă, oamenii nu vor vedea căsătoria ca pe ceva care le produce obligaţii, ci mai degrabă ca pe ceva care le oferă oportunităţi. Oportunităţi de evoluţie, de exprimare de sine, de aşi ridica viaţa la cel mai înalt potenţial, de a se vindeca de orice gând fals sau idee măruntă pe care au avut-o vreodată despre ei înşişi şi despre reunirea supremă cu Dumnezeu, prin comuniunea a doua suflete. Vor vedea căsătoria ca pe o adevărată Comuniune Sfântă… şi nu ca pe o uniune pe veci între o femeie şi un bărbat la bine şi la rău. O vor vedea ca pe o uniune între două

persoane care se iubesc şi care va dura atât cât vor cei doi, ca pe o călătorie prin viaţă împreună cu cel drag, ca partener egal, împărţind în mod egal atât autoritatea, cât şi responsabilităţile inerente în orice parteneriat, ducând împreună orice povară, bucurându-se în mod egal, de momentele de glorie. Ei vor înţelege că succesul mariajului se măsoară prin ceea ce-sa dat şi s-a primit, înţeles şi amintit, trăit şi vindecat şi prin progresul care-sa realizat.

Şi în cele din urmă, toţi oamenii vor înţelege că mariajul înseamnă muncă de echipă – muncă de echipă a doua suflete care au creat o echipă sfântă care să împlinească munca sfântă a vieţii însăşi, care este munca evoluţiei, şi expresia Divinităţii, prin experienţa unităţii. Aceia care vor avea cu adevărat, o uniune sfântă vor şti că aceasta este o uniune în trei, că echipa lor constă din fiecare în parte şi din Dumnezeu – şi că aceasta este Singura Echipă care Există.

Sex.

Oamenii vor înţelege că uniunea sexuală este o expresie glorioasă şi minunată a Unimii Fiinţei, o experienţă extraordinar de puternică şi profund încărcată de înţelesuri, a aspectelor celor mai intime

din punct de vedere fizic, emoţional, psihologic şi spiritual, pe care doi oameni le pot împărtăşi, şi o sărbătorire a iubirii şi a vieţii ce nu are egal în forma fizică.

De asemenea, ei vor vedea în mod clar că sexul nu este încărcat cu niciun fel de tabu, cu ce să faci şi ce să nu faci, ci că el are scopul de a fi trăit cu bucurie de către doi adulţi, în orice mod care aduce plăcere şi care respectă graniţele, dorinţele şi acceptul celor doi.

Oamenii vor înţelege, de asemenea, că şi corpul uman este sacru, nu ceva care stinghereşte, şi că nicio parte din el nu este altceva decât frumuseţe, iar acest corp, în întregul lui, poate fi arătat şi văzut fără a te ruşina.

Un rezultat al acestei învăţături este că sentimentul de vinovăţie şi de ruşine produs de sex va dispărea din familia umană. La fel se va întâmpla şi cu agresiunea sexuală. Exprimarea sexuală va fi ridicată la nivelul profundului, nu va fi niciodată coborâtă la nivelul profanului şi nimeni nu va mai gândi că energia spirituală şi cea sexuală nu se amestecă, ci, mai degrabă se va considera că energia sexuală reprezintă o frumoasă exprimare a energiei spirituale în formă fizică.

Mult mai mulţi oameni vor cunoaşte sexul tantric, în care experienţa sexuală este exprimată ca o uniune sacră. Tantra este definită ca „înţelegerea Unimii Sinelui cu lumea vizibilă” şi, atunci când sexul este experimentat ca fiind sacru, el este, în forma fizică, Singura Tantra care Există.

Homosexualitatea.

Oamenii vor înţelege că nu există formă sau modalitate în care exprimarea unei iubiri care este pură şi adevărată să fie considerată ca nepotrivită. Un rezultat al acestei învăţături este că oamenii pentru care atracţia sexuală pentru acelaşi gen e percepută ca naturală, nu vor mai fi denunţaţi, defăimaţi, condamnaţi, ostracizaţi, izolaţi, atacaţi sau omorâţi, de către oameni care sunt convinşi că fac Voia Domnului. Această persecuţie pe scară largă va fi stopată.

Iubirea.

Oamenii vor înţelege că iubirea nu este nici cuantificabilă şi nici condiţionabilă. Vor şti că termenul de „iubire condiţionată” este un oximoron şi că iubirea nu poate fi parcelată în loturi de mărimi diferite – dar, fie că e prezentă, fie că nu e, la un moment dat sau cu o anume persoană, ea reprezintă o

experienţă a Inimii, Minţii şi Sufletului, o expresie deplină a Esenţei Binecuvântate a Sinelui.

Pe măsură ce oamenii vor înţelege că iubirea nu este Cuantificabilă, vor vedea că poate fi exprimată în diferite feluri şi că aceste diferite feluri de iubire sunt ceea ce ei au confundat, în trecut, cu diferite nivele de iubire.

Deoarece va fi clar că Dumnezeu nu vrea nimic de la fiinţele umane şi le dă totul oamenilor, El va fi, în sfârşit, modelul suprem a ceea ce este iubirea şi înseamnă iubirea.

Un rezultat al acestei învăţături este că vălul de confuzie din jurul iubirii se va ridica, în sfârşit. Oamenii vor folosi termenul de „iubire”, ca să se refere la cu totul altceva decât ceea ce înseamnă ea acum, în cele mai multe dintre relaţiile umane. Nu va mai fi confundat cu cuvântul „nevoie”, sau folosit în locul lui. Termenul de „iubire” va fi profund respectat, întrucât va fi clar că este încărcat cu energie (aşa cum sunt toate cuvintele, dar acesta este într-o măsură foarte mare) şi produce vibraţii mai puternice şi total diferite decât, probabil, orice alt termen exprimat în diverse limbi ale omenirii, cu excepţia diferitelor denumiri ale Divinităţii. Într-adevăr, va fi clar că nu

există un termen universal comun tuturor limbilor, care să fie mai apropiat de captarea însăşi Esenţei lui Dumnezeu. Oamenii vor vedea, cu claritate, că pentru al. defini pe Dumnezeu cu un singur cuvânt, „iubire” este Singurul Termen care Există.

Liberul Arbitru.

Oamenii vor înţelege că voinţa lor este cu adevărat liberă. Vor şti că Dumnezeu nu-i va face niciodată să sufere consecinţe groaznice în Viaţa de Apoi, fiindcă ar fi făcut o alegere în detrimentul alteia, în cursul vieţii.

Un rezultat al acestei învăţături este acesta: contradicţiile vor fi scoase din promisiunile lui Dumnezeu făcute oamenilor şi acest lucru îi va inspira să elimine şi ei contradicţiile din propriile lor promisiuni făcute unii altora. O nouă definiţie a „libertăţii” va fi creată, una care va reflecta ceea ce acest cuvânt a fost intenţionat să însemne cu adevărat totala şi completa eliminare a limitărilor de orice fel.

Suferinţa.

Oamenii vor înţelege că Dumnezeu nu vrea ca cineva să sufere vreodată şi nu-i pretinde nici unei fiinţe să sufere fără rost sau fără de sfârşit, doar pentru „a avea o atitudine corectă” faţă de Dumnezeu,

sau pentru a face „ceea ce e bine”. Un rezultat al acestei învăţături este că, dacă au propriul control asupra circumstanţelor, oamenii nu vor pretinde ca el însuşi sau alţii să sufere dureri fizice continue, fără niciun rost, sau la nesfârşit. Oamenii vor înţelege, de asemenea, diferenţa între suferinţă şi durere observând că durerea este o experienţă obiectivă, iar suferinţa este bazată pe o decizie subiectivă.

Multe mame trăiesc durerile naşterii nu ca pe o suferinţă, ci ca pe o sărbătoare a vieţii însăşi, intensă şi plină de bucurie, ce produce ea însăşi viaţă, prin însuşi procesul vieţii. A te ridica la acest nivel de conştienţă, când e vorba despre tot ce înseamnă durere, aduce ridicarea conştiinţei proprii şi adoptarea unei schimbări de perspectivă, ceea ce poate să modifice cu totul, o întreagă experienţă. Astfel, conştiinţa este folosită ca o unealtă transformatoare, creând, în mintea umană, o experienţă a trupului care înfruntă evidenţa exterioară – şi o transmută, în acelaşi timp.

Banii.

Oamenii vor înţelege că banii reprezintă o energie ca oricare alta, că ea are o valoare neutră a sa proprie şi că ceea ce le conferă o anume valoare, este

ce anume se face cu ei. Vor înţelege, de asemenea, că Dumnezeu nu are nimic împotriva banilor, iar ideea că banii şi spiritualitatea nu merg împreună este total falsă.

Un rezultat al acestei învăţături este că oamenii se vor simţi eliberaţi de sentimentul de vinovăţie în raport cu banii, iar societatea, în general, îşi va schimba atitudinea faţă de bani, făcând astfel posibil ca persoanele care fac lucruri bune pentru lume – chiar şi aceia care îndeplinesc „lucrarea Domnului”.

— Să câştige atât cât pot sau cât doresc, fără a se considera că acesta este un lucru greşit.

Va deveni evident faptul că, pentru ca societatea să poată funcţiona la cel mai înalt nivel, cea mai mare recompensă ar putea fi oferită persoanelor care înalţă societatea la cele mai mari valori – şi nu invers.

Moralitatea.

Oamenii vor înţelege că moralitatea nu este de neschimbat, sau că este dictată de ce Vrea Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu vrea absolut nimic.

Un rezultat al acestei învăţături este că oamenii vor hotărî să definească singuri moralitatea, refuzând să cedeze autoritatea vreunei organizaţii sau instituţii. Rezultatul acestui lucru va fi acela că principiile

morale contemporane vor reflecta, într-un mod mult mai autentic, comportamentele contemporane. Astfel, oamenii vor fi capabili să acţioneze, să se comporte în felul obişnuit în care o făceau până acum – dar fără să se simtă vinovaţi sau fără teama de a fi judecaţi, scoşi în afara societăţii sau condamnaţi.

Argumentul că, dacă se întâmplă acest lucru, valorile omenirii vor scădea, nu va fi validat, deoarece oamenii dat fiind nivelul mai înalt de responsabilitate faţă de ei înşişi, se vor ridica pe trepte mai înalte de măreţie, în crearea şi exprimarea a cine sunt ei cu adevărat.

Ei vor vedea că scopul şi miracolul vieţii este de a ne recrea pe baze noi, în mod constant, în următoarea cea mai Măreaţă Versiune a celei mai Grandioase Viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine suntem Noi ca specie, ca indivizi şi ca fiinţe Divine, într-un univers cauzal.

Moartea.

Oamenii vor înţelege că moartea nu există. Vor şti că oportunitatea de a învăţa şi de a evolua nu se termină nicio dată, că vremea de a fi răsplătiţi sau pedepsiţi pentru modul în care neam trăit vieţile nu va veni niciodată, deoarece viaţa nu este o propunere de

răsplatăşipedeapsă, ci mai degrabă un proces de evoluţie continuă şi fără de sfârşit, de expansiune, de autoexprimare, autocreare şi auto-împlinire.

Moartea va fi înţeleasă ca fiind, pur şi simplu, doar o pură tranziţie – o modificare glorioasă în cadrul experienţei unui suflet, o schimbare la nivelul conştiinţei noastre o eliberare, o îndepărtare de durere, o victorie în procesul etern al evoluţiei.

Un rezultat al acestei învăţături este că mulţi oameni vor şti că moartea nu e ceva de care trebuie să se teamă, ci o parte minunată a unei experienţe minunate, numită Viaţă. Oamenii vor vorbi despre moarte în mod liber şi fără tristeţe inutilă. Nu se vor mai simţi datori să se agaţe de viaţă, atunci când sunt în suferinţă şi pe moarte, deoarece vor şti că nu există altceva DECÂT viaţă şi, ca atare, nu există motiv să se agaţe de Singurul Lucru care Există, Suferinţa nesfârşită, la încheierea timpului unei persoane, într-o anumită formă fizică, nu va mai fi necesară sau considerată a fi o chestiune de integritate morală, mai mult decât în cazul altor forme de viaţă. Aceasta nu înseamnă că aţi suprima viaţa, ca metodă de a scăpa de anumite dificultăţi sau momente de tristeţe, va fi sau este încurajată. Va fi de la sine înţeles că viaţa în

forma fizică prezentă este un dar minunat şi nimeni nu va dori să-l arunce, ca să scape de provocările vieţii. Din contră, la cel mai profund nivel, va înţelege că poate fi folosită pentru a trăi experienţa a cine suntem noi cu adevărat.

În acest fel, precum şi în multe alte feluri, vieţile personale vor fi extrem de diferite, atunci când oamenii vor crea o nouă spiritualitate.

Imaginativă nişte relaţii personale cu toţi ceilalţi, care să nu mai fie bazate pe necesitate, ci care se creează într-un mod mai profund, dintre experienţă a împlinirii personale, a puterii personale şi a expresiei personale a lui mai înalt gând despre tine însuţi şi despre ceilalţi, gând ce sălăşluieşte în fiecare dintre noi!

Imaginativă dragostea care se naşte nu din simţământul că „nu pot trăi fără” o anume persoană, ci din conştiinţa faptului că expresia şi experienţa Sinelui tău cel mai măreţ, mai înalt şi mai deplin nu depinde de o altă persoană, ci îmbogăţeşte imens orice fiinţă a cărei viaţă aţi atins-o, oferindu-vă posibilitatea de a iubi cu adevărat, din poziţia celui care dăruieşte!

Imaginativă o carieră şi o muncă care să fie

percepute ca o bucurie şi o sărbătoare a ceea ce este mai înalt şi mai bun în voi şi cea mai fericită experienţă a Cine sunteţi.

Imaginativă o viaţă fără frica de Dumnezeu şi fără sentimentul de vinovăţie pentru cea mai mică încălcare a ceea ce vă imaginaţi că sunt Legile lui

Dumnezeu!

Imaginativă libertatea sufletului, a minţii şi a corpului, care ar putea fi trăită atunci când veţi înţelege, în sfârşit, că sunteţi cu adevărat Una cu Dumnezeu! Imaginativă puterea pe care o veţi experimenta – puterea de a crea viaţa visurilor voastre şi de a-i ajuta şi pe alţii să o creeze pe a lor.

Imaginativă sfârşitul frustrărilor, a neliniştilor şi grijilor pentru ziua de mâine – ca să nu mai vorbim despre tristeţea şi sentimentele neplăcute ce nu par a putea fi alungate, pentru lucruri care s-au întâmplat ieri – când vă veţi da seama că nimic nu poate fi în neregulă, că toate lucrurile sunt perfecte aşa cum sunt, că Dumnezeu nu cere nimic diferit din partea voastră, cu excepţia a ceea ce chiar sunteţi, a ceea ce chiar faceţi şi a ceea ce aveţi chiar acum1

În cele din urmă, imaginativă că trăiţi experienţa de a venera şi de a vă minuna de măreţia vieţii,

exprimându-vă pe voi înşivă, CA VOI, în viaţa de zi cu zi, datorită minunatei voastre conştiinţe extinse.

Aceasta este doar o fărâmă din ceea ce ar putea fi viaţa în zilele unei Noi

Spiritualităţi – şi nici măcar nu trebuie să aşteptaţi ca întreaga omenire să creeze această experienţă, la modul colectiv. Toţi oamenii pot începe prin a crea acest lucru în mod individual – pentru ei înşişi şi pentru cei a căror vieţi o ating. De fapt, aceasta este ceea ce viaţa vă invită să faceţi! Este ceea ce

Dumnezeu vă cere să faceţi, chiar acum!

Pe măsură ce ne pregătim cu toţii să facem ceea ce ni se cere să facem, pe măsură ce decidem dacă să decidem cine suntem noi, în relaţie unii cu alţii, în relaţie cu viaţa şi în relaţie cu Dumnezeu, ar fi benefic să dezvoltăm în continuare ceea ce am făcut aici, în această carte. Zilnic, putem analiza, în mod obiectiv, orice credinţă despre Dumnezeu şi despre Viaţă şi să decidem dacă vreunele dintre ele mai sunt eficiente sau, din contră, nu mai funcţionează.

Aceasta înseamnă să aruncăm o privire foarte atentă asupra fiecărui domeniu din viaţa noastră – aşa cum am făcut aici – şi să observăm ce anume ne

spunem unul altuia despre ele şi ce anume ni se spune, de către acei pe care îi considerăm autorităţi în viaţa noastră. Atenţie mare!

Este vorba de a continua autoexplorarea despre care vorbim noi acum.

Să presupunem că vă gândiţi serios la propriul mariaj, la cel al unui prieten, sau al unuia dintre copii. Căsătoria este ceva ce vă preocupă. Este un moment minunat pentru a ne întreba: mai există şi alte credinţe, în afara celor examinate aici şi care ar putea să tulbure cunoştinţele noastre despre adevărul legat de căsătorie?

Am analizat căsătoria mai devreme, dar haideţi să mai aruncăm o privire.

Să facem o analiză mai amănunţită a „poveştilor” culturii noastre, în legătură cu acest subiect. Să examinăm ce anume înţelegem despre căsătorie, din una dintre sursele autorizate ale omenirii, Sfânta Biblie.

1. Este acceptat ca o căsătorie să constea dintre uniune dintre un bărbat şi una sau mai multe femei (2 Sam. 3: 5)

2. Căsătoria nu încalcă dreptul unui bărbat de a-şi lua concubine pe lângă soţie sau soţii (2 Sam. 5: 13;

1 Regi 11: 3;

2 Cronici 11: 21)

3. O căsătorie este considerată validă, numai dacă soţia este virgină. Dacă se descoperă că soţia nu este virgină, mariajul este considerat desfăcut şi femeia va fi executată (Deut. 22: 1321)

4. Este interzisă căsătoria între un drept credincios şi un necredincios

(Gen. 24: 3; Num 25: 19; Ezra9: 12)

5. Dacă un om căsătorit moare fără copii, fratele acestuia trebuie să se căsătorească cu văduva. Dacă el refuză să se căsătorească cu văduva, sau în mod deliberat nu îi oferă copii, trebuie să plătească o amendă şi să fie pedepsit, în modul hotărât, de către lege (Gen. 38: 610; Deut. 25: 510)

Desigur că nimeni nu sugerează că Biblia ar trebui interpretată la modul literal. Este de înţeles că aceste articole, ca şi alte pasaje – din toate sursele şi pe mai multe teme – ne indică, pur şi simplu, contextul istoric în cadrul căruia sunt conţinute mesaje mai generale, atemporale.

Şi exact aici este punctul cheie.

Istoria este istorie, dar dacă încercăm să aplicăm istoria, literalmente, la timpurile prezente, nu putem

face nimic altceva decât să o repetăm. Şi nu cred că mulţi dintre noi ar vrea să facă acest lucru.

Dacă, pe măsură ce revedem o parte din trecutul colectiv al omenirii, vom avea curajul să confirmăm faptul că unele dintre ideile noastre istorice despre Dumnezeu şi despre Viaţă nu mai funcţionează, atunci înseamnă că deschidem porţile pentru idei noi, cu care să le înlocuim pe cele vechi. Cheia pentru acest lucru este să facem primul pas. Pur şi simplu, trebuie să vrem cu adevărat să admitem că unele din ideile noastre despre Dumnezeu şi despre Viaţă nu mai funcţionează.

Fiţi îngăduitori cu voi înşivă, pe măsură ce vă apropiaţi de acest lucru, înţelegând că în termeni evoluţionişti. Noi, oamenii, suntem fără îndoială nişte copii şi astfel putem fi iertaţi pentru încăpăţânarea şi incapacitatea noastră de a vedea şi de a înţelege anumite lucruri – cu atât mai puţin să le şi acceptăm.

Multor oameni le place să creadă că suntem o specie extrem de evoluată. De fapt, omenirea abia a depăşit faza copilăriei pe această planetă. În cartea lor, O Lume Nouă, O Minte Nouă, Robert Ornstein şi Paul Ehrlich plasează acest aspect într-o perspectivă uimitoare, într-un paragraf care ne tulbură mintea:

Să presupunem că istoria Pământului poate fi aşezată într-un singur an calendaristic, data de 1 ianuarie, miezul nopţii, reprezentând originea Pământului, iar miezul nopţii, 31 Decembrie, momentul prezent. Fiecare zi a

„Anului” Pământului ar reprezenta 12 milioane de ani ai istoriei prezente: pe această scară, prima formă de viaţă – o simplă bacterie – ar fi apărut cândva, în luna februarie. Forme de viaţă mai complexe vor apărea mult mai târziu; primii peşti apar în jurul datei de 20 noiembrie. Dinozaurii sosesc în jurul lui 10 decembrie şi dispar în ziua de Crăciun. Primii dintre strămoşii noştri, recunoscuţi ca fiinţe umane, nu îşi vor face apariţia până în după-amiaza zilei de 31 Decembrie. Homo sapiens – specia noastră – ar apărea pe la ora 11: 45 p.m. Tot ce-sa întâmplat în istoria scrisă a omenirii sar petrece în ultimul minut al anului.

Vedem astfel cam unde ne situăm, pe o scară a desfăşurării evenimentelor. În cartea lor, Robert Ornstein şi Paul Ehrlich construiesc un caz puternic, explicând faptul că specia umană este atât de primitivă, încât creierele noastre nu sau dezvoltat suficient ca să proceseze, în mod eficient, datele pe

care viaţa însăşi ni le oferă zilnic.

Oare am putea include aici şi datele care ne sunt oferite de Dumnezeu? Bineînţeles – şi chiar facem acest lucru.

Dar asta nu este o veste proastă. Din contră, deoarece pe măsură ce ne demonstrează, într-un mod spectaculos, unde ne aflăm acum, ne arată şi unde suntem capabili să ajungem. Dacă ne dă motive să înţelegem cum am devenit ceea ce am devenit, ne oferă acelaşi motiv ca să vedem acum, în mod foarte clar, cum putem deveni ceea ce alegem să devenim.

Ne aflăm acum în cel mai captivant moment care a existat vreodată de când suntem aici. Pe scara Ornstein Ehrlich, omenirea este pe cale să intre în Minutul Doi. Sunt convins că suntem gata să abandonăm scenariul perimat pe carelam trăit cel puţin o dată până acum, şi în care tehnologia depăşeşte capacitatea noastră spirituală de a o utiliza, să abandonăm reacţia noastră reptiliană de „luptăsaufugi”, pe care o folosim în aproape orice situaţie în care ne simţim ameninţaţi. Şi, mai ales, suntem gata să abandonăm Insistenţa noastră pentru Teologia Separaţiei, această teologie fiind considerată ca ultimă expresie despre Cum Stau lucrurile în

Univers. Putem să ne lărgim conştienţa, pentru a include posibilităţi care nu au existat niciodată în experienţa umană. Sunt convins că acum suntem gata să dovedim că Shakespeare avea dreptate când spune în piesa Hamlet. „Există mai multe lucruri în Cer şi pe Pământ decât aţi visat vreodată în filosofia voastră”.

Mai există un subiect pe care trebuie să-l abordăm aici şi care e pe departe, cel mai captivant. Este vorba despre cum să creăm viaţa, aşa cum ne-ar place să o experimentăm pe această planetă.

Mai devreme am explorat două întrebări fundamentale ale Teologiei.

Acestea erau:

1. Cine şi Ce este Dumnezeu?

2. Ce vrea Dumnezeu şi de ce?

Răspunsurile la aceste întrebări erau:

1. Dumnezeu este viaţă şi totul în viaţă.

2. Dumnezeu nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu are şi este tot ce

Dumnezeu ar putea dori.

Acum, dacă aceste răspunsuri sunt corecte, urmează în mod logic o a treia întrebare:

3. Deci, care este scopul lui Dumnezeu şi care este rolul lui Dumnezeu?

Sau, ca să fim mai direcţi: care este scopul de a avea un Dumnezeu? Există un lucru pe care trebuie să-l precizăm – şi anume, că nu este nicio separare. Pur şi simplu „separarea” ca aspect de viaţă nu există. Toate lucrurile din viaţă sunt combinate, coagulate, îmbinate, conectate – Creatorul şi Cel Creat sunt Una. Şi ce dacă?

ASTA e totul?

Noi şi Dumnezeu suntem Unul şi acelaşi lucru? În aceasta constă Noua

Spiritualitate?

Nu. Este mai mult de atât. Există mai mult decât faptul că Dumnezeu este totul.

Dumnezeu poate fi folosit. ACESTA este scopul de al. avea pe Dumnezeu. Mai devreme am precizat că există un motiv foarte bun de a crede în Dumnezeu.

De asemenea am spus că acesta este motivul. Forţa, puterea, energia, tot ce înseamnă viaţa însăşi poate fi folosit cu rezultate consistente şi previzibile. Ce interesant că acest punct de vedere este subliniat mereu şi mereu, în învăţăturile tuturor religiilor!

Toate religiile ne învaţă că puterea lui Dumnezeu poate fi folosită.

Majoritatea ne învaţă să ne îndreptăm în afara

noastră, pentru a accesa această putere. Noua spiritualitate invită oamenii să se îndrepte spre interiorul lor. Noua învăţătură va fi:

DACĂ NU TE ÎNTORCI SPRE INTERIOARUL TĂU, NU VEI AVEA NIMIC.

Jean Huston, antropologist şi expert în ştiinţe sociale, exprimă acest lucru, într-un mod foarte elocvent în cartea sa, Salt peste timp. Ea spune:

„Oamenii sunt precum vitraliile. Ei strălucesc, dar când se aşterne întunericul, adevărata lor frumuseţe se dezvăluie doar dacă lumina vine din interior”.

Această idee-sa strecurat în cultura comună a omenirii. Probabil că cea mai memorabilă exprimare, pentru generaţia tânără, a fost o propoziţie elocventă, a unui celebru producător de filme sciencefiction: „Forţa e cu tine”.

Acum întrebarea care urmează este: cum să îl folosim pe Dumnezeu?

E simplu. Gând, cuvânt şi faptă.

Ceea ce gândeşti, ceea ce spui şi ceea ce faci este felul în care îl foloseşti pe Dumnezeu.

Acestea sunt cele trei Unelte ale Creaţiei – iar ele sunt perfecte. Sunt absolut măreţe. Sunt eficiente.

Gândeşte numai la ceea ce vrei să experimentezi, spune numai ce vrei să existe cu adevărat, fă numai ceea ce alegi să demonstrezi ca fiind Realitatea ta cea mai măreaţă.

Priveşte îndeaproape. Nu este exact ceea ce a făcut orice maestru? A

făcut vreun maestru mai mult de atât?

Nu.

Într-un cuvânt, NU!

Dar acum descoperim un alt secret. Când doreşti ceva anume, încearcă să afli ce trăiri îţi imaginezi că vei avea, dacă ai obţinut acel lucru. De ce? Deoarece – şi aici este cheia, de o importanţă uriaşă – întotdeauna sufletul tău caută o experienţă interioară şi nu o experienţă din afara lui. Majoritatea oamenilor gândesc că ceea ce vor se află în afara lor. Nu este. Este în interiorul lor. Este ceea ce omenirea caută mereu şi „trăire” este cuvântul cu care am denumit această experienţă.

Aceasta este cea mai eliberatoare înţelegere a lucrării de evoluţie personală, deoarece înseamnă că în niciun moment nu se cere ceva exterior persoanei tale, pentru a cunoaşte pacea interioară şi bucuria interioară.

Aceasta este exact ceea ce Dumnezeu ştie în orice moment. Aceasta e ceea ce Dumnezeu ESTE. Şi de aceea e posibil să poţi spune, în mod categoric că, ceea Ce vrea Dumnezeu de la oameni este absolut nimic.

Nici tu nu vei vrea nimic, atunci când îţi vei da seama că tot ceea ce căutai erau de fapt trăirile, că doar atât ai căutat tot timpul şi că orice ai dori să trăieşti ca experienţă se află în interiorul tău, în orice moment.

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Prin sentimente, sufletul tău îi vorbeşte minţii despre cine eşti tu şi despre legăturile tale cu Tot Ce Există. Pe parcursul întregii vieţi încerci să simţi ce simţeai înainte de separarea de Tot Ce Există. După asta ai tânjit, fără să fii capabil să identifici acest lucru, dar pe care-lai ştiut întotdeauna. Este impulsul vieţii însăşi.

Prin sentimente experimentăm toate evenimentele exterioare. Acest lucru nu este valabil şi pentru formele inferioare de viaţă. Ken Keyes Junior subliniază acest aspect într-o altă carte a sa, Calea spre fericirea întregii vieţi. Dacă te muşcă un şarpe, asta nu înseamnă că este supărat. Şerpii nu ştiu nimic

despre supărare. Ei nu au astfel de sentimente. Acţionează doar din instinct, instruiţi de un creier reptilian limitat să acţioneze în conformitate cu necesităţile de supravieţuire, obţinute de la anumiţi stimuli exteriori. Un şarpe nu poate reacţiona la stimuli interiori. Pentru că nu are niciunul.

Un mamifer, în schimb, îi are pe amândoi. Creierul mamiferelor-sa dezvoltat după creierul reptilian, pe măsură ce formele de viaţă au continuat să evolueze pe Pământ. Este vorba de al doilea nivel al creierului şi aici sunt experimentate sentimentele. Un leu poate deveni furios, dacă cineva îi ameninţă teritoriul. Un leu reacţionează în conformitate cu necesităţile de supravieţuire, bazate pe stimuli exteriori, dar şi interiori.

O fiinţă umană are un al treilea nivel de dezvoltare a creierului. Creierul uman este locul unde se manifestă gândirea, logica şi raţiunea. Este locul unde datele obţinute de la ambii procesori de senzaţii şi de sentimente (creierul reptilian şi creierul mamiferelor) sunt puse la un loc, analizate şi înţelese la un nivel superior. Este locul unde se iau deciziile conştiente, pe baza tuturor surselor de informaţii. Diferenţa între deciziile conştiente şi cele inconştiente

constă în faptul că, aici, conştiinţa ia în considerare consecinţele.

Când fiinţele umane acţionează fără să se gândească la rezultatul acţiunilor lor, se spune că acţionează „precum animalele”. Noi suntem animale, bineînţeles. Suntem mamifere şi avem creier de mamifere, construite pe creierul reptilian. Avem exact aceeaşi reacţie de „luptăsaufugi”, ca şi şerpii. Avem exact aceeaşi mânie ca şi leii. Şi avem şi capacităţile de a raţiona ale formelor mai înalte de viaţă, ăla fiinţelor evoluate. Dar bineînţeles că trebuie să le şi folosim. Iar sentimentele reprezintă o unealtă excepţională a creierului, pe care majoritatea oamenilor nu o folosesc în modul cel mai eficient. Majoritatea oamenilor îşi petrec viaţa reacţionând la sentimente, mai degrabă decât să le folosească pentru creaţie.

Acum, înainte să ne despărţim, vreau să împărtăşesc cu voi această extraordinară informaţie. Aceasta răspunde, în mod direct, întrebării: „Dacă Dumnezeu nu vrea nimic, atunci care este scopul de a avea un Dumnezeu?”

Scopul de a avea un Dumnezeu este acela de a folosi esenţa şi energia care ESTE Dumnezeu şi care

este viaţa, într-un fel care îţi permite să creezi propria ta experienţă, prin urmare, să devii ceea ce este Dumnezeu: creatorul.

Datorită felului în care ai fost construit de Dumnezeu (adică, datorită modului în care este Dumnezeu), orice sentiment poate fi trăit fără existenţa unui eveniment corolar stimulator, ce vine din afară. Acesta este fără îndoială, unul dintre cele mai măreţe secrete ale vieţii. Acesta este modul în care lucrează Dumnezeu.

Ştiai că poţi să te gândeşti, pur şi simplu, la un eveniment şi să captezi trăirile pe care vrei să le experimentezi.

Priveşte un film de groază – sau unul romantic. Nu e necesar să treci printr-o experienţă exterioară cu propriul tău corp, ca să simţi ceea ce simte persoana din film. Poţi chiar să ştii foarte clar că persoana pe care o vezi pe ecran nu este implicată în acţiune, ci doar interpretează un rol. Chiar nu contează. Oricum vei trăi aceleaşi simţăminte. Producătorii de filme numesc acest lucru „a obţine încrederea publicului”. Sarcina lor este să facă un film atât de realist, încât tu ajungi să-ţi anihilezi neîncrederea.

Poţi să foloseşti aceeaşi tehnologie cu ecranul

minţii tale, plasându-te în rolul principal şi pornind acţiunea! Poţi să trăieşti orice senzaţie doreşti, în orice moment doreşti. Iar acum urmează adevăratul miracol. Adesea vei descoperi că, prin crearea unei anume trăiri interioare, poţi crea un eveniment în afara ta.

Ai perceput clar ce-am spus? Nu e o afirmaţie de doi bani! Este vorba de un anunţ de o importanţă enormă. Crearea unei trăiri în interiorul tău poate crea un eveniment în afara ta. Acest lucru se întâmplă deoarece trăirile, sentimentele, mişcă energia – iar energia este materia din care e făcută viaţa.

Acest fenomen este abordat, cu o extraordinară acurateţe, într-o carte clasică, Puterea gândirii pozitive, scrisă acum peste cincizeci de ani, de reverendul Doctor Norman Vincent Peale, un preot creştin, care a înţeles că simţămintele sunt un dar de la Dumnezeu care ne conferă puterea creaţiei. Această carte-sa vândut în milioane de exemplare şi încă se mai vinde.

O privire asupra acestui proces, puţin mai modernă şi nu de orientare creştină, este oferită de cartea contemporană „Cere şi ţi se va da”, scrisă de Esther şi Jerry Hicks, care ne vorbeşte despre puterea

bucuriei – cum să intri în contact cu ea, cum să o creezi şi cum să o foloseşti ca pe o unealtă minunată, pentru a-ţi crea experienţe bogate şi depline.

Faptul că poţi crea ceva, imaginându-ţi acel lucru cu mintea ta, văzând-u l ca şi când s-ar fi împlinit deja şi dându-ţi voie să experimentezi trăirile asociate cu acesta, reprezintă dovada celei mai măreţe ştiri de care omenirea a auzit vreodată: Dumnezeu nu vrea nimic.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ceva specific din partea noastră, e greu de crezut că ne-ar fi atribuit puterea de a crea ceva ce noi vrem. Şi totuşi, noi avem această putere. Credeţi acest lucru? Dacă nu, atunci bineînţeles că nu aveţi nicio putere – deoarece voi vă folosiţi puterea, pentru a crea realitatea că nu o aveţi!

(„Facăvise după credinţa voastră.”)

Dumnezeu îi spune omenirii un singur lucru: „Vrerea mea pentru voi este vrerea voastră pentru voi”. Acest lucru deschide spaţiul pentru miracole. Miracole personale, în propria voastră viaţă, de zi cu zi.

Acesta este modul în care Dumnezeu se îngrijeşte de voi. Dumnezeu se îngrijeşte de voi, oferindu-vă puterea de a vă îngriji voi înşivă. Fiecare

fiinţă umană are capacitatea de aşi crea propria realitate, în orice moment de acum. De aceea, Acum este cel mai important moment care există – punct de vedere demonstrat elocvent de Eckhart Tolle, în cartea sa extraordinară „Puterea prezentului”.

Şi nu ceea ce faci în momentul prezent este cel mai important element în procesul creaţiei, ci modul în care simţi. Sentimentele tale, trăirile tale sunt cele care îţi creează realitatea interioară, iar realitatea ta interioară îţi creează experienţa exterioară.

Acest lucru te pune exact în scaunul şoferului. Din nefericire, mulţi oameni nu ştiu să conducă. Ei nu deţin controlul, deoarece simţămintele lor pot adesea să-i domine şi să-i conducă. Deseori, acţiunile lor din astfel de momente, le afectează întreaga viaţă.

Aud atât de des acest lucru în seminarile „Recreează-te pe Tine însuţi”, pe care le susţin în lumea întreagă. Pe parcursul acestor seminarii intensive, le spun participanţilor: „Poţi să ai orice fel de sentimente doreşti. Sentimentele pot fi Lucruri pe care le-ai Ales şi nu Lucruri pe care trebuie să le înduri”.

Le spun participanţilor că simţămintele sunt create de gânduri şi că fiecare gând nu este altceva

decât o idee invocată în mintea voastră, care nu este realitate, ci doar o simplă idee – ideea voastră DESPRE realitate.

O parte din ceea ce facem în seminarile „Recreează-te pe Tine însuţi” este de a invita oamenii să renunţe la „povestea” lor. O poveste, în vocabularul meu, este, de la început până la sfârşit, un scenariu pe care îl creăm în mintea noastră, despre cineva sau despre ceva, bazat pe un Gând iniţial, care-sa ivit pe neaşteptate în mintea noastră – de obicei, născut în urma unei judecăţi.

Odată ce ai înţeles acest lucru, literalmente poţi să hotărăşti să simţi în orice fel doreşti, în legătură cu orice experienţă pe care o ai – şi, în acel moment, să o trăieşti într-un mod absolut nou, dacă asta este ceea ce ai ales. Ai putea să decizi chiar înainte ca lucrurile să se întâmple, ce anume vei simţi în anumite condiţii sau circumstanţe.

Există o povestire despre un bărbat care, conducând noaptea târziu pe un drum de ţară, a avut o pană de cauciuc. A deschis cutia de scule şi a descoperit că nu avea cric. A privit împrejur şi-a spus: „Poate găsesc pe cineva prin împrejurimi, care să îmi împrumute un cric” şi a pornit în josul drumului. Apoi,

pe măsură ce mergea, a început să-şi creeze propria poveste despre tot ce se întâmpla.

„Sunt în mijlocul unui drum pierdut de ţară”, se plângea el. „Nu cred că există vreo casă la kilometri împrejur” Dar, deodată, îi apăru în faţa ochilor o fermă. „Este atât da târziu” şi-a spus. „Probabil că nu mai e nimeni treaz la ora asta”. Atunci văzu o lumină în fereastră. „Cred că e doar un felinar de noapte”, îşi spuse el, din nou. „Întreaga familie doarme liniştită, iar fermierul a lucrat din greu întreaga zi la câmp şi e imposibil să se scoale, iar eu va trebui să bat la poartă la nesfârşit, până când fermierul se va trezi furios că l-am scos din pat, iar când îi voi spune că am nevoie de un cric, o să îmi spună: „Of Doamne, omule, vrei acum să mă îmbrac şi să mă duc până la hambar, ca să-ţi caut unul! Şi va fi cu adevărat supărat, aşa că îmi va trânti uşa în faţă şi…”

Între timp, omul ajunse la poarta fermei, într-o stare de agitaţie de nedescris. A bătut în poartă cu putere – iar poarta-sa deschis aproape instantaneu. „Da? A spus mirat, fermierul. „Ce fel de om eşti tu, să te porţi în felul ăsta? Nu poţi să vezi că am un necaz? Ceea ce voiam era doar o mică favoare! Pur şi simplu, aveam nevoie de un cric. Aşa că să nu cumva să te

gândeşti să-mi trânteşti uşa în nas. Moment în care fermierul chiar a trântit uşa. Cu greu aş crede că nu există vreun om în viaţa asta, care să nu aibă cel puţin o versiune similară a ceea ce-sa întâmplat în propria sa viaţă. E vorba despre o experienţă greu de înţeles, deşi a fost creată de unul dintre cele mai puternice instrumente folosite vreodată de oameni. Cei mai mulţi îl folosesc în mod involuntar.

Acest proces de a ne decide dinainte trăirile poate fi folosit într-un mod pozitiv sau într-un mod negativ şi, din păcate, cel mai des este folosit de oameni într-un mod negativ – deoarece, de obicei, oamenii nu ştiu că îl folosesc şi, de fapt, neagă faptul că îl folosesc. Acest gând anticipat despre ceva, născut de o judecată înaintea faptului, se numeşte prejudecare sau prejudecată.

O persoană poate să aibă „prejudecăţi” sănătoase sau „prejudecăţi”.

nesănătoase. Prejudecăţile nesănătoase sunt judecăţi pe care le faci dinainte şi care îţi produc stres sau reacţii negative, precum supărare, resentimente sau teamă. Prejudecăţile sănătoase sunt judecăţi pe care le faci dinainte şi care îţi produc reacţii pozitive, precum pacea interioară, bucuria interioară sau o

stare de bine.

Poţi să priveşti spre anumite evenimente anticipate în viaţa ta (multe dintre ele sunt mult mai uşor de prevăzut decât ţi-ai putea imagina) şi poţi să decizi, chiar înainte ca aceste incidente să se întâmple, ce vei simţi legat de ele. Acest lucru ar putea să pară a fi „calculat” – şi chiar aşa şi este! Nimic nu e

„Greşit” în a fi calculat, mai ales atunci când plănuieşti cele mai bune rezultate emoţionale pentru tine şi cei apropiaţi. Aceasta este ceea ce eu numesc Prejudecată Pozitivă. Poţi crea şi o nouă percepţie despre ceea ce se întâmplă chiar aici, chiar acum.

Byron Katie, creatoarea procesului pe care ea îl numeşte Lucrarea, vorbeşte cu o minunată claritate despre toate acestea, în cartea „A Iubi Ceea Ce

Este”, scrisă împreună cu Stephan Mitchell. Lucrarea este foarte similară cu

„Procesul A Ceea Ce Este”, pe care îl folosesc în seminarile „Recreează-te pe Tine însuţi”. Ambele invită oamenii să privească la modul în care gândesc despre ceva, opus experienţei lor concrete şi reale. Adică, „povestea” lor, opusă realităţii „cu picioarele pe pământ” sau „din această clipă”.

Când oamenii sunt dispuşi să renunţe la „povestea” lor, percepţia li se schimbă şi se întâmplă lucruri surprinzătoare. Iar când sunt dispuşi să renunţe la „povestea” lor despre Ce vrea Dumnezeu, viaţa întreagă se poate schimba.

Există puţine lucruri în viaţă, pe care le trăim pentru prima dată ca experienţă. Teamă nu este o primă experienţă pentru nimeni. Nici mânia. Şi nici iubirea. Toate au mai fost trăite şi înainte.

De fapt, în acest moment al vieţii tale, ar fi perfect adevărat să spui că nu eşti capabil să ai o nouă experienţă emoţională, pentru simplul motiv că nu există niciuna. Tot ce este nou sunt condiţiile sau circumstanţele exterioare, care creează sau stimulează experienţa emoţională pe care o ai. Chiar şi acestea nu sunt foarte noi. Sunt, pur şi simplu, variaţiuni pe aceeaşi temă. Sunt mecanisme declanşatoare, care reamintesc o experienţă fizică anterioară şi te invită la o reacţie emoţională. Despre asta este vorba: invită să reacţionaţi sau să acţionaţi din nou, aşa cum aţi mai făcut-o şi înainte.

Acest lucru se întâmplă când folosim creierul nostru inferior – combinaţia între creierul reptilian şi creierul de mamifer, despre care am vorbit mai

înainte.

Această parte din creierul nostru nu poate face diferenţa. Nu cunoaşte diferenţa între lucruri. Nu poate defini timpul. Nu poate separa un moment de alt moment, nicio persoană de altă persoană. Gândeşte că ieri este acum şi acum este ieri – şi încearcă să le vadă pe amândouă ca pe acelaşi lucru. El poate, de exemplu, să gândească că soţul tău este, de fapt, tatăl tău, contopindu-i pe ambii într-o singură persoană.

Poate că, atunci când erai copil, unul dintre părinţiţia spus ceva care tea durut foarte mult, deoarece era chiar persoana de la care aşteptai sprijin şi aprobare – şi astăzi, când soţul tău a spus acelaşi lucru, sau ceva foarte similar, creierul tău inferior crede că cel care vorbeşte este părintele tău.

Întrucât ţi-ai reţinut emoţiile atât de mult timp, reacţia ta ar putea fi total disproporţionată faţă de „ofensă” Doar după ce lucrurile sau calmat puţin, atât tu cât şi soţul tău vă veţi mira de unde provin atâta supărare şi atâtea resentimente.

Ele provin de la invitaţia pe care a primit-o mintea ta de a gândi că acum este înainte şi că ei sunt ceilalţi. Mecanismul de „luptăsaufugi” s-a declanşat. Este momentul „supravieţuirii de sine”.

Maeştrii refuză această invitaţie. Ei văd totul ca şi când ar fi pentru prima dată, ca şi când nimic asemănător nu-sa întâmplat vreodată. Ei privesc în profunzime la ceea ce simt – şi analizează adevărul. Maeştrii îi aduc fiecărui moment o gândire originală, mai degrabă decât păcatul originar.

În acest mod, Maeştrii văd Momentul Prezent – adică, ce se întâmplă acum şi aici – mai degrabă decât recrearea unor momente experimentate anterior şi povestea care a fost construită în jurul lor. Astfel, ceea ce pentru alţii ar fi fost un moment al reacţiei, pentru maeştri devine unul al creaţiei.

Se poate întâmpla acelaşi lucru şi în cazul tău. Tu poţi să alegi, în mod conştient, cum să simţi. Poţi să faci acest lucru, permiţându-le sentimentelor tale să fie controlate de partea superioară a creierului şi nu de partea inferioară, creierul reptilian şi creierul de mamifer. Poţi literalmente să-ţi ridici nivelul conştiinţei. În acel moment, sentimentele tale, ca şi cele ale maestrului, devin creaţie şi nu reacţie. Ele îţi devin cei mai buni prieteni.

Chiar şi acele sentimente sau trăiri pe care tu nu le alegi în mod conştient, îţi pot fi cei mai buni prieteni, pentru că îţi semnalează cât de mare este

distanţa între adevărul tău interior şi realitatea ta exterioară.

În cartea „A Iubi Ceea Ce Este”, Byron Katie scrie: „Este uşor să fii dărâmat de anumite sentimente copleşitoare, aşa că e de mare ajutor să-ţi aminteşti că orice sentiment stresant funcţionează ca un ceas deşteptător care îţi spune milos: Eşti prins într-un vis. Depresia, durerea şi teama sunt daruri care spun: „Dragul meu, priveşte la ce gândeşti tu în acest moment! Trăieşti într-o poveste care nu este adevărată în ce te priveşte!” în momentul în care ai experienţa unor sentimente negative, îi poţi spune subconştientului tău: „Îţi mulţumesc că mi-ai arătat acest lucru”, apoi eliberează negativismul, înainte să faci din el un adevăr şi înainte să devină o emoţie.

Emoţia este o energie în mişcare. Este ceea ce faci cu sentimentele pe care le ai. Un simţământ este, pur şi simplu, un gând pe care îl ai despre ceva. O emoţie este o erupţie, o manifestare, o expresie specială a acelui gând. În momentul în care îl pui în acţiune, asta face ca el să devină real. Este vorba de o expresie exterioară, a unei idei interioare.

Deseori ne „etalăm emoţiile”. Asta înseamnă că însuşi corpul face unele acţiuni (sărim în sus de

bucurie!) care anunţă lumii ceea ce simţim. Există o diferenţă foarte subtilă aici, ştiu acest lucru. Mie personal mi se pare că o

„Emoţie” este ceea ce mintea noastră îi spune corpului că trebuie să facă în legătură cu ceea ce simţim. „Simţim” un anume lucru şi atunci devenim „total emoţionali”. Aceasta înseamnă, plini de Energie în Mişcare.

Simţămintele sunt întotdeauna adevărate. Emoţiile pot fi câteodată înşelătoare. O persoană ce stă pe stradă şi urmăreşte o altă persoană care plânge, nu are idee ce anume se întâmplă. Nu are cum să ştie ce se întâmplă, decât că cealaltă persoană are o puternică stare emoţională.

Ar putea fi un simţământ de tristeţe – sau de mare bucurie.

Astfel, simţămintele reprezintă adevărul nostru cel mai profund. Emoţiile sunt manifestări mentale şi fizice ale simţămintelor, după ce mintea a trecut prin ele cu o analiză nesfârşită şi foarte rapidă.

Mintea nu are habar despre simţăminte şi trăiri. Doar inima noastră ştie.

Desigur că mintea crede că ştie, aşa că vine cu tot felul de răspunsuri. Unele dintre ele sunt în

armonie cu adevăratele noastre simţăminte. Altele nu.

În momentele de mari decizii şi alegeri în viaţă, ar fi benefic pentru noi să pătrundem adânc în interiorul nostru şi să privim la Adevăratele Simţăminte. Acolo se află adevărul nostru – şi nu în Emoţiile noastre.

Procesul Ceea Ce Este, pe care îl folosesc în seminarile „Recreează-te pe

Ţine însuţi”, este un mod minunat de a face acest lucru, legat de o chestiune specifică sau o problemă imediată.

Lucrul cel mai minunat despre acest proces este că, odată ce ai învăţat cum să-l foloseşti, poţi să şi faci acest lucru acasă, cu uşurinţă. Poţi să-l utilizezi în orice moment, în orice loc, cum doreşti.

La început poate vrei să foloseşti hârtia şi creionul, dar după ce ai încercat de câteva ori, va deveni un proces automat. Este cu adevărat un proces mental, prin care poţi să treci foarte repede prin mintea ta, fără ca cineva să ştie că faci acest lucru.

Aceasta îţi conferă un al doilea nivel de stare de maestru pentru a-ţi crea experienţa ta, clipă de clipă şi zi de zi.

Primul nivel este acela de a decide tu, în mod

conştient, cum anume hotărăşti să simţi, în privinţa anumitor lucruri.

Al doilea nivel este acela de a decide, în mod conştient, cum anume hotărăşti să exprimi anumite simţăminte pe care le ai, fie că alegi acele simţăminte în mod deliberat, sau nu. Acestea sunt ţelurile Procesului A Ceea Ce Este.

Avem aici un material extrem de puternic.

Acest mecanism pe două nivele este Instrumentul Instrumentelor. Negativitatea nu e ceea ce te poate doborî; negativitatea este ceea ce tu poţi înfrânge.

Când renunţăm la „povestea” noastră despre Ce vrea Dumnezeu, putem renunţa la cel puţin două simţăminte pe care nu trebuie să le mai trăim vreodată: frica şi vinovăţia. Mereu am spus că frica şi vinovăţia sunt singurii duşmani ai omenirii. Acest lucru este profund adevărat.

Vinovăţia nu are rost şi nu este, în niciun caz, acelaşi lucru cu regretul.

Regretul este sentimentul care ne spune că ne pare rău pentru ceea ce am făcut şi că nu dorim să mai facem acel lucru din nou. Vinovăţia este sentimentul care ne inculpă pentru ceva şi nu ne lasă niciodată să ne mântuim, indiferent ce vom face.

Regretul ne dă putere, vinovăţia ne paralizează.

Frica nu are rost şi nu e acelaşi lucru cu prudenţa. Prudenţa este simţământul care ne spune că ne va fi bine dacă privim în ambele direcţii, înainte să abordăm curba pe şosea. Frica este simţământul care nu ne lasă nici măcar să intrăm în curbă. Prudenţa ne dă putere, frica ne paralizează. Frica este sentimentul care, ca şi oricare alt simţământ, creează vibraţii.

Am învăţat, mai devreme, că sentimentele pot produce aparenţa realităţii. Acest lucru se întâmplă datorită faptului că simţămintele mişcă energia, simţămintele sunt energie şi energia este materialul din care este făcută viaţa. Frica, în sine, este o energie, o vibraţie.

Totul este o vibraţie. Fizica cuantică şi teoria super stringurilor – şi, în prezent, ultima expresie a acestora, numită teoria M – ne spun că tot ce există nu se compune din „puncte” de energie, ci din „stringuri” circulare absolut minuscule, care vibrează constant, cu frecvenţe diferite. Aceste stringuri au capacitatea de a se interconecta, intersecta unele cu altele, creând „super stringuri”.

Este oare posibil ca vibraţiile „superstringurilor”

să fie create cu mintea? Când intrăm într-o cameră unde cei de acolo tocmai sau certat, chiar dacă au încetat cearta, în momentul în care intrăm, simţim imediat că în cameră sunt vibraţii proaste. Oare, oamenii care s-au certat, sunt cei care au creat aceste vibraţii?

Sentimentele se simt în aer. Şi, cu cât spaţiul este mai compact, cu atât mai uşor se simte acest lucru. Asta, deoarece simţămintele – adică energia – sunt concentrate într-un spaţiu limitat şi cu cât vor fi mai puţini oameni, cu atât vor fi mai puţine variaţiuni în acest amestec, făcând ca energia să fie mai puţin amestecată şi mult mai uşor de identificat.

Toţi creăm variaţii în fluxul de energie din jurul nostru Producem fluctuaţii. Noi înşine suntem fluctuaţii. Noi suntem schimbări permanente în câmpul energetic care se învârte în jurul nostru. Fluctuaţiile noastre creează, la rândul lor, alte fluctuaţii sau „perturbaţii” în câmpul de energie adiacent câmpului nostru de energie – iar acestea afectează câmpul din jurul lor şi aşa mai departe, spre exterior, tot mai departe spre exterior, într-o eternă distribuţie a energiei care atinge câmpuri de influenţă din ce în ce mai mari, cu cât se îndepărtează de Sursa

iniţială, dar cu un impact din ce în ce mai mic, cu cât distanţa este mai mare de Sursă.

În acest fel, fiecare gând afectează întreaga lume – şi, fără îndoială, într-o oarecare măsură, întregul univers. Cât de mult? Probabil că nu într-un mod foarte semnificativ, dată fiind lipsa de concentrare pură şi consistenţă a energiei pe care cei mai mulţi oameni o emană. Dar dacă aceasta este concentrată şi fermă, dacă devine vârful ca o rază laser a unei claritătţi excepţionale, poate să treacă efectiv prin orice obstacol aflat în câmpul de energie înconjurător, rearanjând acel câmp, în forma pe care noi, ca indivizi, o alegem. Acesta este modul în care mulţi oameni au învăţat să influenţeze profund şi să aibă un impact extraordinar asupra realităţii lor personale. Ei trăiesc viaţa, aşa cum aleg să o trăiască. Şi, atunci când mulţi indivizi fac aceeaşi alegere, în mod colectiv, energia combinată a conştiinţei colective poate avea, în orice mediu, o influenţă imediată şi detectabilă asupra unei realităţi mai extinse. În cele din urmă, aceasta ar putea afecta chiar viaţa pe Pământ.

Punctul esenţial în acest caz este concentrarea şi consecvenţa, combustibilul este simţământul şi

instrumentul este gândul. Cum ne concentrăm? În ce fel ne menţinem consecvenţi? Şi aici, de asemenea, ni-sa oferit un mecanism uşor de înţeles, uşor de folosit. Mecanismul se numeşte Intenţie.

Noi ne influenţăm energia creativă prin intenţiile noastre, în orice moment. Facem acest lucru fie conştienţi, fie inconştienţi – dar o facem tot timpul. În măsura în care intenţiile noastre ne sunt clare, suntem creativi în mod conştient. În măsura în care intenţiile noastre proprii apar dintre un program de care nici măcar nu suntem conştienţi (o reacţie a subconştientului), energia noastră devine împrăştiată şi ne este extrem de greu să obţinem un anume rezultat, pe care îl dorim în viaţa noastră.

Viaţa se desfăşoară conform intenţiilor noastre. Acest lucru a mai fost spus de multe ori.

Acum eşti invitat să-ţi concentrezi atenţia asupra acestui lucru. Concentrează-ţi atenţia asupra intenţiei tale. Renunţă la vinovăţie şi frică

— Acesta fiind primul pas prin care îţi limpezeşti intenţiile, căci vinovăţia şi frica nu fac altceva decât să le întunece.

Există un lucru pe care îl puteţi observa în toate aceste discuţii despre Ce vrea Dumnezeu şi despre

procesul vieţii şi creaţia pură. Tu te afli în centrul a tot ceea ce este.

A lipsit doar un singur lucru în ce priveşte modul în care îl percepi pe

Dumnezeu. TU.

Tu eşti ceea ce lipsea. Dar acum nu mai lipseşti.

Ai fost pierdut la un moment dat, dar acum eşti regăsit. Eşti regăsit în

Dumnezeu. Şi L-ai regăsit pe Dumnezeu în tine.

Dumnezeu este Unica Fiinţă. Sau, altfel spus, Dumnezeu este Unicul care fiinţează.

Şi cum fiinţează Dumnezeu? Dumnezeu fiinţează ca Dumnezeu însuşi. Gândeşte-te ia asta.

Cumpăneşte asupra acestor lucruri, adânc în inima ta Acum modul de a înţelege se extinde. Dintre odată devine clar că Dumnezeu FIINŢEAZĂ prin ceea ce Dumnezeu este. „A fiinţa” şi „a fi” sunt unul şi acelaşi lucru. Este un cerc.

Un cerc fără de sfârşit şi fără de început. Nu încerca să găseşti începutul sau sfârşitul, pentru că vei căuta în zadar Ceea Ce Nu Este. Doar Ceea Ce Este există. Există Un Singur Dumnezeu. Ce fel de Dumnezeu este acesta?

Allah? Adonai? Dumnezeu? Elohim? Hari? Iahve?

Krishna? Rama? Vishnu? Lehova? Sunt toţi la un loc.

Acum cuvintele încep să-şi schimbe forma. Cuvintele sunt forma de comunicare cea mai puţin demnă de încredere. Pe măsură ce căutările pentru înţelesuri mai înalte avansează, tot ce pot să facă cuvintele este să se destrame.

Dumnezeu este ce Dumnezeu este.

Dumnezeu este ce Dumnezeu? Dumnezeu este ce?

Dumnezeu este. Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeu. Sau, ca să folosim propriile cuvinte ale lui

Dumnezeu: EU SUNT CEL CE SUNT.

Am auzit acest lucru atât de des. În anii copilăriei. Eu sunt cel ce sunt, spuse Dumnezeu.

Niciodată nu am înţeles ce înseamnă. Apoi, într-o bună zi, mulţi ani mai târziu, mergeam în josul unei străzi, împreună cu un maestru. Am văzut un om murdar, împuţit, nebărbierit, ce zăcea sprijinit de un zid, ţinând într-o mână amorţită, o sticlă de vin. Sforăia, „Iată, pentru numele lui Dumnezeu, ce pot să ajung şi eu”, am murmurat. Maestrul meu ma privit şi a spus: „Nu. Lată, datorită gratiei lui Dumnezeu, acolo pot să ajung şi eu”.

Nu am priceput nimic, aşa că profesorul mi-a explicat.

De fiecare dată când vezi ceva ce pare a fi în afara ta, nu te separa, ci contopeştete cu acel lucru. Devino unul şi acelaşi. Tu eşti unul şi acelaşi lucru cu tot ce te înconjoară. Nu te încuraja singur să gândeşti gânduri de separare.

Priveşte acest om şi spuneţi: „Uitemă pe mine, sunt un beţiv”. Priveşte o stea de cinema şi spuneţi: „Uitemă, sunt celebru!”

Priveşte iarba şi spune: „Uitemă, sunt iarbă!”

Continuă să te vezi pretutindeni. Doar priveşte şi spune: „Eu sunt acela”. Practică această metodă în fiecare zi şi, după trei luni, ea îţi va da o perspectivă complet diferită asupra vieţii.

Aşa am făcut. Când mă plimbam prin împrejurimi, îmi spuneam în mintea mea, de îndată ce priveam la ceva: „Eu sunt acela!”

Într-o zi, îi explicam unei persoane cu care mă plimbam împreună, de ce priveam lucrurile într-un mod atât de profund. Se pare că aveam o anumită expresie pe faţă, care îmi trăda starea. Am fost întrebat: „La ce te gândeşti?” Şi i-am răspuns: „Păi, mă gândeam că eu sunt acel lucru”.

„Tu eşti acel lucru? Despre ce vorbeşti?”

Atunci am început să arăt spre lucrurile ce se aflau în jurul meu spunându-i: „Eu sunt asta, eu sunt asta, eu sunt asta. Şi prietenul meu ma întrerupt: „Nu, nu eşti. Tu eşti tu”. I-am răspuns: „Nu chiar. Nu, în realitatea supremă. În lumea iluziilor, eu sunt „eu” aici, dar în realitatea supremă eu sunt

„Eu” cel de aici, dar sunt în acelaşi timp şi acel lucru”. Prietenul meu mia aruncat o privire întrebătoare. L-am răspuns: „Nu, serios. Eu chiar sunt cel ce sunt”.

Apoi, mi-a trecut un fior rece pe şira spinării. Brusc, mi L-am imaginat pe

Dumnezeu care se plimbă şi, arătând spre un lucru sau altul, îi spune unei lumi neîncrezătoare: Eu sunt cel ce sunt.

În acel moment m-am eliberat. Acum, şi tu eşti liber.

Liber de orice limitare pe care ai avut-o vreodată în ceea ce te priveşte. Liber de orice idee pe care încă o ai, faptul că Dumnezeu şi tu sunteţi separaţi.

Toate sufletele lumii pot fi eliberate. Noua Spiritualitate este o mişcare a drepturilor civile pentru suflet, care, în cele din urmă, eliberează

omenirea de opresiunea credinţei într-un Dumnezeu separat, furios, violent şi de temut.

Fiinţele umane au fost întotdeauna libere.

Pur şi simplu, nu au ştiut acest lucru.

Nici tu, nici vreunul dintre strămoşii tăi, nici strămoşii strămoşilor tăi nu Laţi dezamăgit pe Dumnezeu. Nicio dată nu ai fost nesupus lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu a emis niciun fel de ordin. Cui ar vrea Dumnezeu să-i comande? Şi către cine şi ar îndrepta Dumnezeu pedepsele, dacă poruncile sale nu sunt respectate? Şi ar folosi El mâna dreaptă, ca să-şi plesnească mâna stângă?

Noua Spiritualitate, ca să mai clarificăm o dată, nu încearcă să înlocuiască religiile actuale ale omenirii, ci să le dezvolte; nu vrea să le elimine, ci să le împrospăteze cu un adevăr mai amplu şi o relevanţă mai mare pentru Noul Mileniu.

Noua Spiritualitate nu este un sacrilegiu, sau apostazie, blasfemie sau erezie. Este o abordare complet diferită. Extrem de diferită faţă de ceea ce am fost învăţaţi până acum de principalele religii ale lumii. Chiar pentru acest motiv, ea poate reprezenta o valoare enormă pentru omenire.

Aceleaşi vechi poveşti despre Dumnezeu şi

despre viaţă sunt cele care ne ucid. Aceleaşi vechi gânduri, aceleaşi vechi cuvinte, aceleaşi vechi fapte.

Lată Noua Spiritualitate, în trei cuvinte: Dumnezeu este totul.

Ce revelaţie profundă! Ce viziune remarcabilă! Ce conştientizare care schimbă vieţi!

Din această conştientizare vine o concluzie perfectă Dumnezeu nu vrea nimic.

Imediat începi să înţelegi. Dintre odată începi să vezi. Orb ai fost, dar acum vezi.

Noi, oamenii nu trebuie să fim salvaţi de „ispitele Diavolului”, nu trebuie să fim salvaţi de noi înşine. Ne ameninţăm singuri cu condamnarea la Iad, chiar aici, pe Pământ, dar acum avem şansa să alegem într-un mod mult mai înţelept.

Trebuie să alegem între miturile străvechi, poveşti culturale vechi de secole, tehnologii depăşite, sau noile adevăruri, o înţelepciune mai grandioasă a lui Dumnezeu şi o Lume Unificată, exprimată ca Unul, ce proiectează splendoarea Vieţii însăşi în viaţa însăşi şi în sfârşit aduce posibilitatea unui

Nou Mod de Viaţă pentru Toată Omenirea.

Trebuie să alegem între Ieri şi Mâine.

Omenirii isa făcut invitaţia de a explora

posibilităţile magnifice ale

Dumnezeului de Mâine şi lumea pe care acest nou Dumnezeu o poate crea.

Nu este câtuşi de puţin vorba de un nou Dumnezeu, ci doar de o nouă înţelegere a Dumnezeu prezent, a Dumnezeului Unic, a Singurului Lucru care Există.

Noua înţelegere ar putea lansa cei O Mie de Ani de Pace, despre care-sa scris. Ar putea da naştere Glorioasei Epoci de Aur.

Foarte puţini oameni vor fi în stare să creadă tot ce este conţinut în această carte. Cel puţin, la început.

Va veni însă o zi, când toată lumea va accepta ceea ce a fost scris aici, ca pe ceva „de la sine înţeles”. La acea dată din viitor, toate acestea vor părea atât de evidente. Chiar şi astăzi, este deja evident pentru unii. Există unii care vor crede acest mesaj chiar acum, în acest moment. Dintre aceştia, unora li se va părea greu să stea liniştiţi. Ei vor dori să facă ceva cu ceea ce au aflat, deoarece vor recunoaşte imediat că s-ar putea schimba totul în lumea noastră.

Vor fi oameni care vor înainta fără teamă spre teritorii necunoscute, deschizând o cale pentru cei care îi vor urma, visând visele pe care numai cei

curajoşi le pot visa.

S-ar putea să nu deţină poziţii în care să fie văzuţi dar în curând ar putea fi percepuţi ca adevărate candele ce luminează lumea cu adevărat. E posibil să nu deţină poziţii în care să deţină putere, dar în curând îi vor da putere întregii specii, pentru aşi revendica moştenirea şi aşi trăi în sfârşit, adevăratul destin. Prin urmare, ei vor fi printre acele fiinţe umane care schimbă viaţa pe Pământ, într-un mod remarcabil. Iar aceasta va fi moştenirea lor.

Şi tu ai putea fi printre cei puţini aleşi. Dacă sufletul tău se umple de bucurie la înţelegerea mesajului revelat aici, în termeni atât de simpli, încât nu mai pot fi răstălmăciţi, distorsionaţi sau negaţi, atunci tu eşti acela. Dacă mintea ta zboară spre noi posibilităţi pentru propria ta viaţă şi pentru oamenii de pretutindeni, ca rezultat al acestui mesaj, atunci tu eşti acela.

Dacă eşti tu acela, s-ar putea să începi să trăieşti în conformitate cu mesajul pe care-lai găsit aici. Şi, trăind în acest fel, în mod tacit îi vei invita şi pe alţii să aibă în vedere idei alternative, extrem de puternice, care dezvăluie experienţa ta, întrucât unii nu vor mai putea să-ţi ignore comportamentul şi se

vor minuna de ceea ce ştii şi de modul în care ai ajuns la această cunoaştere.

Va fi momentul perfect de a face ceea ce eu numesc Invitaţia Tăcută.

Comportamentul tău, modul în care îţi trăieşti viaţa, reprezintă prima parte a Invitaţiei Tăcute. Şi alţii din jurul tău vor dori să exploreze posibilităţile extraordinare pe care gândurile tale le oferă. Când te vor întreba cum poţi să treci prin lume şi prin viaţă, cu o astfel de stare plină de pace, bucurie şi iubire, atunci le vei spune. Liniştit, fără nicio încercare de a „converti” sau de a crea prozeliţi, le vei spune, pur şi simplu, ce anume înţelegi tu când e vorba despre lume, viaţă şi Dumnezeu.

Vei face acest lucru, deoarece ştii că aceste idei ar putea să-ţi răstoarne complet lumea cu susul în jos – şi deoarece îţi dai seama că lumea ta s-ar putea să aibă nevoie de un pic de astfel de răsturnare, chiar acum. Şi vei mai face acest lucru, deoarece ştii că dacă cineva ca tine nu va face acest lucru, nimeni nu-l va face.

Este adevărat că mesajul prezentat aici va capta atenţia multor persoane influente şi cu mare deschidere. Este un mesaj absolut uluitor, care îşi va

face, cu siguranţă, drum spre oamenii cu poziţii înalte din guverne, afaceri, media, TV, sport, învăţământ şi religie. Este adevărat şi faptul că, dintre aceştia, un mic număr ar putea să descopere că sunt de acord cu acest mesaj. Cu toate acestea, puţini vor fi cei care vor fi în stare să admită acest lucru.

Persoanelor importante, care au influentă şi putere nu le prea place să-i facă pe alţii să nu se simtă în largul lor. Aceasta este o problemă legată de ce anume pun ei pe primul plan. Oamenii importanţi nu pot face prea multe în mod public pentru a activa idei cu care ei s-ar putea să fie de acord, în cazul în care aceste idei sunt neconvenţionale. Unii o fac. Majoritatea nu.

Corupţia apare în multe forme, inclusiv corupţia conştiinţei, a minţii şi a voinţei. Cea din urmă este cea mai distrugătoare.

Cea mai mare parte a corupţiei nu apare în lume prin ceea ce oamenii fac, ci prin ceea ce ei nu fac. A nu face nimic înseamnă a face totul. A nu spune nimic înseamnă a spune da. Se pare că Nu trebuie pronunţat, întrucât persoanelor aflate în poziţii importante le este greu să spună nu ideilor prezente acum în lume despre Dumnezeu şi despre Viaţă, o

nouă conducere ar trebui găsită, dacă vrem ca noile idei să atingă un număr mai mare de oameni care să le ia în considerare şi să le exploreze.

Prima calificare pentru a deveni un astfel de conducător este puterea voinţei. Omenirea trebuie să-şi redobândească voinţa colectivă şi noi conducători trebuie să arate calea, fiind călăuze.

Aici este locul în care poţi interveni şi tu. Te rog, ia în considerare posibilitatea ca tu să te fi adus singur spre acest mesaj de vindecare, în acest moment, ca răspuns al unei chemări a sufletului tău. Este o chemare de aţi lua zborul spre înălţimi. Este o dorinţă ce vine din profunzimea ta, ca să faci o diferenţă, într-o lume plină de indiferenţă.

Din cauza acestei indiferenţe, lumea noastră nea fost luată. Viaţa la care am visat se transformă încetul cu încetul într-un coşmar care ne face disperaţi

— Şi va continua să se întâmple tot aşa, dacă nu ne trezim acum.

Am văzut soarele apunând peste dorinţele multora dintre noi. Cu toate acestea, după cum spunea Ernest Hemingway atât de elocvent, soarele răsare din nou. Haideţi să nu ne lăsăm pradă somnului, chiar în zori. A venit timpul ca omenirea să

se trezească.

Ce-aţi zice să ne trezim unul câte unul, apoi uşor, cu blândeţe, să ne trezim unii pe alţii?

I*

ÎNCHEIERE.

Una dintre cele mai importante cărţi pe care le-ai citit vreodată ar putea fi chiar aceasta. Iar acest lucru poate fi adevărat, fie că eşti de acord cu ea, fie că nu.

Dacă nu eşti de acord, atunci nu am nicio îndoială că măcar ţi-a clarificat punctul tău de vedere, mai bine ca oricând – iar acesta chiar e un lucru bun. Dacă eşti de aceeaşi părere, sunt absolut sigur căţia fost de foarte mare folos.

Pot să-ţi spun că scopul acestei cărţi nu e să te facă să-i accepţi conţinutul, ci e vorba de un scop mult mai înalt: acela de a redeschide discuţia despre Dumnezeu – despre Cine Este Dumnezeu şi despre Ce vrea Dumnezeu. Dacă a făcut acest lucru – şi numai acest lucru – atunci cartea şi-a atins scopul pe care şi la propus.

Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru curajul pe care-lai avut de a explora acest subiect, împreună cu mine. Ştiu că ştii faptul că orice gând nou sau diferit despre Dumnezeu este descurajat de mulţi oameni. Aceştia

sunt cei care spun că ei cunosc deja tot ce trebuie cunoscut în legătură cu această temă. Ei îţi vor spune că ultimul lucru pe care îl vrea Dumnezeu este un nou mod de a gândi despre Ce vrea Dumnezeu.

Nu se admite niciun fel de gândire nouă. Aceasta este regula. Orice mişcare spre o gândire nouă este demonizată, iar Mişcarea Noului Gând este considerată lucrarea lui Satana. Există oameni care îţi vor spune că rişti să nu ajungi la mântuirea sufletului, dacă încerci doar să explorezi cu seriozitate noua gândire pe care ai găsit-o aici – ca să nu mai vorbim de a ţi-o însuşi.

Dacă omenirea ar fi adoptat aceeaşi poziţie cu privire la tot ce e nou în ce priveşte ştiinţa, tehnologia sau medicina, practic nu ar mai fi făcut niciun progres, în ultimii 300 de ani. E adevărat că, până şi în aceste domenii, noile idei au fost adoptate adesea într-un ritm foarte încet – dar, cel puţin, au fost permise. Cel puţin au putut fi introduse şi, cu timpul, discutate.

Nu-sa întâmplat la fel în teologie. Orice fel de discuţii serioase privind o altă variantă legată de Dumnezeu şi de viaţă, şi care nu e în conformitate cu noţiunile general acceptate de o anumită cultură, nu

numai că sunt descurajate, dar sunt etichetate ca o ofensă adusă credinţei şi pedepsite corespunzător. Nici măcar într-o lucrare de ficţiune nu se pot explora idei diferite despre Atotputernicul. Vă amintiţi de Salman Rushdie?

În Statele Unite, lucrurile sunt mai puţin grave. Idei noi şi copleşitoare despre Dumnezeu sunt, pur şi simplu, ignorate. Am scris până acum cinci cărţi de mare succes despre Dumnezeu, aflate în topul listei de bestsellere din New York Times, iar ziarul însuşi nu a făcut recenzia nici măcar a uneia dintre ele.

Atunci când e vorba despre cele mai sacre credinţe, societatea noastră nu tolerează idei noi care atacă doctrina – sau măcar o pun la îndoială. În felul acesta, încercăm să construim o realitate a secolului al 21 le-a, folosind uneltele morale, etice şi spirituale ale secolului întâi. Aceasta seamănă cu un chirurg care intră într-o sală de operaţie modernă, ţinând în mână o piatră bine ascuţită.

Nu e cazul să ne construim ziua de mâine, bazând-una pe astfel de instrumente primitive. Prohibiţia împotriva noilor idei şi a gândurilor noi legate de Dumnezeu poate şi trebuie să fie ridicată. O nouă discuţie despre Dumnezeu şi Ce vrea Dumnezeu

trebuie să înceapă.

Epoca în care trăim tremură în mijlocul prăbuşirilor ontologice spune

Jean Houston în cartea sa extraordinară, Forţa Vieţii „Totul se schimbă: morala, structurile deja stabilite, guvernele de factură standard, religiile, structurile economice, chiar realitatea consensuală se prăbuşeşte – ţesătura fundamentală a vieţii şi procesul prin care neam organizat realitatea, şi am crezut că ştim cine, de ce şi unde suntem”.

Lumea prin care neam înţeles pe noi înşine – o lume care şi-a început mandatul de bază acum câteva mii de ani, cu anumite idei despre omenire, despre Dumnezeu, despre realitate şi despre ordine, morală şi metafizică şi care, în termenii vieţii noastre existenţiale a început acum trei sute de ani, printr-o revoluţie ştiinţifică – este o lume care nu mai funcţionează. Este o lume al cărui termen a expirat, ale cărei paradigme se erodează şi care nu ne mai asigură mijloacele şi punctele de referinţă prin care să ne înţelegem pe noi înşine. Nu suntem cu mult diferiţi de pisica ce aleargă şi cade din vârful stâncii, dar continuă să dea din picioare şi să creadă că încă aleargă, călcând pe aer, deasupra abisului, până când

îşi dă seama de situaţie şi spune „hopaaa!”

Există o bucată de timp între sfârşitul unei epoci şi momentul în care descoperim că-sa sfârşit. Noi suntem copiii acelei perioade, oamenii timpului cuprins între paranteze – şi nu există perioadă mai palpitantă în care să trăieşti, decât acesta, deoarece viitorul se deschide în perioada parantezelor – acum se pun seminţele unei epoci noi şi noi mituri sunt pe cale să apară.

Poţi şi tu să ajuţi în acest proces. Ştiu sigur că mulţi dintre voi doresc acest lucru. Există o întrebare care mi-sa pus mult mai des decât oricare alta, în anii care au urmat după publicarea primei mele cărţi. Oamenii care au fost profund impresionaţi şi adânc emoţionaţi de prospeţimea mesajului mi-au scris cu miile (peste 60.000 de scrisori şi emailun), întrebând: „Ce pot să fac pentru a ajuta ca acest mesaj să fie răspândit în lume, să trimit acest mesaj mai departe, să împărtăşesc şi să răspândesc aceste idei? Dacă aceste minunate mesaje despre iubirea necondiţionată a lui Dumnezeu îi pot afecta şi pe alţii, în acelaşi fel în care m-au afectat pe mine, sunt absolut convins că ele pot schimba lumea. Cum aş putea să-i determin pe oameni cel puţin să vorbească despre ele?”

O să vă facă o mare plăcere să ştiţi că oamenii chiar vorbesc despre ele. Cartea pe care tu o ţii acum în mână, va fi citită în lumea întreagă. Deci, aici vorbim deja de un salt. Sunt multe de făcut, dar noi nu pornim chiar de la zero. Avem acum o oportunitate măreaţă. Omenirea are o oportunitate măreaţă.

Oportunitatea ce ni se oferă acum este aceea de a crea un spaţiu de posibilităţi pentru ca o Nouă Spiritualitate să apară pe Pământ – un gen de spiritualitate care nu va împiedica sau distruge, în niciun fel, obiceiurile noastre tradiţionale, legate de credinţă. Mai degrabă le va înviora, împrospăta, însufleţi, le va extinde şi le va permite să înflorească – aducându-i, în sfârşit, lumii noastre o experienţă individualizată a Divinului, într-o formă unificată, care nu acuză pe nimeni pentru modul în care se apropie de Dumnezeu – de acel Dumnezeu pe care ei îl înţeleg şi care nu creează conflicte sau condamnări, în numele lui Dumnezeu. E oare prea mult să cerem aşa ceva din partea religiei? Chiar este?

Nu cred. Dar ceea ce ştiu este că acest tip de spiritualitate vindecată nu poate apărea din plin aici, pe Pământ, fără contribuţia voastră. Voi trebuie să fiţi creatorii precum şi purtătorii acestui mesaj. Este o

sarcină prea mare? Nu. Sunt multe lucruri pe care le puteţi face, mai întâi în casa voastră, în modul în care vă învăţaţi copiii, în care interacţionaţi cu familiile voastre. Apoi, în locurile în care sunteţi în fiecare zi. La birou. În magazin. La bancă. Pe internet. Aduceţi-vă în aceste locuri energia – aduceţi-vă energia deja schimbată. Atingeţi vieţile oamenilor din aceste locuri, cu ceea ce va atins pe voi – minunea şi bucuria iubirii adevărate a lui Dumnezeu, acceptarea absolută oferită de Dumnezeu, prezenţa Lui, reconfortantă, intensă şi dătătoare de putere. Fiţi voi schimbarea pe care vreţi să o vedeţi în lume. Să avem permanent în minte cuvintele extraordinare rostite de Ghandi.

Această idee de a fi noi schimbarea este mai uşoară decât credeţi – şi cu un mai mare impact, decât vă imaginaţi. Ea poate schimba totul. Pentru voi. Pentru cei din preajma voastră. Pentru cei din preajma lor. Pentru cei din preajma celor din preajma lor. Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe.

Cu adevărat.

Cu adevărat.

Să credeţi acest lucru.

Şi acum aş vrea să fac o precizare: nu trebuie să fii singur în această acţiune. Este o veste minunată şi

sper ca aceasta să fie concluzia cu care pleci de aici. Sute, mii – ce vorbesc eu! milioane – gândesc acum aşa cum gândeşti şi tu. Cum aş putea să contribui şi eu, în felul meu, cât de mărunt, la vindecarea acestei lumi, ca să o facem un loc mai bun, să terminăm odată cu nebunia asta? Ce aş putea să fac ca să ajut toată lumea să vadă credinţa adevărată şi să schimbe acele credinţe ce ne duc spre autodistrugere?

Şi, în felul acesta, îţi găseşti aliaţi. Ai parteneri. După cum spunea şi John Kennedy: Dezbinaţi, putem realiza puţine lucruri; împreună, puţine sunt lucrurile pe care nu le putem face.

Prin urmare, haideţi să lucrăm împreună.

Unul dintre primele lucruri pe care le putem face este să fim la curent cu ceea ce fac alţii. Din acest motiv am creat Schimbarea credinţelor: Newsletter al Noii Spiritualităţi (Changing Beliefs: The Newsletter of the New Spirituality), o publicaţie citită de mii de persoane, disponibilă online sau în căsuţa voastră de email. El conţine nenumărate poveşti despre modul în care viaţa oamenilor a fost atinsă de către Dumnezeul care iubeşte necondiţionat, prezentat în această carte, articole despre cum să aplici principiile Noii Spiritualităţi în viaţa de zi cu zi şi informaţii ce te

conectează cu oameni din vecinătatea ta sau de pretutindeni în lume, care muncesc pentru a plasa un nou gând despre Dumnezeu şi despre Viaţă, pe piaţa ideilor şi, în cele din urmă, în cultura umană.

Acest Newsletter minunat poate fi obţinut prin abonare la http:/www.curg.org/main.php? p = Connect. Linkul te duce la pagina unde poţi să semnezi, asigurându-ţi o modalitate rapidă şi uşoară de a primi acest dar pentru suflet, trimis prin email. (Dacă nu aveţi un computer, puteţi primi acest newsletter în cutia voastră poştală, după ce aţi scris la adresa ce o veţi găsi mai jos).

O altă modalitate de a avansa spre înţelegerea mai profundă şi aplicarea în lumea reală a mesajului descoperit aici este prin participarea la seminarile

„Recreează-te pe tine însuţi”, care se concentrează pe evoluţie personală şi dezvoltare spirituală. În cadrul acestor evenimente se dezbate Procesul Despre Ce Este, menţionat în textul acestei cărţi, în care li se oferă oamenilor oportunitatea de aşi depăna şi elibera „povestea” şi de a se deplasa de la procesul de reacţie spre creaţie, în momentele importante ale vieţii lor. Pentru a afla mai multe informaţii despre program şi locaţii intraţi pe site-ul

http:/www.curg.org.

Puteţi de asemenea vizita „CwG blog”.

Lată datele noastre de contact: Fundaţia „Conversaţii cu Dumnezeu”.

PMB 11501257 Siskiyou Blvd. Ashland, Oregon 97250

Telephone: 541.482.8806

Website: www.curg.org email: info. Curg.org.

Poate doriţi să vă conectaţi în acelaşi timp şi cu organizaţia noastră înfrăţită, Echipa Omeniei (Humanity’s Te-am), creată de fundaţia noastră, la www.Humanitys Te-am.com.

Această Echipă lucrează pe baze de colaborare cu noi, în scopul de a deschide grupuri de studiu pentru Noua Spiritualitate, precum şi alte programe şi activităţi educaţionale în oraşe şi sate, pe tot globul pământesc. Este vorba de încununarea eforturilor noastre la nivel global.

În cele din urmă, puteţi chiar să vă alăturaţi grupului „brăţări cu mesaj”, de mare actualitate şi să primiţi şi să dăruiţi mai departe brăţările care spun „I am a Part of the Change” (Sunt parte a schimbării), astfel ca şi alţii să ştie că v-aţi alăturat acestui efort mondial. Doar intraţi pe www.part of the change.com.

Pe 23 iunie 2004, a fost publicat un comunicat de presă extrem de interesant. Un studiu ştiinţific, realizat de Harris Interactive cu o lună înainte a stabilit că 69% dintre americanii adulţi sunt convinşi că diferenţele religioase sunt cea mai mare piedică pentru a realiza pacea globală.

Nimic nu poate fi mai aproape de adevăr. Acesta este subiectul cu cel mai mare ecou al celor două cărţi ale mele „Noile Revelaţii” şi Dumnezeul de Mâine. Aş îndemna pe fiecare cititor al acestei cărţi să studieze aceste texte, pentru a avea o viziune şi mai profundă a ceea ce se găseşte în aceste pagini. Studiul Harris este minunat, deoarece demonstrează faptul că mulţi oameni au început să înţeleagă şi să confirme adevărata natură a celei mai mari probleme cu care se confruntă omenirea astăzi. Există multe modalităţi de a rezolva această problemă, iar Doctor Bruce Chilton, preot episcopal, autor, lector şi profesor de teologie, crede că una dintre cele mai dinamice modalităţi ar putea fi provocarea clericilor – acei oameni purtători ai Cuvântului lui Dumnezeu în întreaga lume – de a explora mai profund bazele teologice ale propriei lor înţelegeri.

„Pe măsură ce întâlneam clerici şi dascăli într-ale

religiei, deveneam din ce în ce mai îngrijorat, văzând cât de limitată este formarea lor intelectuală”, mia mărturisit Doctor Chilton, când l-am vizitat în biroul său din Bard Collège, Statul New York, în toamna lui 2004. „După părerea mea, trebuie să acţionăm într-un mod decisiv, pentru a schimba lucrurile”.

Sunt cu totul de acord. Doctor Chilton mi-a spus că este în mod deosebit întristat de propria sa observaţie şi anume că studenţii de astăzi, care studiază teologia, nu par a pune prea multe întrebări cu adevărat de cercetare sau de explorare temeinică în privinţa materialelor pe care le studiază. Pare ca şi când sar împotrivi ideii de a contesta sau provoca doctrina la orice nivel – chiar şi în şcoala de teologie, acolo unde se presupune că astfel de provocări ar trebui să fie riguroase.

Ca reacţie la ceea ce a observat, Doctor Chilton a fondat la Bard.

Institutul pentru Teologie Avansată.

„Institutul a început în momentul în care clericii locali m-au solicitat să le ofer cursuri pentru aşi continua educaţia”, mi-a spus el. Aceasta se întâmpla în 1988 şi acum are membri de un nivel spiritual foarte diferit, prieteni pasionaţi şi cu o bună educaţie,

hirotonisiţi sau nu, din tot spectrul perspectivelor religioase. Începând cu anul 1996, Institutul a sponsorizat o serie de conferinţe, abilitate să abordeze probleme de teologie comparată, în context istoric. Lucrările ce au rezultat de la aceste conferinţe au fost toate publicate şi se bucură de respect internaţional.

Dar, din perspectiva mea, iniţiativa cea mai valoroasă este ţelul următor al Doctor Chilton – şi anume, să creeze un program avansat în teologia comparată, pentru membrii actuali ai clericului.

Acest program, care este aproape gata pentru a fi prezentat Statului New York pentru validare în această formulă, este proiectat cu scopul de a lărgi orizontul clericilor şi studenţilor din domeniul teologiei, care vor fi eligibili pentru a fi admişi şi, de asemenea, pentru a-i sensibiliza la tradiţiile mistice ale religiilor mondiale, ma informat Doctor Chilton!

„Printre atâtea semne religioase nesănătoase, care vin în calea noastră zilnic” mi-a spus el, „nu pot să mă gândesc la nicio altă schimbare care ar avea o influenţă atât de mare şi atât de rapidă asupra temperamentului religios al Statelor Unite şi al lumii întregi, decât lărgirea orizonturilor teologice ale preoţimii noastre”.

Sunt convins că Bruce Chilton tocmai a atins punctul cel mai sensibil. Pot să spun că el înfăptuieşte un lucru care este, în acelaşi timp, extrem de curajos, dar şi extraordinar de relevant. Sunt absolut încântat de ceea ce acest Institut, pe care el la înfiinţat, realizează în momentul de faţă, dar şi de ceea ce ar putea să creeze în viitor.

Dacă ceea ce aţi aflat aici despre Institutul de Teologie Avansată vă pasionează, sper să deveniţi o parte a acestei activităţi, oferindu-vă sprijinul. Se pot trimite şi contribuţii financiare (deductibile de la taxe) în favoarea:

Institutul de Teologie Avansată, Bard Collège RO. Box 5.000, Annandale onHudson, NY 125045.000

Adresa de Internet a Institutului este: www.bard.edu/iar. Puteţi trimite e mail la: iatbard.edu, iar numărul de telefon este 845.758.7279.

În zilele noastre, religia reprezintă cel mai mare obstacol împotriva păcii în lume. Nici nu e cazul să mai comentăm acest lucru. Nici să ne ascundem după degete. E cazul să facem ceea ce 69% din poporul american a făcut în sondajul Harris. Pur şi simplu, să recunoaştem lucrurile aşa cum sunt ele. Această problemă a devenit atât de acută, încât ziaristul

Nicholas Kristof, de la New York Times, s-a simţit îndemnat să scrie, pe 17 iulie 2004: „Dacă ar fi să credem ultima parte a seriei de poveşti evanghelice lăsaţi în urmă (Left Behind, Iisus va reveni pe Pământ, îi va aduna pe cei necreştini la stânga sa şi îi va zvârli într-un foc veşnic.

Iisus a ridicat doar o mână şi o prăpastie imensă-sa şi deschis larg în pământ, suficientă ca să-i înghită pe toţi. Cu toţii au căzut înăuntru, urlând şi ţipând, dar bocetele lor au fost curând înăbuşite şi tăcerea-sa aşternut, de îndată ce pământul-sa închis peste ei.

Acestea sunt romanele pentru adulţi cel mai căutate în Statele Unite şi-s au vândut în peste 60 de milioane de exemplare în toată lumea. Ultima este Apariţie glorioasă (Glorious Appearing) în care Iisus se întoarce pe Pământ, ca să-i şteargă de pe faţa Pământului pe toţi necredincioşii. Este deconcertant să descoperi cum epurarea etnică este sărbătorită cu cea mai înaltă evlavie.

Dacă un musulman ar scrie o versiune islamică a Apariţiei glorioase şi ar publicae în Arabia Saudită, descriind triumfător masacrarea milioanelor de nemusulmani de către Dumnezeu, am face şoc. Noi am legat, pe bună dreptate, religiile fundamentaliste

ale Islamului cu intoleranţa de care dau dovadă şi acum a cam venit timpul să vedem şi bârna din ochii noştri”. În continuarea aceluiaşi articol, Kristof menţionează: „Aceasta contează în lumea reală, în acelaşi fel în care religiile fundamentaliste contează în Arabia Saudită. Fiecare formă de fundamentalism creează o puternică separare morală între oamenii decenţi, pioşi, cum suntem noi înşine – şi cei necredincioşi, destinaţi iadului”.

Apoi, ca un ecou al propriilor mele sentimente, ziaristul de la Times a spus: „Am avut unele reţineri să scriu acest articol, deoarece nu vreau să ridiculizez credinţele religioase ale nimănui şi milioane de americani sunt convinşi că Apariţia glorioasă descrie voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în cele din urmă, cred că este o greşeală să tratezi religia ca pe un tabu – fie în această ţară, fie în Arabia Saudită”.

În final, Kristoff a folosit opinia exprimată în acest ziar, pentru a pune o întrebare pertinentă.

„Chiar ar trebui să-i oferim intoleranţei un permis de liberă trecere, dacă rădăcinile ei se află într-o credinţă religioasă? Mulţi creştini americani, odată ce au citit Biblia, au înţeles că afroamericanii au fost blestemaţi ca descendenţi ai lui Ham, fiul lui Noe

şi Dumnezeu le-a hărăzit o viaţă de sclavi. În secolul al 19 le-a milioane de americani au acceptat, în modul cel mai sincer, această justificare biblică a sclavagismului ca fiind cuvântul lui Dumnezeu – dar, în mod cert, ar fi fost greşit să se ţină cont de un astfel de nonsens rasist, pur şi simplu pentru că al exprima pe faţă ar putea fi perceput ca o denigrare a credinţei religioase a anumitor popoare. Oamenii au dreptul să creadă într-un Dumnezeu rasist, sau un Dumnezeu care aruncă în iad milioane de non evanghelişti. Nu cred că ar trebui să interzicem cărţile care spun acest lucru. Dar ar trebui să ne simţim stânjeniţi, atunci când cărţile noastre foarte bine vândute celebrează cu multă bucurie intoleranţa religioasă şi violenţa împotriva celor necredincioşi.

Nu acesta este ţelul Americii şi mă îndoiesc că el ar fi ţelul lui Dumnezeu”.

Sunt absolut sigur că nu este.

Şi astfel vedem, în acest caz, în termenii vieţii de zi cu zi, dilema noastră actuală. Întrebarea care se pune acum nu este care e problema? Ci Ce putem face în această privinţă?

Orice am alege să facem în ce priveşte modul în care vom acţiona, nu putem face nimic singuri. Va fi

necesar să fim mai mulţi şi nu unul singur, sau doar câţiva – pentru a face ceva cu adevărat semnificativ. Aşa că, am pornit acum într-o căutare îndrăzneaţă, pe care unii ar putea-o numi chiar temerară.

Ştiu că seria Conversaţii cu Dumnezeu reprezintă cărţi care au emoţionat milioane de oameni în întreaga lume, schimbând în mai bine nenumărate vieţi. Dacă am putea găsi acum doar o parte dintre cititori şi i-am chema să ni se alăture pentru a lucra împreună în scopul creării unei Noi Spiritualităţi, am putea genera o forţă de neoprit şi o sursă nelimitată de energie umană, care ar putea să întoarcă, în sfârşit, această lume cu susul în jos.

Dacă rezonaţi cu ceea ce aţi citit aici, sau dacă aţi fost atinşi într-un mod pozitiv de vreuna dintre cărţile Conversaţii cu Dumnezeu, vă invit să vă alăturaţi comunităţii noastre globale. Puteţi trimite adresa dvs. de email la: readersnealedonaldwalsh.com.

Veţi deveni sursa mea de inspiraţie!

Neale Donald Walsh Ianuarie 2005 Ashland, Oregon.

RS. Desigur că cel mai rapid lucru pe care îl puteţi face pentru a îndrepta mesajul despre o Nouă

Spiritualitate către lume, este de a da mai departe această carte. Sper că o veţi pune în multe mâini.

SFÂRŞIT